

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Learn
**THE
PLAY**

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
KAYLEE RYAN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Oyunu Öğrenin
Nashville Rampage Kitap
3

Kaylee Ryan

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Epilog Bellamy Epilog Reid

~~Teşekkürler~~

Telif Hakkı © 2025 Kaylee Ryan

Tüm Hakları Saklıdır.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu eserin yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanım lisansına ilişkin tüm hakları saklı tutar.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka eğitimi veya kullanımı dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere, Kaylee Ryan'ın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz

Eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar, yerler, işletmeler ve olay örgüsü yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal bir şekilde kullanılmak üzere tasarlanmıştır.

Hik

aye boyunca gerçek kişilerle, hayatta olan veya ölmüş kişilerle veya gerçek olaylarla herhangi bir

benzerlik tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka sahiplerini ve ticari marka statüsünü kabul eder. Bu ticari

markaların yayınlanması ve kullanımı, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş,

desteklenmemiş veya

ticari marka sahipleriyle ilişkili değildir.

Aşağıdaki hikaye cinsel içerik ve küfürlü dil içermektedir. Yetişkin okuyucular için yazılmıştır.

Kapak Tasarımı: Lori Jackson Design Kapak

Fotoğrafı: Michelle Lancaster

Özel Baskı Kapak: Mary, Books N Moods

Düzenleme: Hot Tree Editing

Düzeltilme: Deaton Author Services, Jaime Ryter, Jo Thompson ve Jess Hodge Ciltli Kitap

Biçimlendirme: Champaign Book Design

Birinci Bölüm

Reid

Üniversiteden en yakın arkadaşlarımdan biri hayatının aşkıyla evlenirken, güneş okyanusun üzerinde batıyor. Son zamanlarda bu benim için sıkça tekrarlanan bir şey oldu. Memleketimdeki en yakın iki arkadaşım da aşkın kurbanı oldu.

Landon'ın gülümsemesi o kadar büyük ki yüzünün çatlayacağından korkuyorum ve gelini Tessa, yeni kocasına gözlerini dikmiş, muhteşem görünüyor. Landon beni arayıp evleneceğini söylediğinde çok şaşırmadım. O da bizim gibi: Bir kez karar verdiğimizde, o kadar. Onun için doğru kişinin Tessa olduğunu biliyordum. Beni şaşırtan ise, birkaç hafta sonra aldığı ve baba olacağını söyleyen telefon oldu.

"Sıradaki sen misin?" diye soruyorum Case'e, üniversiteden diğer en iyi arkadaşıma. Case, Landon ve ben oda arkadaşydık ve o zamandan beri çok yakınız. Tabii ki, onlar birlikte oynayabiliyorlar, ben ise Rampage tarafından seçildim, ama orada yerimi buldum — takım arkadaşlarım, Rampage ailem. Case ve Landon'ı özlüyorum, ama hayatın bir parçası bu, değil mi? Her şey sürekli değişiyor ve biz de sonuçlara uyum sağlamayı öğreniyoruz. İtiraf etmeliyim ki, benimki oldukça iyi. Hayatımı seviyorum ve kariyerlerimiz birbirimizi görmek için seyahat etmemizi sağlıyor, bize tüm sezon dışı dönemi birbirimizi yakalamak için veriyor.

"Hiçbir umut yok, ama onların gülümsemeleri, neyi kaçırdığını merak etmene neden oluyor." O gülüyor. "Sen?"

"Aynı. Benim evde de var. Beckett ve Reynolds ikisi de suyu içiyorlar."

Case gülerek başını geriye atıyor. "O zaman geriye sen, Sinclair ve Vaughn kalıyor?"

"Evet, ama Sinclair şu anda tek başına babalık yapmaktan çok meşgul. Yani, çoğunlukla tek başına. Ebeveynliği paylaşıyorlar. Bir hafta oğlunu o alıyor, sonraki hafta ise bebeğin annesi alıyor."

"Bu çok kötü. Bir çözüm yolu yok mu?" diye sorar.

Yüzümü buruşturuyorum. "Hayır. Hamile olduğunu öğrendiğinde çoktan eski sevgilisine dönmüştü. Hâlâ birlikteler."

"Siktir, bu çok garip," diye mırıldanır.

"Hayal bile edemezsin. Sinclair bu durumu bir profesyonel gibi idare ediyor. Tek umursadığı şey çocuğu."

"Anlıyorum," diyor Case.

"Rampage bayanlar, ihtiyacı olduğunda ona yardım etmek için etrafında toplanıyorlar. Hatta birkaç hafta önce ben bile o küçük adamı izledim."

"Gerçekten mi? Sen mi? Peki bu Rampage bayanları kimler? Neden bizim Cougar bayanlarımız yok?" diye şaka yapıyor.

"Onlar Knox ve Landry'nin kızları ve en iyi arkadaşları. Kendilerine bu ismi taktılar ve bir şekilde kalıcı oldu." Omuz silkiyorum. "Evet, ona baktım. O kadar da kötü değil. Bebek Camden üstüme işedi, ama daha kötüsü de olabilirdi. Landry ve Rowan ona bakıyordu ve bebek Landry'nin sırtına kakasını yaptı. Neyse ki Rowan oradaydı ve Landry'yi kurtardı." Bu düşünce beni ürpertir.

Bir bebek ağlar ve hepimiz Landon'a bakarız. Bir kolunda bebeğini tutarken, diğer koluyla karısını kucaklamıştır. İkisi de bebek Lance'e bakarak gözlerinde büyük bir sevgiyle gülümserler.

"Üç hafta önce doğum yaptığını hiç belli etmiyor," diyor Case, mutlu çifte doğru başını sallayarak.

"Anlaşılabilir mi?" diye soruyorum ona. Bu konularda hiçbir şey bilmiyorum.

"Bilmem ki. Sadece anlayabileceğini düşündüm, ve nasıl bir düğün gecesi geçirecekler? O yapamaz... bilirsin." Kaşlarını oynatır. "Değil mi?" diye sorar.

"Dostum, neden bunu konuşuyoruz?" diye soruyorum ona. "Bu soruların cevaplarını bilmiyorum."

"Sadece söylüyorum." Omuzlarını silkiyor ve birayı dudaklarına götürüyor.

Landon yeni eşini oturtur ve nazikçe oğullarını ona verir. Hemen ardından en yakın arkadaşı Autumn, Tessa'nın annesi ve Landon'ın annesi bebeği görmek için etrafına toplanır. En yakın arkadaşımın onlara gülümsediğini izlerim, sonra bakışlarını kaldırıp odayı tarar. Bizi görünce yanımıza gelir ve yemin ederim, yürüyüşünde gurur vardır.

"Harika bir gün," der ve karşımıza oturur. "İlk başta konuştuğumuz tropikal düşün olmadı, ama oğlumuz burada ve bu her şeyden önemli." Omzunun üzerinden karısına ve oğluna bakar.

"Evlilik hayatı sana yakışmış," diyorum ona.

"Siz de denemelisiniz." Gözlerini karısı ve oğlundan ayırır. "İkiniz de."

"Ve kadınları hayal kırıklığına mı uğratalım?" diye sorar Case gülerek.

"Haksız sayılmaz," diye şaka yapıyorum. "Yani, hepiniz sinekler gibi düşerken, birisi takım için fedakarlık yapmalı ve bekar bayanların biraz eğlenmesine yardımcı olmalı."

"Sana söylüyorum. Ne kaçırdığını bilmiyorsun," diyor ve dikkatini tekrar ailesine çeviriyor.

"Brown'la olan tüm o olaylardan sonra takım nasıl?" diye soruyor Case.

"İyi," diye başımı sallıyorum. "Neden beni uyarmadınız, sizi pislikler?"

"O sağlam bir adamdı, en azından öyle sanıyorduk. Kız arkadaşının peşinden gitmek için takas istediğini söyledi," diyor Landon, gözleri karısına dönüyor. "Onun... Evet, ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Landry'nin kız arkadaşının iyi olmasına ve hak ettiğini bulmasına seviniyorum."

"Kesinlikle," diye onaylar Case.

Landon karısına ve yeni doğan oğluna bakıyor. Onu hiç bu kadar gülümserken görmemiştim. Ailesine tamamen aşık, olması gerektiği gibi. Knox ve Landry'ye çok yakışır. Beni bu kadar tamamen değiştirebilecek bir kadınla hiç tanışmamıştım.

"Git," diyorum ona, Tessa'nın şu anda durduğu yere doğru başımı sallayarak, üç haftalık oğlunu kollarında sallayarak. "Senin olman gereken yer orası."

Gülümsüyor. "İkinize de geldiğiniz için teşekkürler. Sıra size geldiğinde ben de orada olacağım." Bunun üzerine, iki eliyle masaya vuruyor, ayağa kalkıyor ve karısı ile oğlunun yanına dönüyor. Tessa'yı kollarına alıyor ve bebeklerine gülümsüyor. Yalan söylemeyeceğim, biraz kıskançlık duyuyorum.

"Onları birlikte izlerken, bunu istememek çok zor." "Evet," diye onaylıyorum.

Bir süre sessizce oturup, küçük ve samimi düğünün konuklarını izledik. Otel çok büyüktü ve sahildeydi. Düğün gün batımında yapıldı, mükemmel bir arka plan. Arkadaşım için mutluyum, ama bu aşk şöleninden uzaklaşıp bir içki içmeye hazırım. Onun mutluluğunu kıskandığımdan değil. Hayır, kıskanmıyorum. Ama lanet olsun, etrafındaki herkes aşıkken ve sen tek başına bekar bir erkeksen, bazen bunu kabullenmek zor olabilir. Case de bekar, ama sarışın barmeni kesen bakışlarına bakılırsa, bu gece yatağını sıcak tutacak planları var. Benim ise sert bir içkiye ihtiyacım var.

"Bir içki almaya gidiyorum," diyor Case, gözleri barmende. "Bir şey ister misin?" diye soruyor, ayağa kalkarken.

"Hayır, ben almayayım. Biraz yürüyüşe çıkıp temiz hava alacağım."

"Tamam," diyor, elini omzuma koyup uzaklaşıyor.

Landon'ın gözlerine bakıp kapıya doğru başımı sallayarak hemen döneceğimi işaret ettim. O da başını salladı ve ben kaçtım. Güneş çoktan batmıştı ve okyanustan esen rüzgar, havasız resepsiyon odasına kıyasla çok hoştu. Nereye gittiğimi bilmiyorum ama dalgaların kıyıya vurduğu sesi dinlemekten keyif alıyorum. Nashville'deki evimde bunu duyamıyorum ve maçlar için seyahat ettiğimizde işten başka bir şey yapmıyoruz.

Sahil barına vardığımda, kalabalıktan uzak bir köşedeki tabureye oturup bir bira sipariş ediyorum. Daha sert bir şey içmeyi düşünüyorum ama son ihtiyacım olan şey, sarhoş olup birinin beni tanıması ve magazin dergilerine satmak için fotoğrafımı çekmesi. Takımım iki yıldır lig şampiyonluğunu kazanıyor ve bu tür kötü bir reklam istemiyoruz.

Barmen biramı getirip bir sonraki müşteriye yardım etmek için aceleyle uzaklaşırken, başımı eğik tutarak "Teşekkürler" diye mırıldanıyorum. İlk yudumu almak üzereyken, biri yanımdaki koltuğa oturdu.

Gözümün ucuyla yeni gelen kıza baktığımda, derin bir nefes verirken omuzlarının çöktüğünü görüyorum. "O kadar mı kötü?" diye soruyorum, kendimi tutamadan.

"Hiç bilmiyorsun," diye homurdanıyor. Kollarını bara dayayıp öne eğiliyor, alnını ön koluna yaslıyor.

"Ne alırsın?" diye sorar barmen.

"Alkol tadı hissetmeyeceğim meyveli bir şey," diyor, başını kaldırıp saçlarını gözlerinden çekerek.

Onu bir dakika inceledim. Sırtına kadar uzanan, yumuşak bukleler halinde dökülen uzun kahverengi saçları vardı. Benim gözümde, vücudu çok çekici görünüyordu, ama bana dönüp baktığında gerçek güzelliği beni tam anlamıyla etkiledi. Öyle ki, nefesim ciğerlerimde takıldı, öksürmeye başladım ve aptalca davranarak dikkatleri üzerimize çektim.

Büyük kahverengi gözleri parıltıyor. Yemin ederim, sanki ortasında elmaslar varmış gibi parıltıyorlar, beni süzerken. Uzanıp sırtıma hafifçe vuruyor. "İyi misin...?" Sesi giderek azalıyor.

"Reid," diyorum, göğsümü okşayarak, ciğerlerime tekrar hava girmesini sağlamaya çalışıyorum. "İyiyim," diyorum ona, o muhteşem gözlerinde bir tür tanıma ışığı parlamasını beklerken, ama hiçbir şey olmuyor.

"Bellamy," diyor ve elini uzatarak tokalaşmak istiyor.

Onun küçük elini elimde tutuyorum ve lanet olsun, cildi çok yumuşak. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum, sesim kısık. Şu anda bana ne olduğunu anlamıyorum. Hayatım boyunca düzinelerce güzel kadınla tanıştım ve onlarla sanki sıradan bir günmüş gibi iletişim kurdum. Hayatımda hiç bir kadın beni bu kadar dengesiz hissettirmemişti.

"Ben de." Barmen, onun önüne koyduğu meyveli içkiyi onaylayarak başını sallar, o da bardağı dudaklarına götürür ve yarısını içer. "Çok daha iyi," der, fısıldayarak.

"Kötü bir gün mü?" diye sormadan edemedim. Oturduğumda, bir bira içip kendi halimde kalmayı planlıyordum, ama bu güzellik her şeyi değiştirdi.

Mercan rengi dalgalı elbisesi, büyük kahverengi gözleri ve ipek gibi pürüzsüz görünen koyu kahverengi saçlarıyla hemen dikkatimi çekti.

"Cehennem gibi bir düğüne katılmak kötü bir gün sayılırsa, evet. En kötüsü," diyor ve içkisini bir yudum daha alıyor. Dudaklarını şapırdatıp, alt dudağında kalan meyveli içkisinin küçük bir damlasını yalıyor.

Barmenin dikkatini çekip içkisini işaret ettim ve biramı kaldırarak ikimize de birer tane daha getirmesini işaret ettim. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordum. Neden? Hiçbir fikrim yok. Ben Landry değilim, dedikodudan hoşlanmam, ama bu muhteşem kızın içini dökmesi gerekiyormuş gibi görünüyor ve ben de o dolgun, çekici dudaklarından çıkacak her şeyi dinlemeye hazırım.

"Duruma bağlı, uykuya ihtiyacın var mı?"

"Ne?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak.

"Bu gece şık giyinmişken, benim sızlanmalarımı dinleyip uykuya dalmaktan daha iyi şeyler yapabileceğine eminim."

Gülümserim. "Deneyin bakalım."

Barmen taze içkilerimizi getirir. İlk içkisinin kalanını bir dikişte içer ve ikincisini kendine yaklaştırır.

"Üniversitedeki kız öğrenci kulübünden bir arkadaşım bugün evlendi. On iki nedime vardı. On iki!" Kafasını sallar ve bir yudum daha alır. "Neyse, biz yakın değiliz. Asla da olmadık. O, her şeyi kontrol eden kötü kızlardan biri ve her şey onun istediği gibi olmalı, yoksa ortadan kaybolur."

"Bridezilla," diye mırıldanıyorum.

"Evet!" Manikürlü parmağını bana doğrultuyor. "Aynen öyle. Saçını böyle yap, çok fazla makyaj yapma, bu kadar makyaj yetmez, bu şarkıya dans et, ama dans pistinde yeterince yer bırak ki odak noktası biz olalım," diye tiz bir sesle konuşuyor. "Ben berbat bir arkadaşım, çünkü kaçtım ve dürüst olmak gerekirse, geri dönmek istemiyorum."

"Şöyle düşün. Artık evlendiğinde nasıl olmaması gerektiğini biliyorsun," diyorum, gözlerim onun çıplak yüzük parmağına kayıyor.

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Evliliği düşünmek için önce biriyle çıkıyor olman gerekir, ama ben Pringle cips gibi tek başımayım," diyor ve içkisini bir yudum daha içiyor

"Peki ya sen? Karın? Çocukların?"

"Hayır. Ben de Pringle gibi bekâırım," diyorum, gülümsememi saklamak için biramı dudaklarıma götürüyorum.

"Bir nedeni var mı?" diye soruyor.

"Bekâr olmamın?"

"Evet."

Omuz silkiyorum. "Sanırım sonsuza kadar birlikte olmak istediğim kişiyi henüz bulamadım. Yetinmeyeceğim. O benim hayalimdeki kız olmalı."

"Oh, daha fazla anlat." Bana doğru dönüyor. Barın bu küçük özel köşesinde, bu hareket samimi geliyor.

Onun daha fazla bilgi istemesini görmezden gelip, onun sözlerini ona geri yansıtıyorum. "Peki ya sen? Bir nedeni var mı?"

"Çoğunlukla tüm erkekler pislik olduğu için."

"Hey, dur bakalım." Sanki beni kırmış gibi

"Tamam, şu anki arkadaşlar hariç, ama jüri hala karar vermedi." Bana, onun aksini kanıtlayacağıma ikna olmadığını belirten bir bakış attı.

"Kalbin kırılmış gibi görünüyor."

"Tabii, babanın seni sevmekten çok işini sevdiğini ve beni ve annemi terk ettiğini sayarsan, evet, öyle denebilir."

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Senin için çok üzüldüm."

"Evet, ben de kendim için üzülüyorum. Onun dışında birkaç ilişkim oldu. Hiçbiri uzun sürmedi. Ya sen?"

"Ciddi bir ilişkim olmadı. Ara sıra birileriyle çıkıyorum," diye itiraf ettim. "Yani, hayalimdeki kız yok. Bana şartlarını söyle."

Birayı uzun bir yudumla içip, bu sefer sorusunu kaçamak cevaplamak yerine düşünmeye başladım. "O, bana ve inandığı şeylere karşı çıkmaktan korkmayan biri. Bağımsız ama yine de bana ihtiyaç duyuyor ve yanımda olmamı istiyor. Kariyerimin bazen seyahat etmemi gerektirdiğini anlıyor, bu yüzden bana güvenmesi ve benim de ona güvenmem gerekiyor. Onun için iyi vakit geçirmek, arkadaşlarıyla zaman geçirmek ve sadece kendin olmak demek."

"Ne kadar gerçek? Göğüsler mi? Saçlar mı? Dudaklar mı?" diye sordu, dudakları gülümsemeyle kıvrıldı.

"Hepsi. Ama en çok, benimle gerçek olmasını istiyorum. Akşam yemeğinde isterse biftek sipariş edip onu afiyetle yiyen birini istiyorum. Tatlı isterse, onu da yemesini ve tadını çıkarmasını istiyorum. Hayat, rol yapmak veya sosyal standartlar hakkında endişelenmek için çok kısa. Onun benim için benimle olmasını istiyorum. Kariyerim, tanıdıklarım veya bunların ona getirebilecekleri için değil. Sadece benim için. Sadece Reid için."

"Vay canına. Evet, bunu beklemiyordum." Gözleri, adını koyamadığım bir şeyle parıldıyor.

"Peki ya sen?"

Tıpkı benim yaptığım gibi, o da bir yudum alır ve cevabını dikkatlice düşünür. "Onun dünyasının merkezi olmak istiyorum. Kariyerin önemli olduğunu biliyorum, ama babamın annemle babamın evliliğini mahvettiğini gördüm. O, annemi asla ilk sıraya koymak istemedi. Ben de gerçek olmak istiyorum. Hiçbir zaman konumumu sorgulamak istemiyorum ve o lanet bifteği ve tatlıyı yemek istiyorum." Gülümser ve o büyük kahverengi gözleri odayı aydınlatır. "Benim için özel olan kişiyi bulmak istiyorum. Günüm iyi geçtiyse, bunu birlikte kutlayacağımızı bilmek istiyorum. Günüm kötü geçtiyse, moralim bozukken bana kulak verecek ve omzunu uzatacak birine güvenebileceğimi bilmek istiyorum. Ben de onun için aynısını yapacağım. Beni hatalarımdan dolayı uyaran ve her gece beni kollarına alan birini istiyorum." İçkisini bir yudum daha hızlıca yudumlar. "Bu çok mu fazla bir istek, Reid? Söyle, kaldırabilirim."

"Hayır, hiç de fazla değil. Az önce bana, benim hayalimdeki kız olduğunu söyledin," diyorum, sesimde hiç mizah yok, gözlerim onun gözlerine kilitlenmiş durumda.

O gülüyor. Hafif, ferah bir ses, beni bir kucaklama gibi sarıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Zaman gösterecek."

"Ne kadar zaman?"

"Sen kendi etkinliğine dönmek istemiyorsun, ben de benimkine dönmek istemiyorum. Yeni içecekler alıp sahilde yürüyüşe çıksak nasıl olur?"

"Bu... söyleyeceğini düşündüğüm şey değildi."

"Ne? Benim odama dönelim mi diyeceksin sandın mı?"

"Ya da benim odama." O sırttı.

"Birbirimizi tanımıyorsak, senin gerçekten hayalimdeki kız olup olmadığını nasıl bileceğim?"

"Tabby mi sana bunu yaptırdı?" Gözlerini kısarak bana bakar.

"Tabby kim?"

"Gelin."

Elimde değil. Kahkahayla başımı geriye atıyorum. "Tabby'yi tanımıyorum, ama seni tanımak istiyorum." Hayatımda ilk kez bir kadın dikkatimi çekti ve ondan daha fazla zaman ayırmasını istiyorum.

İkinci Bölüm

Bellamy

Reid içkilerimizi ödemekte ısrar ediyor ve bana sahile doğru yol göstermemi işaret ediyor. Otelin okyanus kenarındaki barı yolculuğu daha kolay hale getiriyor ve bu küçük gece yürüyüşümüz için kullanabileceğimiz uzun bir özel plaj var.

"Peki, seni bu otele getiren nedir? Hayallerindeki kızı mı arıyorsun?" diye soruyorum. Adımları benimkilerle aynı hızda. Ön kollarını kaplayan dövmelemin ne kadar seksi olduğunu ya da dağınık saçlarını nasıl seksi göstermeyi başardığını düşünmemeye çalışıyorum... Hayır, bunları hiç düşünmüyorum.

O gülüyor ve ben bu sesi hiç de fena bulmuyorum. "Bir düğün. Üniversiteden en yakın arkadaşlarımdan biri, en yakın arkadaşıyla evlendi."

"On iki nedimesi mi vardı?" diye soruyorum.

"Sadece bir tane, baş nedimesi."

"Gördün mü?" Başımı sallıyorum. "O haklı. Sadece yakın arkadaşlar ve aile. Neden bu kadar çok insan her şeyi bir gösteriye dönüştürme ihtiyacı duyuyor? Yani, onlar birbirlerini seviyorlar, bunu biliyoruz, yoksa evlenmezlerdi. Bir akşam için harcanan onca parayla neler yapabileceklerini bir düşün. Önemli olan aşk ve o an olmalı, sosyal medyada nasıl görüldüğü ve kaç kişiyi davet edebileceğin değil." Reid'in yumuşak kahkahası kulaklarımı okşarken, ben derin bir nefes alıyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sorar, sırtarak.

"Biraz." Ona dilimi çıkarıyorum, gülümsememi saklayamıyorum.

"Sana katılıyorum. Gittikçe daha çok, düğünler evlenen çift için değil, katılanlar için yapılıyor gibi görünüyor."

"Bu!" diyorum, ona dönerek. "Renk şemaları, pasta lezzetleri ve oturma düzeni önemli olmamalı. Önemli olan aşk olmalı. Birbirlerine olan aşklarını paylaşan iki insan."

"Düşünme şeklini beğendim, Bellamy." Omzunu omzuma yaslar ve bu temasla vücudum ısınır.

"Peki, buralı mısın?"

"Hayır, başka bir şehirden geldim. Sen?"

"Aynı. Okyanusu seviyorum, ama seçim yapmam gerekirse, her zaman dağları seçerim."

"Plaj ziyaret etmek için güzel bir yer, ama sana katılıyorum. Ben dağların yalnızlığını ve serin, temiz havasını tercih ederim."

"Okyanus havası serin olabilir," diye alay ediyorum.

"Evet, ama hadi ama. Camları açık, ağaçların gölgesinde ve serin bir esintiyle dağa çıkmak gibisi yoktur."

Dağlar hakkında konuşma şekli tanıdık geliyor. Ya sık sık ziyaret ediyor ya da yakınlarında yaşıyor. "Hmm, belki de geçimini tebrik kartları yazarak sağlamalısın," diye şaka yapıyorum.

"Hayır, bunda berbat olurum," diyor, hafifçe gülerek.

"Kardeşleriniz var mı?" diye soruyorum. Bu adamda beni daha fazla bilgi edinmeye iten bir şey var. Sadece bu da değil. Bu gecenin bitmesini istemiyorum, bu yüzden onunla konuşmaya devam etmek, sahildeki bu yürüyüşü uzatmanın en iyi yolu gibi görünüyor.

"Hayır. Sadece ben, kendim ve ben. Hep bir erkek ya da kız kardeşim olsun istemişimdir, ama hiç olmadı. Sanırım ailem ilk seferinde her şeyi mükemmel yaptıklarını düşündüler, neden tekrar denesinler ki?" Gülümsüyor. "Peki ya sen?"

"Tek çocuğum. Ailem başka bir çocuk sahibi olacak kadar birbirlerine yakın değillerdi. Babam sürekli çalışıyordu ve iş için uzakta olmadığı zamanlarda da evde çalışıyordu. Ben on yaşındayken boşandılar."

"Çok zor bir durum. Üzüldüm."

"Senin suçun değil." Suçlu olan babam. Kariyerini ailemizden önce tuttu. Özür dilemesi gereken kişi o. Anne babam ayrıldığında ben küçüktüm, ama onun özür dilediğini hatırlamıyorum.

"Biliyorum, ama yine de senin için üzüldüğüm. Büyürken her iki ebeveynimin de yanımda olması ne kadar büyük bir şans olduğunu biliyorum. Gelecekteki çocuklarım için de aynısını istiyorum, bu yüzden hala bekârim."

"Onu mu arıyorsun? Hayallerindeki kızı mı?"

"Hayır. Yani, aktif olarak değil. Ama onu bulursam, kesinlikle sıkı sıkı tutunacağım," diyor ve omzunu omzuma değdiriyor.

"Çocuk istiyorsun, öyle mi?" diye soruyorum.

"Evet. Hayallerimdeki kızla yeterince şanslıysak en az iki tane."

"Peki ya şanslı olmazsanız?"

Yürümekten vazgeçip bana dönüyor. "Ne demek istiyorsun?" Sorunun ardındaki anlamı anlamaya çalışırken kaşlarını çatıyor.

"Ya hayalindeki kızla tanışırsan ve o çocuk sahibi olamazsa? O zaman ne olacak? O hala hayalindeki kız olacak mı?" Neden bilmiyorum, ama onun cevabını duymaya acil bir ihtiyaç duyuyorum.

"Tabii ki öyle olur. Onu hayalimdeki kız yapan, bize bir aile kurma yeteneği değil. O'nun kendisi. Aile kurmanın başka yolları da var, örneğin evlat edinmek gibi. Sonsuza kadar kalacak bir aileye ihtiyaç duyan çocuklar var. Memleketimdeki en iyi arkadaşlarımdan birinin karısı, koruyucu ailede büyümüş. Onun gibi sevgiye ihtiyaç duyan çocuklar var."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Onun gözlerindeki bakış, ay ışığı altındaki yoğun bakışı ve sesindeki samimiyet. Reid, soyadı ne olursa olsun, iyi erkeklerden biri olabilir.

"İşin için çok seyahat ediyorsun. Hayallerindeki kadın ya da çocukların sana ihtiyaç duyduğunda ne olacak? O zaman ne olacak?" Neden bu konuyu zorladığımı bilmiyorum. Bu bir randevu değil ya da bu gece ayrıldıktan sonra onu bir daha görmeyeceğim, ama yine de cevabını bilmek istiyorum.

"Neden bahsediyoruz burada? Kabus görüp babana ihtiyaç duymak, karımın sana sarılmaya ihtiyaç duyması mı, yoksa hastalık falan mı?" diye soruyor, sorumu ciddiyetle düşünerek.

Elbisemin kirlenmesini düşünmeden kuma oturuyorum. Zaten o elbiseyi sevmiyordum. Stilini sevmiyorum, bana yakışmıyor

ama rengini çok seviyorum ve düğün bitti, kim takar ki? Reid beni takip edip yanıma oturur. Çok yakındır, o kadar yakındır ki vücudu benimkine yaslanmış ve kendimi uzaklaşmak, aramızdaki mesafeyi açmak istemediğime şaşırıyorum. Bunun yerine olduğum yerde kalırım, onun sıcaklığını ve dokunuşuyla vücudumu ateşe veren ısıyı içime çekerim.

"Hepsi, sanırım." Başımı geriye eğip gözlerimi kapatıyorum ve sıcak okyanus esintisini içime çekiyorum. "Babam hiç yanımda değildi, yanımda olduğunda da yoktu. İş için seyahat ettiğini söyledin, bilmiyorum, sanırım onun yerinde başka erkeklerin ne yapacağını görmek istedim."

Reid sessiz kalır. Onunla yüzleşmek istemediğim için gözlerimi kapalı tutarım. Kendimi çok hassas, çok açık hissediyorum, üstelik bir yabancıya karşı. Parmaklarının benimkilerle iç içe geçtiğini hissedene kadar başımı kaldırıp gözlerimi açmam.

"Detay yok," diyorum. Neden bilmiyorum, ama bu adam, bu an, bana çok samimi geliyor, uzak durduğum bir şey, ama ondan kaçmam için yeterli değil.

Reid başını sallar ve ay ışığında bile onun zorlukla yutkunduğunu görebiliyorum. "İşim benim için önemli, ama sevdiklerimden daha önemli değil. Sorun zor bir soru. Çocuğum üzgünse ve onu yatırmak için yanında olamıyorsa, video görüşmesi yapıp ona hikaye okurum. Bunun için seyahat ederken kitaplarını yanıma almak zorunda kalsam bile. Karım için bu biraz daha zor, ama ona, yanımda olmayabileceğimi, ama yine de kalbimde ve aklımda olduğunu anlaması için elimden gelen her şeyi yaparım. Seyahatlerimde molalarım oluyor ve hala yapmam gereken işlerim olsa da, boş zamanımın her dakikasını onlara ayırırım. Hayallerimdeki kızı bulduğumda, ister orada olayım ister iş için seyahatte olayım, o ve çocuklarımız benim her şeyim olduklarını bilmeyecekleri bir gün bile geçmeyecek.

Onun sözlerinin samimiyeti kalbimi kasıp kavuruyor. Ona bakmasam bile, sesinden bunu anlayabilirdim. Onun gelecekteki ailesini kıskanmaktan kendimi alamıyorum. Onlar, benim çocukken hiç sahip olamadığım bir şeye sahip olacaklar.

"Durum daha kötüye giderse, hastalanırlarsa..." Başını sallıyor. "Bunu düşünmek imkansız, ama ben orada olurdum. Ne pahasına olursa olsun,

kariyerimden vazgeçmek zorunda kalsam bile, her adımda yanında olurum." Elimi nazikçe sıkıyor. "Buna sahip olamadığın için üzgünüm, Bellamy."

Boğazımın arkasında bir yumru var. Duygularım beni boğmak üzere. Düzgün nefes almaya ve yavaşça nefes vermeye odaklanıyorum. "Gelecekteki hayallerindeki kız ve çocukların sana sahip oldukları için şanslı olacaklar, Reid." Göğsümdeki bu duygunun ne olduğunu bilmiyorum. Daha önce hiç hissetmediğim, sıkıcı ve ezici bir duygu. Anlamıyorum, ama bunun nedeninin yanımdaki adam, sözleri, dokunuşu ve sözlerinin ardındaki samimiyet olduğunu biliyorum.

"Bunu bilemem, ama onların böyle düşünmesi için her gün çok çalışacağım." Sanki kendi sözlerine katılıyormuş gibi başını sallıyor. "Peki ya sen? Çocuk istiyor musun? Hayalindeki erkek var mı?" diyor ve ortamı yumuşatıyor.

"Her zaman hayır demiştim. Annemin yaşadıklarını ya da benim yaşadıklarımı asla yaşamak istemiyorum, ama senin hikayeni dinledikten sonra aynı cevabı vermek zor."

"Benim için değişme. Senin gerçek halini istiyorum."

"Gerçek ben, senin gibi düşünen bir erkek bulabilirsem, babamınki gibi bir kariyeri olmadığı sürece, evet, çocuklarla mutlu bir hayat sürmeyi denemek isterim." Reid'in bahsettiği sonsuz aşkı bulma düşüncesi midemi bulandırıyor. "Bu kadar ağır konu yeter. Bir içki daha içmeye ne dersin?"

diyor.

"Bilmiyorum. Bu gece yarısı yürüyüşü hoşuma gidiyor."

"Bebeğim, kumda oturuyoruz; pek yürüyüş yapmıyoruz," diyor ve sesinde gülümseme duyabiliyorum. Ay ışığında bile bunu görmek, korkuyla değil, arzuyla ilgili nedenlerden dolayı karnımı sıkıştırıyor. Bir erkekle bu tür bir bağ kurmayalı çok uzun zaman oldu. Hatta, hiç yaşamış mıyım, emin değilim. Binlerce kilometre uzakta, evimden uzakta onunla tanışacağım belliymiş. Şansım bu.

"O zaman gezmeye çıkalım." Elini bırakmadan ayağa kalkıyorum ve ayağa kalktığımda onu çekiyorum, o da homurdanıyor ama ayağa kalkıyor.

"Beni nereye götürüyorsun kadın?" diye sordu, elimi nazikçe çekerek, ve birdenbire kendimi kollarında buldum, başım onun sert göğsüne yaslanmıştı.

Kahretsin, o gömleğin altında kasları gizliyormuş. Formda olduğunu biliyordum ama bu... Bütün gece burada durup onu okşamak istiyorum. Bana ne oluyor bilmiyorum, ama hiç kendim gibi davranmıyorum. Belki de düğün yüzündendir. Belki de ikimizin de gerçek hayatımızın gerçekliğinden uzak, tarafsız bir yerde olmamızdandır. Her neyse, en azından bu gece için buradayım.

"Burada iyiyim," diyorum ona. Derin, boğuk kahkahası beni sararken, vücudu gülmekten titriyor. "Peki," diyorum ve uzaklaşıyorum. "Biraz daha sahilde yürümek istiyorum. Gelir misin?"

Geniş açık plaja doğru başını sallar. "Yolu göster," der, elimi hiç bırakmadan.

Ondan uzaklaşmalıyım. Bu adamın diğerlerinden farklı olabileceğini bir saniye bile olsa kendime inandırmamalıyım. Babamdan farklı olabileceğini. Alkolün ya da atmosferin etkisiyle, bir geceliğine tedbirli davranmayı bir kenara bırakıyorum. Güneş doğduğunda, bu adamı bir daha asla görmeyeceğim. Ayrıca, sadece sahilde biraz yürüyüş yapacağız, ne zararı olabilir ki?

"En sevdiğin renk?" diye soruyor, birleşik ellerimizi aramızda sallayarak. Masum bir hareket, ama vücudum onun nasırlı ellerinin dokunuşuyla hala ısınmaya devam ediyor.

"Yeşil. Herhangi bir yeşil değil, zümrüt yeşili." "Çok spesifik," diye alay ediyor.

"Bir kızın neyi sevdiğini bilmesi suç değil. Peki ya sen?"

"Bilmiyorum. Mavi."

"Hangi mavi tonu? Kraliyet mavisi mi? Bebek mavisi mi? Ayrıntıları öğrenmem gerekiyor bayım." Beni saran bir kahkaha daha atıyor. Bu kahkaha, az önce bana sarılmasının verdiği rahatlatıcı hissi neredeyse aynı.

"Lacivert."

Başımı salladım. "Lacivert olsun o zaman. Peki, müzik?"

"Hepsi. En sevdiğimi seçemem. Ya sen?"

"Aynı. Bu kadar çok iyi seçenek varken neden seçim yapayım ki?"

"Evdeki arkadaşlarımla çok iyi anlaşırısın. Ateşin başında oturup takılırken sık sık Name That Tune oynarız."

"Eğlenmek için bunu mu yaparsınız?"

"Çoğunlukla. Memleketimde dört tane en iyi arkadaşım var. İkisi kısa süre önce evlendi. Bir diğeri ise yeni baba oldu, bekar bir baba. Yani, bir nevi. Birlikte değiller. Uzun hikaye, ama birlikte ebeveynlik yapıyorlar ve bu işliyor."

"İyi birine benziyor."

"Evet, iş programımız çok yoğun, ama o bunu başarmak için gerekeni yapıyor."

Onun sözleri, benim zaten bildiğim şeyi doğruladı. Babam, bunun için gerekeni yapmak istemiyordu. Bencil ve kariyerinin peşindeydi ve evde onu özleyen bir ailesi olduğunu unutmuştu.

"İkiniz birlikte mi çalışıyorsunuz?"

"Evet. Beşimiz de birlikte çalışıyoruz. Onlar benim ailem."

Bunu o kadar ikna edici bir şekilde söylüyor ki, doğruyu mu söylüyor yoksa yalan mı söylüyor tahmin etmeye gerek bile yok. En iyi dört arkadaşı onun ailesi. "İyi insanlar olmalılar."

"En iyiler. Peki ya sen?"

"Çok çalışıyorum. Amanda adında bir en iyi arkadaşım var. Ortaokulda tanıştık ve o zamandan beri çok yakınız. Bir de annem var. O, hayatım boyunca en iyi arkadaşım oldu."

"Şanslı kızlar," diyor, sesi kısık.

Yürümekten vazgeçip ona bakıyorum. İçimde, çok büyük bir kısmım, parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına bastırmak istiyor. Bu dürtüye kapılmamamı sağlayan ise daha küçük olan, mantıklı olan kısmım. "Sanırım içki içmeye hazırım." Sesim kendime aitmiş gibi gelmiyor.

O eğilir, dudakları benden sadece birkaç santim uzaktadır. "İçelim o zaman," der boğuk bir sesle. Elimi bırakmadan, dönüp otelin okyanus kenarındaki barına geri dönerek bir içki daha alırsın.

Köşedeki aynı masamıza oturuyoruz. Burası samimi bir yer, ama ben bunu düşünmemeye çalışıyorum. Sohbetimiz hiç kesilmiyor ve içkiler akmaya devam ediyor. Bir kez daha, daha önce hiçbir erkekle bu kadar hızlı bir kimya yakalayamadığımı hatırlıyorum.

"Son içki!" diye bağılıyor barmen.

Hayır. Hayır. Zaman çok hızlı geçti. Onu bırakmaya hazır değilim. Belki de odama gelmesini istemeliyim. Hiç tek gecelik ilişkim olmadı. Her zaman bir ilişkiye girmeden ya da en azından bir süre flört etmeden yatmaya hazır olmayan biri oldum, ama görünüşe göre Reid benim istisnam.

"Bir tane daha ister misin?" diye

sorar Reid. "Hayır, teşekkürler."

O başını sallar. "Seni odana kadar geçirebilir miyim?"

Benim burada kaldığımı biliyor; ikimiz de kalıyoruz. Bu gece bunu zaten konuşmuştuk. "Evet, lütfen."

Odama vardığımızda onu içeri davet edeceğim. Henüz veda etmeye hazır değilim. İkimizin de buradan olmadığımızı biliyorum ve o bir kez uzaklaştığında onu bir daha asla göremeyeceğim. Bu geceyi hatırlamak için sohbetimizden daha fazlasına ihtiyacım var. Onu hatırlamak için. Dudaklarının benim dudaklarımla birleştiğinde nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Dövmelerinin kolunda ne kadar yukarıya kadar uzandığını bilmek istiyorum. Vücudunun başka yerlerinde de var mı? Son vedamızı etmeden önce her şeyi bilmem gerekiyor.

Amanda'nın kafamın içinde biraz hayatın tadını çıkarın diyen sesini duyabiliyorum. Üniversiteden beri sevgilisi olan Ethan ile evli ve benim hayatımı dolaylı olarak yaşadığını iddia ediyor. Onun büyük hayal kırıklığına uğrayacağı üzere, benim hayatım pek de heyecanlı değil; daha çok iş, daha az eğlence.

İçeceklerimi ödemek için çantama uzanırken, Reid elini elime koyarak beni durdurur. "İçecekler benden." Bana tartışmaya cesaret edemem diye bir bakış atar, ben de başımı sallarım.

"Teşekkürler, Reid."

"Asıl ben sana teşekkür etmeliyim. Güzel bir kadınla akşamımı geçirdim."

"Övgü."

Eğilip dudaklarını şakağıma bastırır. "Doğru" diye fısıldarken donakalırım. Geri çekilir, fişi imzalar, cüzdanını pantolonuna geri koyar ve bana elini uzatır. "Gidelim mi?"

Ona benimle geceyi geçirmesini yalvarmayacağıma güvenemediğim için başımı sallıyorum. Bunun yerine elini tutuyorum ve birlikte asansöre doğru yürüyoruz. Kapılar kapandığında, arkamdan bana sarılıyor. Basit bir hareket ama o bu kadar yakınımda olduğu için vücudum ısınmaya başlıyor.

Kapılar açılır ve el ele dışarı çıkarız. Odama vardığımızda, ona dönerek bakarım. O bana yaklaşır ve ben sırtım kapıya çarpana kadar geri çekilirim. Elleri başımın üstünde durur ve beni hapseder.

"Sana veda etmek istemiyorum."

Evet! "O zaman veda etme," diyorum nefes nefese.

"Bunu bana açıkça söylemen gerekiyor Bellamy. Senin sözlerine ihtiyacım var.

Burada hiçbir beklentim yok."

"Yazık." Ona gülümsüyorum. "Orgazm olmayı bekliyordum."

Dudaklarında yavaş, seksi bir gülümseme belirir. "Sadece bir tane mi? Bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Yapabilir misin?"

"İstediğin bu mu? Seni odana kadar takip edip, seksi vücudundan kaç tane orgazm alabileceğimi göstermemi mi istiyorsun?"

"Evet." Başımı sallıyorum.

O gülümser. "Bunu istediğinden emin misin?"

"Evet." Cevabımda tereddüt etmiyorum.

Ellerini indirmeden önce dudaklarını ağızımın köşesine bastırır. "Kapıyı aç, Bellamy." Sesi arzuyla doludur ve külotum mahvolmuştur.

Dediğini yapıyorum ve ona sırtımı dönerek arkamı dönüyorum. Ellerim titriyor, anahtar kartını okutup kapıyı açıyorum. Korkmuyorum. Tahrik olmuş durumdayım.

Odaya girer girmez, kapı arkamızda duyulabilir bir klik sesiyle kapanır. Reid kilidi çevirir. Ona dönerim ve sırtını kapıya dayamış olduğunu görürüm. "Ne oldu? Fikrini mi değiştirdin?" diye alay ederim.

Eğilip pantolonunun üzerinden sertleşmiş penisini kavrar. "Asla," diye temin eder. "Sadece yavaş gitmeye çalışıyorum."

"Neden?"

"Bu gecenin bitmesini istemiyorum," diye itiraf ediyor.

Sözlerinde o kadar çok samimiyet var ki, duygularımı zorlukla bastırıyorum. Bu adam düşüncelerini söylemekten veya istediğini istemekten çekinmiyor. Onu pek tanımıyorum, ama içimden bir ses, söylediği şeyin samimi olduğunu söylüyor.

"Biz bize gece gece diyorum ona ona
tekmeliyorum ayakkabılarımı ayakkabılarımı
ayakkabılarımı

Uzanıp, kısmi topuzumdan tokaları çıkarmaya başladım. "Bellamy?"

"Evet?" Gözlerim onun gözleriyle
buluştu. "Soyun."

Üçüncü Bölüm

Reid

Kan kulaklarımda gök gürültüsü gibi gürültüyle akıyor, onun bakışlarının sıcaklığı dışında her şeyi bastırıyor. Oda birdenbire ısındı, çok ısındı. Her şey durdu — önümdeki güzellik ve ciğerlerimdeki nefes.

Gecemizin böyle biteceğini düşünmemiştim. Sadece nazik bir adam olmaya çalışıyordum, bu muhteşem kadının eşliğinde keyifli vakit geçiriyordum, ama geçen her saatle birlikte, ondan ayrılma düşüncesi kontrolümü bir lastik bant gibi gerdi, kopmaya hazırdı.

Bellamy derin bir nefes aldı, göğsü hızla yükseldi ve dudaklarında yavaş, seksi bir gülümseme belirdi. "Ben çıplak kalacaksam, sen de kalacaksın." Sanki bana meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

Bu olmayacak. Karşımda duran kadın, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın. Dahası da var. Eğlenceli, açık ve dürüst, ve bu, dikkatimi çekmeye çalışan kadınlarda pek görmediğim bir özellik. İçgüdülerim bana bunun benim kim olduğumu bilmediği için olmadığını söylüyor, ama o böyle bir kadın. Özünde iyi bir kadın.

Gömleğimin düğmelerini açmaya başlarken ellerim sabit. Bir yanımları yırtıp atmak ve siktir etmek istiyor, ama Bellamy'nin her düğme açıldığında gözlerinin ısınması, sabrımı zorluyor ve düğmeleri tek tek açıyorum.

Her düğme açıldıkça ona doğru bir adım atıyorum. Birbirimizden sadece birkaç santim uzaklıkta durduğumuzda, gömleğim açık duruyor,

göğsüm ve dövmeleğim tamamen görünür hale geliyor. Bellamy ve onun ışıltılı kahverengi gözleri her santimi yalayıp yutuyor, bakışları cildimi yakıyor.

Tereddütle elini uzatıp avucunu karın kaslarıma bastırıyor. Yaklaşırken nefesi titriyor. Ellerim hafifçe kalçalarına dokunarak onu sabit tutuyor. Bir bakıma, ben de onu kendimi sabit tutmak için bir destek olarak kullanıyorum. Hayatımda ilk kez, güzel bir kadının yakınlığı dizlerimi titretiyor.

"Her gün saatlerce spor salonunda çalışıyor olmalısın," diyor, parmaklarıyla keşfe çıkıyor.

Sıkı pantolonumun fermuarının üzerine bastırınca penisim ağrıyor. "Öyle bir şey," diye itiraf ediyorum. Ona ne iş yaptığımı söylemeye hazır değilim. Şu anda ben sadece Reid'im. Ben işim ya da banka hesabım değilim ve bu baş döndürücü bir duygu.

Kalçalarını daha sıkı kavriyorum. "Çok fazla giysi giyiyorsun. Bu mercan rengi sana çok yakışıyor, ama eminim yerde daha iyi duracaktır." Göz kırpiyorum.

"Senin karın kasların ve tüm bu seksi dövmeleğin dikkatimi dağıttığı için suçlu ben değilim," diyor, işaret parmağıyla göğsümdeki dövmeyle okşayarak.

Onun ulaşamayacağı bir mesafeye çekilmek için Herkül gibi bir çaba sarf etmek gerekiyor. Hızlıca gömleğimi çıkarıp köşedeki sandalyeye atıyorum. Bununla da kalmıyorum. Kemerimi çözüp pantolonumu açıyorum ve düşmesine izin veriyorum. Onları ayağımla kenara itiyorum ve sonunda parmaklarım boxer külotumun bel kısmının altına kayıyor ve onu kalçalarımın, uyluklarımdan aşağı kaydırıyorum ve onu da ayağımla kenara itiyorum, daha sonra bulmak üzere. Ellerimi yanlara doğru uzatarak kendimi ona sunuyorum. "İstersen hepsini takip edebilirsin, ama önce çıplak olmalısın," diyorum ona, gözleri dövmeleğimi tararken, sanki her birini kataloglar gibi zamanını alıyor. Sanki ruhuma bakıyor gibi.

"Bellamy." Gözleri benimkilere dikilir. "Seni görmem gerek." Sesim boğuk ve bu kadına olan ihtiyacımla doludur.

Karşımdaki güzel kadın başını yana eğdi. "Seni beklemiyordum. Bunu beklemiyordum," dedi, ikimizi işaret ederek.

"Söyle, ben giderim. Baskı yok."

"Ne? Hayır." Başını sallıyor. "Gitmenizi istemiyorum. Ben sadece... Bunu daha önce hiç yapmadım. Tanıştığım bir erkekle

"

"Kontrol sende," diyorum ona. "Ne kadar az ya da çok istersen o kadar yaparız. Çıplak yatakta uzanıp televizyon izlemek istersen, ben senin adamınım." Ona tekrar göz kırpiyorum, bu da göğsünde kahkahaların patlamasına neden oluyor. Bu sesi seviyorum. Sanırım daha önce hiç böyle bir şey düşünmemiştim. Düşünmediğimi biliyorum. Bu kadın benim üzerimde böyle bir etki yaratıyor. Onun her bir parçasını seviyorum.

"Peki ya bu?" diye soruyor, küçük, yumuşak eli benim aletimi kavrarken.

"İstersen senin," diyorum, sesim ona olan arzumla boğuklaşıyor.

Gözlerime bakarak beni nazıkçe okşuyor, beni şehvet ve arzuyla delirtiyor, hepsi onun için. "İstiyorum." Parmak uçlarına yükseliyor, dudaklarını benimkilerden bir nefes uzaklıkta tutuyor. "Seni istiyorum," diyor ve dudaklarına bir öpücük konduruyor.

Bu yeterli değil.

Bu inanılmaz kadınla geçireceğim hiçbir zamanın yeterli olacağını sanmıyorum.

Nereli olduğunu ya da buradan nereye gideceğini bilmiyorum. Nerede çalıştığını ya da soyadını bilmiyorum, ama ona sahip olamazsam hayatımın sona erebileceğini biliyorum. O, benim hayal edebileceğimden çok daha fazlası, yanıma oturduğunda beklediğimden çok daha fazlası.

Elimi boynunun arkasına kaydırıp ağzını tam doğru açıyla çeviriyorum, ona yaklaşıp bakışlarını tutuyorum. Dudaklarım dudaklarına değdiğinde "Hayallerimin kadını" diye fısıldıyorum. Dudaklarını yalarken vücudu benimkine uyum sağlıyor. Her hareketime karşılık veriyor ve onun benim için mükemmel eş olduğumu düşünmeden edemiyorum.

İkimiz de nefes almak için ayrılana kadar onu öpüyorum. Geri çekildiğimde, dudakları kırmızı ve şişmiş, gözleri şehvetle parlıyor. "Sırada ne var?" Sözlerim, istediğimden daha sert bir talep olarak çıkıyor, ama ses tonum onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Ciğerlerime hava çekmek için çabalarken ellerimi yanımda tutuyorum. Bana ne istediğini söylemesini istiyorum. Cevabı sessizce, elbisesini başından çıkarıp yere atmasıyla geliyor.

Gözlerim ona kilitlenmiş, sırtının arkasına uzanıp sütyenini açmasını izliyorum. Hiçbir baştan çıkarma taktiği yok. Sadece omuzlarından askıları kaydırıp sütyenini parmaklarından düşürüyor. Bütün bu süre boyunca gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Onun her santimini içime çekmek istiyorum, ama ortasında elmaslar parıldayan o büyük kahverengi gözlerden bakışlarımı ayıramıyorum. Karşımdaki bu güzel kadın beni büyülemiş durumda. Öne eğilip göz teması kurmamızı bozuyor ve o anda onu içime çekmeme izin veriyorum.

Neredeyse hiç görünmeyen külotunu uyluklarından aşağı kaydırıp çıkarır. Tam boyuna dikildiğinde, ben de acele etmeden izlemeye başlarım. Ayak parmaklarının uçlarından başlarım. Kısa, manikürlü tırnaklarına uyması için soluk pembeye boyanmışlardır.

Bakışlarım, tonlu, bronzlaşmış bacaklarından uyluklarına ve çıplak amına doğru kayıyor. Sikim onun sıcaklığını hissetmek için ağlıyor ve parmaklarım onun kıvrımlarını izlemek, benim için ne kadar ıslak olduğunu görmek için can atıyor. Buradan onun ıslak olduğunu görebiliyorum.

Daha yakın olmak için öne doğru adım atarak, elimi uzatıp işaret parmağımla karnını okşuyorum. Dokunuşumla titriyor. Yola devam ederken boğazımı yutuyorum. Dolgun, yuvarlak göğüslerine ulaştığımda, avucumun içinde ağırlıklarını test ediyor, bir meme ucunu, sonra da başparmağımın ucuyla diğerini okşuyorum.

"Reid." Adımı inliyor. Başını geriye eğip dokunuşumun tadını çıkarırken gözleri kapanıyor.

Gözlerini açıp onu bu hale getiren kişinin ben olduğumu görmesini istiyorum, ama ben bencil bir piçim ve bu sefer onu incelemek istiyorum. Uzun, ince boynu ağzımı istiyor. Dolgun, öpülesi dudakları öpücüklerimden şişmiş. Gözlerine ulaşana kadar tekrar öne doğru adım atıyorum, çıplak vücudum onun vücuduna yaslanıyor.

"Bana aç." Gözleri birden açılır ve bu kadına duyduğum her türlü arzu bana bakmaktadır. Bu yeterli değildir. Onun sözlerine ihtiyacım var. Eylemlerin sözlerden daha anlamlı olduğunu biliyorum, ancak onu tüketmek için onun iznine ihtiyacım var. "Söyle bana."

"Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Bu geceyi seninle ve senin sunabileceğin her şeyle yaşamak istiyorum."

"Her şeyi mi?"

Kafasını sallar. "Seni tanımıyorum, ama tanıyormuşum gibi hissediyorum. Benim için bir yabancısın, ama içgüdülerim sana güvenebileceğimi söylüyor."

"İçgüdülerin sana başka ne söylüyor, tatlı Bellamy?" diye soruyorum, öne eğilip boynuna öpücükler kondurarak.

"Bu geceyi asla unutmayacağım. Sonsuza kadar hatırlayacağım bir an olacak."

Siktir. Onun sözleri beni olması gerekenden daha fazla etkiliyor. Onu bu kadar çok istememeliyim. Dudaklarım boynuna, yanağına ve dudaklarına doğru kayıyor. Alt dudağımı ısıyor ve dilini benimkine sürtüyor.

Eğilip ellerimi uyluklarının arkasına koyup onu kaldırıyorum. İçgüdüsel olarak bacaklarını belime doluyor ve öpüşmemizi hiç kesmiyor. Penisim tam olması gereken yerde. Kendimi onun girişine hizalayıp içeri girmek için fazla bir şey yapmam gerekmez, ama bu gece öyle olmayacak.

Onunla yaşayabileceğim tek şey buysa, o zaman bunu en iyi şekilde değerlendireceğim. Onu duvara itip kendimi onun içinde kaybetmek yerine, onu yatağa taşıyıp nazikçe yatırıyorum. Başını yastığa yerleştirmek için kıpırdanıyor.

"Güzel," diye fısıldıyorum, sesim kısık. Penisimi kavıyorum, bu geceyi onunla tadını çıkarmak için kendimi zorluyorum. Karşımdaki kadın saf mükemmellik ve onunla geçireceğim zamanı aceleye getirmek, onun güzelliğine saygısızlık olur.

"Yardım ister misin?" Penisimi tuttuğum yere doğru başını sallar.

"Evet, ama henüz değil," diyorum ona, onun ardından yatağa tırmanırken. Bacaklarını açıyor ve onu görünce ağzım sulanıyor. Karnıma doğru kayarak, bacaklarının arasına yerleşiyorum. Ellerimi kalçalarının altına koyarak, yanaklarını avuçluyorum ve onu ağzıma doğru kaldırıyorum.

"Oh, lanet olsun," diye inliyor, ben dilimle klitorisini yumuşakça okşarken. Acele etmiyorum, onu kızdırıyorum, tadını çıkarıyorum, onun kıvranmasını seviyorum. Vücudunun hareket ettiğini hissediyorum ve başımı kaldırıp ona baktığımda, beni izlerken ağırlığını dirseklerine dayadığını görüyorum.

"Ne haber, rüya kızım?" diye soruyorum. Bana bahsettiği gülümseme, tıpkı kendisi gibi parlak ve güzel.

"Tek gecelik ilişkiden rüya kızına, ha?" diye alay ediyor.

Başımı sallıyorum, sonra amına hafifçe üflüyorum ve o inliyor. "Eğer ayakkabı uyuyorsa," diyorum, bana verdiği tepkiyi seviyorum.

Ona cevap verme şansı vemededen tekrar dalıyorum. Kendimi onun tadında kaybolmaya bırakıyorum ve vücudumun ona neler yapabileceğini hissettiriyorum. Adımı haykırmasını ve yüzüme boşalmasını istiyorum. O zaman, ve ancak o zaman, penisimin etrafındaki sıcak, ıslak ısını hissetmeme izin vereceğim.

Ellerini saçlarıma gömüp kalçalarını kaldırarak beni ararken, onun yaklaştığını anlıyorum. O istemediği için durmuyorum, ta ki mutluluk dalgası onu sular altında bırakana kadar. Vücudu yatağa düştüğünde başımı kaldırıp ağızımı elimin tersiyle siliyorum ve onu içime alıyorum.

Orgazmdan dolayı vücudu kızarmış, nefesi zorlanıyor ve gözleri kapalı. Birkaç saniye boyunca ona bakarak bu anı hafızama kazıyorum. Hayat beni nereye götürürse götürsün, bu anı asla unutmayacağımdan eminim.

Onu asla unutamam.

Penisim acı verecek kadar zonkluyor. Vücudunda yukarı doğru ilerleyerek, bacaklarının arasına yerleşiyorum, penisim ıslak amını okşuyor. Ağırlığımı, başının iki yanına yerleştirdiğim ellerimle destekliyorum ve ona gülümsüyorum. Bakışlarımı hissetmiş olmalı ki gözlerini açıyor ve bana tembel bir gülümseme atıyor.

"Selam," diyor ve gülümsemem daha da genişliyor. "Nasılsın?" diye sırtıyorum.

"Eh," diyor ve ben ağırlığımı bir elime verip onun yanını gıdıklamaya başlıyorum. "Merhamet!" diye bağılıyor ve ben hemen duruyorum.

Elim onun yan tarafını okşarken, başımı eğip onu öpüyorum. Dilimde kendi tadını aldığından emin olmama rağmen, öpücüğünden çekinmiyor. Nasıl olur da onun içine hiç girmedim ama şimdiden bağımlısı olmuşum gibi hissediyorum? Ya da en azından olabilirdim. Bunun tek seferlik bir şey olduğunu aklımın bir köşesine itip, şimdiki ana odaklanıyorum.

"İyiyim, ama daha iyi olabilirdim," diyor, ben onu öpüşmeden

"İyiyim, ama daha iyi olabilirdim," diyor.

"Öyle mi? Seni daha iyi hissettirecek ne olabilir?"

Kollarını boynuma doluyor ve bana gülümsüyor. "Senin içimde olman."

Siktir. Evet.

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer dudaklarına sertçe bir öpücük konduruyorum. "Bekle biraz," diyorum, yataktan kalkıp pantolonuma doğru koşarken. Cüzdanımı çıkarıp içindeki tek prezervatifi çıkarıyorum. Bir kez ve bitti, onunla yapabileceğim tek şey bu. Emin ol ki bunu en iyi şekilde değerlendireceğim.

Yatağa geri atlayarak, zıplıyor ve kıkırdıyor. Bacaklarının arasına geçiyorum ve prezervatifi dişlerimle yırtıyorum. Birkaç saniye içinde, hazır ve cennete girmeye hazırım.

Üzerine eğilerek, avuçlarımı başının iki yanına dayadım. Aramızdaki boşluğa, bedenlerimizin yakında birbirine sıkı sıkıya bağlanacağı yere bakıyordu. Beni eline aldı ve ihtiyacı olan yere doğru yönlendirdi.

İçine.

İlerliyorum, tamamen içeri girene kadar durmuyorum. İkimiz de temasla inliyoruz. Elleri kollarımın altına kayıyor ve tırnakları sırtıma batıyor. Hareketsiz kalıyorum, gözlerimi kapatıyorum, beni saran sıcaklığını tadını çıkarıyorum, ona benim boyutuma alışması için zaman veriyorum. Sadece bu değil. Kendimi sakinleştirmek için bir dakikaya ihtiyacım var. Kontrolümü kaybetmeye çok yakınlım, ama bunu istemiyorum. Bu gece değil. Onunla değil.

"Reid?"

Yavaşça gözlerimi açıp ona bakıyorum. "Sana ihtiyacım var."

Onun yalvarışıyla göğsümün içinde bir şey hareket ediyor. Bu duygu çok güçlü ve kuvvetli, içimde bir sürü duygu uyandırıyor. İstek, ihtiyaç, arzu, şehvet... Hepsini hissediyorum. Ancak tüm bunların ötesinde, başka bir şey daha var. Daha önce hiç hissetmediğim ve adını koymaya korktuğum bir şey. Bu yüzden onu bastırıp ona odaklanıyorum.

Bize.

Bu ana.

"Buradayım," diyorum ona ve sonra hareket etmeye başlıyorum.

Sabit bir tempo tutturup kalçalarımı sallıyorum. Tırnakları sırtımın derisini ısıyor ve bu beni daha da ateşliyor. Onun izini üzerimde istiyorum. Her gün aynada izleri silinene kadar onlara bakıp bu anı hatırlayacağımı biliyorum. Eğer hayatımın geri kalanını burada, bu odada, onun içinde yaşayabilseydim, mutlu bir adam olurdum.

O bana bir yabancından çok daha fazlası gibi geliyor. Sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi ve onu tekrar görmek istediğimi şimdiden biliyorum. Aramızdaki bu bağı nasıl koparabilirim? Bu bağ çok yoğun ve patlayıcı, daha önce hiç hissetmediğim bir şey.

Landon, Knox ve Landry aşık olduklarında böyle mi hissetmişlerdi? Ona aşık olduğumu söylemiyorum, ama lanet olsun, altımda yatan bu inanılmaz kadınla bir şey yaşıyorum.

Bellamy bacaklarını kaldırıp belime doladı ve beni kendine çekti. Ona daha yakın olmam gerektiğini bilen penisim onun içinde titredi. Dirseklerimin üzerine çökerek, hala ağırlığımın çoğunu onun minyon vücudundan uzak tutmaya çalışarak, dudaklarını dudaklarımla kapattım. Kalçalarım hareketsiz kalırken, öpüşmemizde, onda kendimi kaybettim.

"Hayallerimin kızı," diye fısıldıyorum dudaklarına, sonra öpücüğü bırakıp kalçalarımı ileri doğru itiyorum. Yaklaştım. Omurganın dibinde bir yanma hissediyorum. Sanki bir uçurumun kenarında durmuş, atlayıp gökyüzünde süzölmeyi bekliyormuşum gibi.

"Reid!" Bellamy adımı haykırıyor, amı benim sikimi daha önce hiç hissetmediğim bir zevkle sıkıca sarıyor.

"Bell!" Kontrolümü kaybederek sesleniyorum. Dudaklarım onun dudaklarını buluyor ve onu öpüyorum, bunun sadece ateşli bir seks gecesinden daha fazlası olduğunu ona göstermeye çalışıyorum. Öyle olmalı, değil mi? Bu kadar iyi, bu kadar doğru hissettiren hiçbir şey tek seferlik olmamalı.

Dördüncü Bölüm

Bellamy

Nefesimizi toparlamaya çalışırken Reid'in alını benim alnıma yaslanıyor. Barda yanına oturduğumda, bu gecenin hayatımın en iyi seksiyile sona ereceğini hiç tahmin edemezdim. Onunla birlikte olmak yasak olduğu için mi? Tamam, belki yasak değil, ama ilk tek gecelik ilişkim olarak, kendime koyduğum kuralları çiğniyormuşum gibi hissediyorum.

Ancak pişman değilim. Onunla geçirdiğim hiçbir an pişmanlık kaynağı olmayacak, aksine sık sık geriye dönüp bakacağım bir anı olacak. Dürüst olmak gerekirse, gelecekteki tüm erkekler için beni mahvetmiş olabilir. Şansıma, ilk tek gecelik ilişkim harika seks için çıtayı yükseltti.

"Hadi temizlenelim." Geri çekilip yataktan iner ve bana elini uzatır. Elini tutarım ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin veririm.

"Reid!" diye bağırırım, o eğilip beni omzuna atar ve banyoya taşır. Çıplak kıcıımı soğuk banyo tezgahına koyduğunda yüzümü buruştururum. "Soğuk," diye mırıldanırım.

Reid yaklaşır ve ben bacaklarımı onun için açarım. Dudakları benimkilerle birleşir. Öpücüğü güçlüdür, beni arzuyla başımı döndürür. Çok geçmeden geri çekilir ve bağlantımızı koparır. Kondomu atarken her hareketini gözlerimle takip ederim, sonra elini uzatıp duşu açar.

Gözlerimi onun sıkı kalçalarına dikmişim, o da dönüp beni yakalıyor. "Beğendin mi?" diye alay ediyor.

"Eh." İkimiz de kışında bir çeyreklik zıplayabileceğini bildiğimiz halde omuz silkiyorum. Kızardığımdan belli oluyor.

"Tabii." Dudaklarında bir sırıtışla kelimeyi uzatarak gülüyor, kalçalarımı kavrayıp beni tezgahdan kaldırıyor ve ayaklarımın üzerine indiriyor. "Hadi seni temizleyelim," diyor ve kışıma hafifçe vuruyor.

"Hey." Omzumun üzerinden ona bakmak için dönerim.

Gülümser. "Sen benimkine baktın, ben de seninkine şaplak atacağım."

Ona alaycı bir cevap vermek için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. İkimiz de bunun, onun ellerinin üzerimde olmasını sevdiğim için olduğunu biliyoruz. Kışıma şaplak atması ya da o büyük, nasırlı ellerinin cildimin her santimini keşfetmesi fark etmez. Sadece birkaç saat içinde, onun dokunuşunu arzulamaya başladım ve bu hiç iyi değil.

Bu yüzden hiç tek gecelik ilişki yaşamadım. Duyguları ve seksi ayrı ayrı tutamıyorum. Benim için ikisi de aynı ve Reid de bu konuda yardımcı olmuyor. O tatlı ve sabırlı, ve beni kendisine aşık ettiği için lanet olsun ona. Bu gece zaten birden fazla kez dünyamı alt üst etti. Memnun olmalı ve çekip gitmeye hazır olmalıydım, değil mi? Bu işler böyle yürümesi gerekmez mi?

Düşüncelerimden sıyrılarak, sıcak duşun altına giriyorum. Reid de aynı şeyi yapıyor ve duş kapısını arkasında kapatıyor. Su sırtına vuracak şekilde bizi döndürüyor. Kollarını belime sıkıca dolayarak saçlarımı bir omzuma atıyor ve boynumu öpüyor.

"Nasılsın, rüya kızım?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

"Hadi ama, beni zaten elde ettin. Bana tatlı sözler söylemeye devam etmene gerek yok. Ben kesin bir şeydi," diye alay ediyorum. Sözlerim, onun beni hayallerindeki kız olarak nitelendirmesine vücudumun verdiği tepkiyi ele veriyor. O hala onu arıyor. Birdenbire benim onun için o kız olduğuma inanmamı bekleyemez. Onun devasa penisi ya da şeytani dili beni sahte bir güvenlik hissine sürüklemesine izin veremem.

Nazikçe beni kendine doğru çevirir. Bir eli belimi sarar, omurgamın dibine yerleşir ve beni kendine yakın tutar. Diğeri yanağımı okşar ve başımı eğerek göz göze geliriz. "Ben öyle bir adam değilim Bellamy. Sana yalan söylemeyeceğim ve

seni manipüle etmek için güzel sözler söylemeyeceğim. Bu öyle bir şey değil. Her geçen dakika, seni daha çok tanıdıkça, sana daha çok aşık oluyorum."

"Aşık olmamalısın," diye fısıldıyorum.

Eğilir, dudakları benimkilerden bir nefes uzaklıkta. "Beni durduramazsın." Elini yanağımdan çekip, ellerimden birini tutup kalbinin üzerine koyar. Mavi gözleri beni esir alır. Adını koymak istemediğim bir duygu dalgası göğsümü sarsar. Gözlerimi kapatıp, onun yoğun bakışlarının etkisini kırmak isterim, ama bakışları içimde adını koyamadığım, adını koymak *istemediğim* bir şeyi ateşler.

Sonunda, büyüü bozar, elimi bırakır ve şampuana uzanır. Hareketsiz dururum, saçımı köpürtmesine izin veririm. Hiçbir erkek benim saçımı yıkamamıştı. Ona durmasını, bunu kendim yapabileceğimi söylemem gerektiğini biliyorum, çünkü yapabilirim, ama aynı zamanda birkaç saat sonra güneş doğduğunda birlikte geçirdiğimiz zamanın sona ereceğini de biliyorum. Bu yüzden, onunla ilgilenmesine izin vererek hareketsiz duruyorum ve onun bunu yapmak isteyen ilk erkek olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Benimle yer değişir."

Onun dediği gibi, yerlerimizi değiştiriyoruz. Sırtım duşa dönük, bu yüzden başımı eğip şampuanı duruluyorum. Gözlerim kapalı, bu yüzden onun geldiğini görmüyorum, ama meme ucumu ağzına aldığını hissediyorum. Dilini ve dişlerini kullanarak bunu yapıyor. Bir ısırik, sonra yatıştırıcı bir okşama; dizlerim titriyor ve amım daha fazlasını istiyor.

Düşmemek için onun ön kollarını tutuyorum. Onun yaramaz dili, benim bu duş zemini üzerine düşmemin temel nedeni olacak.

"Ben tutuyorum," diye beni sakinleştiriyor.

Bir sonraki hatırladığım şey, havada kaldırıldığımdı. Otomatik olarak, çıplak ve ıslak vücudumu onun vücuduna doladım ve sıkıca sarıldım. Reid bizi döndürdü ve sırtımı duş duvarına dayadı. "Sana doyamıyorum," diye homurdandı.

Erkekler ve homurdanan sesleri hakkında okumuştum, ama lanet olsun, gerçek olanın kurgudan hiçbir farkı yok. Ona aynı şeyi hissettiğimi söylemek istiyorum, ama ağzımı kapalı tutmayı tercih ediyorum. Bunun olduğundan daha fazlasıymış gibi davranmanın bir anlamı yok.

Dudakları b o y numdan aşağıya doğru kayıyor ve sert penisi bana ben sürtünüyor.

"Lütfen," diye inledim, çünkü onu tekrar içimde hissetmeyi arzulamıyorsam ne olayım.
içimde hissetmeyi çok istiyorum.

"Kötü haber, güzelim," diyor, kulağımı ısırarak.

"Ne oldu?" Vücudum gerginleşir, onun reddini beklerim.

"Sadece bir prezervatif vardı."

"Ne? Birden fazla taşıyor musun?" diye soruyorum.

Bunu dünyanın en komik şeyi sanıyor, çünkü başını geriye atıp gülüyor. "Hayır, Bellamy, birden fazla taşıyorum. Birbirimizi çok iyi tanımadığımızı biliyorum, ama bu tür şeyleri sık sık yapmam."

"Bana yalan söylemene gerek yok," diyorum, omzunun üzerinden ona bakarak.

"Sana yalan söylemeyeceğim. Asla. Neredeyse bir yıldır kimseyle birlikte olmadım ve o..." diye başlar, ama ben elimi kaldırıp ağzını kapatırım.

"Dur. *Onun* hakkında bir şey duymak istemiyorum," derim, sesimde kıskançlık duyulur.

"O yok. Sadece sen varsın."

"Sen ve o tatlı dilin." Kafamı sallarım.

"Hey, dilimi seviyorsun ve ben de dilimin seni çok sevdiğini biliyorum." Kaşlarını kaldırır ve şimdi ikimiz de sırıtıyoruz. "Ama gerçekten, sana asla yalan söylemem. Ben öyle biri değilim. En son birlikte olduğum kadın, yıllardır tanıdığım ve etkinlikler gibi şeylerde ara sıra görüştüğüm biriydi."

"Benim için daha uzun zaman oldu," itiraf ediyorum, ona da aynı bilgiyi verme nezaketini göstermem gerektiğini hissederek. Bu konuşmayı yatmadan önce yapmamız gerektiğinin farkındayım, ama dürüst olmak gerekirse, bunun bir önemi olmazdı. O bağlı olmadığı, parmağında solmuş bir yüzük izi olmadığı ve bütün gece kimse onu arayıp nerede olduğunu sormadığı sürece.

"Evet, senin amının benim sikimi sıkıca kavramasını ne kadar istesem de, bunu bir kenara bırakmak zorundayız. Ama bir fikrim var

sen varsın," diyor bana. "Seni kaldıracam ve bacaklarını boynuma dolamanı istiyorum.

"Ne? Boynuna mı? Hayır. Bunu yapamam. Çok ağırım."

"Tabii, haklısın." Gülüyor. "Güven bana, Bellamy. Ben hallederim."

Tek yapabileceğim başımı sallamak ve sonra kaldırılıyorum. Düşmemek için bacaklarımı omuzlarına atıyorum ve ellerimi saçlarına gömüyorum. Sırtım duvara yaslanarak dengemi sağlamama yardımcı oluyor.

Ona ne yaptığını sorma fırsatım olmuyor çünkü hemen dalıyor ve klitorisimi ağzına alıyor. Kalçalarımı kavırıyor ve dilinin her hareketiyle, vücudumun onun sağlayabileceğini zaten bildiği mutluluğun eşiğine biraz daha yaklaşıyorum.

Onun kumral saçlarını tutuyorum ve beni bir kez daha orgazma ulaştırırken hayatım pahasına ona tutunuyorum. Vücudum duvara yaslanırken kendimi kemiksiz hissediyorum. Reid beni omuzlarından kaldırmayı başarıyor ve beni kalçalarına oturarak duş koltuğuna doğru ilerliyor.

"Hâlâ benimle misin?" diye soruyor. Gözlerim kapalı ama sesindeki sırtışı duyabiliyorum. Kendisiyle gurur duyuyor, haklı olarak. Ondan önce hiçbir erkek benim bedenimi onun gibi oynamayı öğrenmemişti.

"Hala buradayım," diyorum, kalçalarımı sallayarak onu inlemeye zorluyorum. "Yapma," diyor, beni durdurmak için kalçalarımı kavırıyor.

"Senin istediğini yapmana izin verdim," diyorum ona.

"Biliyorum bebeğim, ama başka prezervatifimiz kalmadı." Ses tonundan, bana bu sözleri söylemenin onun için acı verici olduğunu anlıyorum.

"Belki sadece ucu," diyorum, şehvetle sarhoş olmuş bir halde. Bu ben değilim, hiç bu tür bir risk almadım, ben böyle biri değilim, ama görünüşe göre, onunla birlikteyken böyle biriyim. Reid bana bir şeyler hissettiriyor, onunla tanışmadan önce asla düşünmeyeceğim riskleri almamı istiyor.

"Bu tehlikeli bir oyun, Bellamy." Eli saçlarımın altına kayıyor ve boynumu kavrayarak alnımı alnına doğru çekiyor. "Soyadını bile bilmiyorum," diyor, sesi arzuyla boğuklaşmış.

"Birazcık," diyorum, dizlerimin üzerine çöküp aramızdaki mesafeyi kapatarak onun penisini kavırıyorum.

"Orospu çocuğu," diyor, ben onu okşarken.

"Hayır de." Sesim neredeyse yalvarır gibi. Bu çok riskli.

Hap kullanıyorum ama bu yüzde 100 etkili değil. "Hap kullanıyor musun?"

"Evet. Her gün aynı saatte alıyorum."

Başını kaldırdığında, koyu mavi, fırtınalı bakışları beni yakaladı.

"Bunu istiyor musun?"

"Seninle. Sadece... Seni hissetmem lazım, Reid."

O başını sallar. "Yap." Elini boynumdan çeker ve birdenbire elleri artık üzerimde değildir.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, onun pürüzlü ellerini tenimde hissetmeye ihtiyacım var.

"Bunun üzerinde tam kontrol sende." "Sen istemiyor musun?"

Ne beklediğimi bilmiyorum, ama yumuşak bir gülümseme değil.

"Sana daha önce kimseye vermediğim bir şeyi vermek istiyor muyum? Evet, hayallerimin kızı, istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir kadının içinde çıplak kalmadım."

Ağzım açık kalır. "Oh, yapmak zorunda değiliz," derim, penisini bırakarak.

"Sakın yapma," diyor ve elimi aramızdan geri çekiyor. Onu avucumun içine alıp nazikçe okşuyorum. "Sen de istersen ben varım."

Gözleri gözlerime dikilir ve o anda bir şey değişir — sessiz ama kesin bir anlayış. Risklere rağmen ikimiz de bunu istiyoruz. Ben onun penisine kayarken ikimizin de ihtiyacı olan tek şey budur.

"Siktir. Siktir. Siktir," diye mırıldanıyor. Ellerini yanlarına sıkıştırıyor ve gözleri birleştığımız yere kilitleniyor.

"Vay canına," diye nefes alıyorum. "Bu kadar farklı hissettireceğini bilmiyordum."

Gözleri birden açılır. "Görünüşe göre bu gece sana bir ilk daha yaşatacağım." Hareket eder, daha dik oturur, iki elini de yanaklarıma koyar. "Sen daha önce tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun."

"Umarım bu iyi bir şeydir?" derim, kalçalarımı sallayarak ikimizin de sürtünmeden inlememize neden olurum.

"Tabii ki öyle. Bu yüzden sen benim hayallerimin kızıydın," der ve eğilir, dünya aramızdaki boşluğa daralır.

Dudakları nihayet benimkilerle buluştuğunda, bu nazik bir öpücük değil, sanki ikimiz de çok uzun süre kendimizi tutmuşuz gibi, ham ve acil bir öpücük. Elleri saçlarımda, benimkiler ise sanki beni ayakta tutan tek şey oymuş gibi, onun kaslı omuzlarının çıplak tenine tutunuyor.

Öpücük derinleşir, aramızda bir sıcaklık dalgası yükselir, her hareket açlık gibi hissettiren bir şeyle ve ev gibi hissettiren bir şeyle yüklüdür. Tereddüt yok, duraklama yok — sadece ihtiyaç duyan ve sonunda alan iki insanın çarpışması var.

"Bellamy," diye uyarıyor. "Yaklaştım. Çekilmem lazım."

"Evet," diyorum, çünkü doğru olan bu. Sorumlu olan bu.

"Siktir!" diye bağırarak beni sikinden kaldırır ve sıcak spermi karnıma fıskırır. Bize, yarattığımız dağınıklığa bakarım ve dürüstçe itiraf edebilirim ki bu hayatımın en ateşli, en seksi anıdır.

Onu kontrolünü kaybetmesine neden oldum.

"Dön," diye emrediyor ve ben dediğini yapıyorum. Kucağından kalkıp dönüp spreye doğru yüzümü çeviriyorum. Su karnıma çarpıyor, onun boşalmasını yıkıyor. "Geriye yaslan," diye mırıldanıyor ve ben de öyle yapıyorum, kucağına geri oturup başımı omzuna yaslıyorum.

Elleri titreyen karnımdan amıma doğru kayıyor. "Benden önce boşalmamış olmana sinir oluyorum," diyor fısıldayarak, derin sesi omurgamdan aşağı arzuyu akıtıyor. "Bunu düzeltelim, olur mu?" diyor ve iki parmağını içime derinlemesine sokuyor. Orgazmımı elde etmek için acımasızca uğraşiyor, bu da boşalırken onun adını haykırmama neden oluyor.

Güçlü kolları beni sararken yüzünü boynuma gömüyor. Ne kadar süre burada oturup sıcak suyun bizi yıkamasını izlediğimizi bilmiyorum. Sonsuza kadar burada kalmak istiyorum, ama bunun gerçek olmadığını biliyorum.

"Hadi temizlenelim," diyor, uyluğuma hafifçe vurarak. Ben ayağa kalkıyorum, o da kalkıyor. Ellerini kullanarak vücudumu sabunlamak için acele etmiyor. Sıra bana geliyor ve ben de ona aynı şeyi yapıyorum. Ellerimiz ve dudaklarımız her yerde. Ona doyamıyorum ve bu beni korkutuyor. Kolay kolay güvenmem, ama bu adam tüm savunmalarımı aşmayı başarmış biri ve onların yerine, sahip olabileceğimden emin olmadığım bir şey için bir özlem var.

O suyu kapatırken ben onu derinlere itiyorum ve duştan çıkıyoruz. Reid bana bir havlu sarıyor. Bir tane daha alıp saçımı kurulamaya başlıyor, bu sırada banyo zemini su damlalarıyla doluyor.

"Düşme tehlikesi var." Onun durduğu su birikintisine başımı sallarım.

"Önce kızıma bakmam lazım," diyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Ben hallederim. Sen şunu hallet." Ona gülümserim ve o da dediğimi yapar, saçımı kurulamak için kullandığı ikinci havluyu bırakıp kendine başka bir havlu alır. Hızla saçımı tarar ve ıslak bir topuz yaparım. Islak saçla yatmaya nefret ederim ama çok yorgunum. Tuvalet malzemelerimi tezgâhın üzerindeki çantama geri atıyorum ve Reid ışığı kapatırken peşimden banyodan çıkıyorum.

"Yatağa," diyor yumuşak bir sesle ve ben başımı sallayarak yorganın altına giriyorum. Reid başucu lambasını kapatıyor, odayı karanlığa boğuyor ve yanıma yorganın altına giriyor. "Tatlı rüyalar, Bellamy."

"Tatlı rüyalar," diye fısıldıyorum.

Gözlerimi kapatıp uykuya dalmak için kendimi zorluyorum, ama uyku bir türlü gelmiyor. Bunun yerine, yatakta uzanmış, başucumdaki saatin dakikalarını izlerken, duvarda uzanan gölgeleri seyrediyorum. Saatler geçiyor, ama uyku hala gelmiyor. Reid ise derin bir uykuda. Nefesi derin ve düzenli, ve her gece onun yanında uykuya dalmanın nasıl bir şey olacağını merak etmeden edemiyorum.

Hayır. Böyle düşünemem. Saate bir kez daha baktığımda saatin altı geçe olduğunu görüyorum. Uçağım saat onda kalkacak, yani henüz gitmem gerekmiyor, ama yine de gitmem gerekiyor. Reid'i, inanılmaz anıları ve bana bu otel odasında yaşadığı orgazmları geride bırakarak buradan ayrılmam gerekiyor.

Elimden geldiğince nazikçe kollarından kurtulup uyanıp uyanmayacağını bekliyorum. Uyanmıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. Odanın içinde parmak uçlarında yürüyerek giyiniyor ve çantamı olabildiğince sessizce topluyorum. Her şeyi aldığımdan eminim, ama almamış olsam da, neyse, yenisi alınır. Artık gitmem gerek. Uyanırsa, ruhumu gören o mavi gözlerine bakarsam, bir daha asla uzaklaşamayacağımdan çok korkuyorum, ki bu çok saçma, çünkü onu neredeyse hiç tanımıyorum.

Reid, her kim ise, artık benim ilk ve tek tek gecelik ilişkim. Bunu bir daha asla yapmayacağım; onunla ilgili anılarımı lekeler. Son birkaç saat ve barda yanına oturduğum andan itibaren geçen tüm anlar sonsuza kadar ona ait.

"Hoşça kal, tatlı dilli," diye fısıldayarak kapıdan çıkıyorum ve arkamdan kapıyı yavaşça kapatıyorum. Asansöre doğru koşarak düğmeye basıyorum ve beklerken sürekli arkama bakıp onu arıyorum. Kapılar açılıyor ve ben iç çekerek içeri giriyorum.

Tek gecelik tutkum. Beni diğer tüm erkekler için mahveden gece sona erdi ve ben, otel odamda derin uykuda olan adamın beni değiştirdiğini bilerek uzaklaşıyorum.

Ödeme kasasında, saat 10'da onu uyandırmak için aramalarını ve benim adımları vermemeleri konusunda onlara kesin talimatlar veriyorum. Kasanın arkasındaki adam sırtarak misafirlerin mahremiyetinin son derece önemli olduğunu söylüyor. Mırıldanarak "Teşekkürler" dedikten sonra, valizimi dışarıya çıkarıp havaalanına giden servisi bekliyorum.

Beşinci Bölüm

Reid

Gözlerimi açmadan onun gittiğini anlıyorum. Oda artık o kadar enerjik değil. Soğuk ve boş. Keşke burada uzanıp paylaştığımız anların tadını çıkarabilsem, ama uçağa yetişmem gerekiyor ve haklı olduğumu kendim görmem lazım.

Yavaşça gözlerimi açıyorum. Yanımda, onu kollarımda uykuya daldığım yer soğuk. Güneş pencerelerden içeri giriyor ve tahminimce, rüyalarımın kızı çoktan gitmiş. Havada onun parfümünün hafif bir izi kalmış — lavanta ve adını koyamadığım bir şey — ama o da çoktan kayboluyor. Gerekenden biraz daha uzun süre tavana bakıyorum, belki banyodan dönerken ayaklarının yumuşak sesini duyabilirim diye umarak. Ama sessizlik çok gürültülü.

O burada değil.

Bu, yorganı atıp banyoyu, hatta küçük dolabı aramamı engellemiyor. Saçma, ama ya bana şaka yapmak için plan yapmışsa? Biliyorum, abartıyorum, ama lanet olsun, hayallerimin kadınıyla tanıştım, hayatımın en inanılmaz seks gecesini yaşadım, ama uyandığımda yalnızdım.

Planlarım vardı. Onun numarasını almak, nereli olduğunu öğrenmek ve onu tekrar görmek için planlar yapmak istiyordum. Tabii, sezon yaklaşıyor, ama bunu başarabilirdim. Onun için bunu başarabilirdim. Ancak, gece hırsız gibi odadan kaçarak bunu benden aldı. O zaman bunun onun odası olduğunu fark ettim. Elbette, resepsiyondan onun bilgilerini, en azından soyadını öğrenebilirim. Arayışımı oradan başlatabilirim.

Telefon çalar ve kalbim hızla çarpar. O olabilir mi? Aceleyle cevap veririm. "Alo?"

"Ben resepsiyon. Size uyandırma servisi vermemiz istendi," diyor yumuşak, kadınsı bir ses. Bellamy'nin sesi değil.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve veda etmeden telefonu kapatıyorum. Kaba bir davranış, biliyorum, ama elimde değil. Sanırım bana uyandırma servisi yaptırmayı düşündüğü için mutlu olmam gerekir. Aksi takdirde, bütün gün uyuyabilirdim, ki bu normalde yaptığım bir şey değil, ama dün gece uzun ve yoğun bir geceydi ve ikimizin de dinlenmeye ihtiyacı vardı. Kimse fark etmeden gizlice dışarı çıktığında beni düşündüğü için mutlu olmam gerekir.

Duş almam ve odama dönmem gerekiyor. İsteksizce, çünkü kıyafetlerimi giyiyorum ve odaya son bir kez bakıyorum. Yatağın altından bir şeyin çıktığını görüyorum. Hareket ederek, altına uzanıp onu alıyorum ve onun külotu olduğunu görüyorum. Siktir. Onları burada bırakamam, değil mi? Ya sapık bir herif gelip onunla mastürbasyon yapmak isterse? Hayır, olmaz. Kararımı verdim, beyaz dantelli külotu cebime atıp kapıya doğru yürüdüm. Kapı koluna elimi koyup tereddüt ettim, anılarımın ağırlığı kışık bir palto gibi omuzlarıma çöktü. Kapı kolunu çevirip odadan çıkıp asansöre koştum, iki kat yukarıdaki odama çıkmak için.

Yirmi dakika sonra, Bellamy'nin tangasını güvenli bir şekilde valizime koyduktan sonra, resepsiyona gittim. "Hey, dostum, bana yardım etmeni umuyordum." Ona gülümsedim, bunun işe yarayacağını düşünmüyorum ama yine de deneyeceğim.

"Tabii ki, Bay Montgomery. Sizin için ne yapabiliriz?"

İşte başlıyoruz. "Bir kız vardı. 1302 numaralı odada kalıyordu, numarasını almaya fırsatım olmadı."

Görevli gülümser. "Her zaman bir kız vardır." Kıkırdar. "Maalesef, bu tür bilgileri vermek gizlilik politikasına aykırıdır." Yüzü, kuralları çiğnemek istemeyen bir adamın maskesidir - ne şansım var ama. Yani, anlıyorum, bu onun işi ve yasaya aykırı, ama lanet olsun, onu bulmam lazım.

"Tamam. Tabii ki. Teşekkürler." Bunun zor bir iş olduğunu biliyordum ve ona rüşvet vermeyi düşündüm, ama bu benim ihtiyacım olan son şeydi.

manşetlere çıktı. *Nashville Rampage* takımının sıkı uç oyuncusu, bir otel görevlisine rüşvet vererek bir kadın misafirin özel bilgilerini almaya çalıştığı için tutuklandı. Hayır, teşekkürler. Ben almayayım.

Aramızda bir bağ vardı. Ben hissettim, onun da hissettiğini biliyorum. Tek umudum, bir şekilde hayatıma geri dönmesi. Kader bu, değil mi? En beklenmedik şekilde tekrar karşılaşmak? Hayallerimin kızı hazır olsa iyi olur. Onu bir daha görürsem, ikinci kez bu kadar kolay kaçmasına izin vermeyeceğim. Soyadını, numarasını alacağım ve belki şanslıysam, kalbini kazanabilirim.

* * *

"Düğün nasıldı?" diye soruyor Knox.

Landry'nin arka bahçesinde oturuyoruz. Corie, Rowan ve Sloane havuzda. Poker oynamamız gerekiyordu ama hiçkimsenin canı yoktu. Bunun yerine burada oturup bira içip, boş boş konuşuyoruz.

"İyiymiş. Landon çok neşeliydi ve eşi Tessa da harika biriydi. Case her zamanki gibi azgın bir haldaydı," diyorum ve Case'in kadın barmeni tavlamaya çalıştığını düşünerek gülüyorum.

"Nedimelerden biriyle takıldın mı?" diye soruyor Landry.

Anında, Bellamy ile geçirdiğim zamanların anıları zihnimde canlanıyor. O geceden beri kafamda sadece Bellamy var. Sadece birkaç gün oldu ama onu düşünmeden duramıyorum. "Hayır, küçük bir düğündü. Baş nedime oradaydı ama kocası da oradaydı. Rahattı." Bu yalan değil, ortamı rahattı. Düğün güzeldi ve geceyi tanıdığım en inanılmaz kadınla geçirdim. Daha ne kadar rahat olabilirdi ki?

Camden bana doğru eğilir, küçük kollarını uzatır ve ben onu babasından alırım. "Selam, küçük adam," derim ve onu dizimde zıplatırım. O kıkırdar ve lanet olsun, o benim huysuzluğum için en iyi ilaçtır.

"Ne oldu?" diye sorar Baker.

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi Camden'dan ayırmadan ona komik suratlar yapıyorum. Babasıyla yüzleşmektense bu daha iyi. Landon, Case ve ben üniversite boyunca çok yakındık ve hala öyleyiz. Ama bu dört adam, her gün hayatımın bir parçası. En yakın arkadaşlarım, Landon veya Case'den bile daha yakınlar ve beni yeterince iyi tanıyorlar, şu anda huysuz bir pislik olduğumu biliyorlar. Bu, benden alışık oldukları bir şey değil. Ben gülen, gülümseyen ve eğlenen kişiyim. Ama kafamda bir şeyler varken bunu yapmak zor.

"Hadi ama Montgomery," diyor Landry. "Yeğenimizin sevimliliğinin arkasına saklanamazsın."

Camden kan bağıyla yeğenimiz olmayabilir, ama hepimiz onu sanki öyleymiş gibi seviyoruz. Aile her zaman kan bağıyla oluşmaz. "Saklanmıyorum." Savunmam en iyi ihtimalle zayıf ve arkadaşlarımın beni anladığını biliyorum.

"Karımı buraya getirmeme neden olma," diye uyarıyor Knox ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

Corie sadece Knox'un karısı değil, aynı zamanda Landry'nin küçük kız kardeşi. Hepimizi iyi tanıyor ve bizi konuşturmak için güzel yeşil gözlerini kırpmak onun için çocuk oyuncağı. Buna Landry'nin karısı Rowan ve Corie'nin en iyi arkadaşı Sloane'u da ekleyin, benim hiç şansım kalmaz.

"Tamam, bir kadın olabilir," diyorum ve Camden'a yine aptalca bir yüz ifadesi yapıyorum, o da bana kıkırdarak karşılık veriyor.

"Ve?" diye sorar Foster.

Sloane yanıma gelir ve Camden'ı kucağına almak için ellerini uzatır. "Bütün gece onu kendinize sakladınız. Şimdi sıra bizde."

İtirafım hakkında bir yorum yapmasını bekliyorum, ama yapmıyor. Buraya sadece küçük dostumu çalmak için gelmiş.

"Bebeği bırak, Montgomery!" diye bağırır Corie.

"Hayır, o benim." Camden'ı göğsüme sıkıca sarıp sallıyorum. Kahkahaları etrafımızı dolduruyor. Kahretsin, bu çocuğu seviyorum.

"Bizi oraya gelmek zorunda bırakma!" diye ekliyor Rowan.

"Gördün mü?" Sloane sırtarak Camden'ı kollarımdan alır ve ona sarılır. Camden başını Sloane'in omzuna yaslar ve Sloane onu Corie ve Rowan'ın şu anda koltuklarda oturup sırasını beklediği yere götürür.

"Hırsız!" diye sesleniyorum ona. Sloane sadece elini havaya kaldırıp el sallıyor.

"Kadın mı?" diye sorar Baker.

Nefesimi vererek gözlerimi kapatıyorum, başımı sandalyeye yaslayıp konuşmaya başlıyorum. Onlara Bellamy'nin barda yanımda oturduğunu, sahilde yürüdüğümüzü ve barda tekrar buluştuğumuzu, barmen bizi dışarı atana kadar bütün gece konuştuğumuzu anlatıyorum. Onlara onun ne kadar inanılmaz bir kadın olduğunu anlatıyorum.

Gözlerimi açıp her birinin gözlerine bakarak, "Beni tanımadı. Ben sadece Reid'dim" diyorum. Knox ve Landry ikisi de onaylayarak mırıldanıyorlar. Bankadaki sıfırları umursamayan kadınlar bulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorlar.

"Emin misin?" diye sorar Baker. Eğer şüpheli olacak biri varsa, o da odur. Oğluyla tek gecelik bir ilişki yaşayan kişi odur, ama bu başka bir günün hikayesi.

"Eminim. Hiçbir ipucu yoktu ve biz onun odasına gittik. Benim odama değil. Hatta içkilerinin parasını ödemek bile istedi." Onlara birlikte yattığımızı söylemiyorum, ama eminim ki satır aralarını okuyabilirler.

"Peki, sorun ne?" diye soruyor Knox. "Onu o kadar mı özlüyorsun? Ara onu dostum. Antrenman kampı başlamadan önce birkaç haftamız var. Git onu gör. Neredeyse." Gözleri, karısının Camden'ı kucağında tuttuğu yere kayıyor ve yüzünde aptalca bir gülümseme belirliyor.

"Evet, o konuda. Onun numarası bende yok."

"Ne?" diye sorar Landry.

"Soyadlarımızı ya da numaralarımızı paylaşmadık. Kahretsin, sanırım adı Bellamy bile olmayabilir, ama gözleri samimiydi. Konuştuğumuz şeyler. Sadece yüzeysel değildi, tabii biraz da öyleydiler."

"Ondan kaçmadığını söyle," diyor Knox.

"Hayır. Benden kaçtı," itiraf ediyorum. "Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum. Uyandığımda onu kollarımda bulacağımı, tıpkı uykuya daldığımız gibi, ve ona tekrar görmek istediğimi söyleyebileceğimi sanıyordum, ama fırsatım olmadı. Arkadaşlar, size söylüyorum, o daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyordu. Onun adını ya da numarasını almamış olmak hayatımın en büyük pişmanlığı olacak."

"Onun gizlice kaçmasına neden uyuyakaldın?" Foster, içimi parçalayan bıçağı biraz daha çeviriyor.

"Evet, o da var. Geç saatlere kadar ayaktaydık ve ben ya derin uykudaydım ya da o odasından çıkarken fare kadar sessizdi." Onlara tangasını ya da uyandırma telefonunu anlatmıyorum. Bunlar önemli değil, en azından bu konuşma için. Onunla geçirdiğimiz zamanların bu parçaları sadece bana ait.

Uyandırma çağrısı kulağa saçma gelebilir, ama o benim uyanmamı sağlamak için yeterince önemsiyordu. Eğer ben onun bir daha asla görmeyeceği, hiçbir önemi olmayan biri olsaydım, bunu yapmazdı, değil mi?

"Peki, ne yapacağız?" diye sordu Baker.

"Ne demek istiyorsun? Otele onun kim olduğunu söylemesini istedim ama başaramadım. Adam benim için kuralları çiğnemedi. Baskı yapmadım çünkü o manşetin dünyayı dolaşmasını istemiyorum."

"İyi seçim," diyor Foster.

"Yapabileceğim bir şey yok." Omuz silkiyorum.

"Özel dedektif tutabilirsin," diyor Landry. "O da orada bir düğüne katılıyordu, değil mi? Birinin onun kim olduğunu bulmasının bir yolu olmalı."

"Evet, ama ona söylemek isteseydi, söylerdi," diye karşı çıkıyor Foster. "O uyurken gizlice çıkmasının bir nedeni vardı."

"Kabul etmek istemiyorum ama Foster haklı. Onun mahremiyetine bu şekilde tecavüz etmek istemiyorum. Ayrıca, belki de bu kader gibi bir şeydir. Eğer yollarımız tekrar kesişirse, ikinci kez onu bu kadar kolay bırakmayacağım."

"Sence bu olacak mı?" diye sorar Foster, kaşlarını çatarak. Sanki zihni başka bir yerdeymiş gibi, sanki soru benimle ve hayallerimin kızıyla ilgili değilmiş gibi.

"Bilmiyorum, ama öyle olmasını isterim. O, hakkında her şeyi bilmek, her dakikasını onunla geçirmek istediğim tek kadın ve bu, sadece birkaç saat içinde oldu."

"Başka biriyle tanışırsan ne olacak?" diye sorar Knox.

"Evet, hayatına ne zaman birinin girip her şeyi değiştireceğini asla bilemezsin," diye onaylıyor Landry, omzunun üzerinden bakarak

ve karısının Camden'la sırasını beklediğini görüyor.

"Bilemem." Sesimde bir inanç var. "Arkadaşlar, size söylüyorum... o benim hayallerimin kadını. Çok ortak noktamız var. Hayattan istediğimiz şeyler, düşünler, çocuklar, müzik, yemek, hepsi. Ve başka yönlerden de uyumluyuz. Onun öncesinde hayatımda kimse yoktu."

"Ben de bir zamanlar öyle bir kızla tanışmıştım," diyor Knox, sesinde kendini beğenmişlik var. "Onunla evlendim."

"Aynı," diye onayladı Landry.

"Evet, şanslıysam onu tekrar göreceğim ve gördüğümde adını öğreneceğimden emin olacağım."

"Peki o zamana kadar?" diye sorar Baker.

"O günü atlatıyor," diye cevaplıyor Foster benim yerime.

Onda bir şeyler var. Sürekli ince ipuçları veriyor ama hiçbirimiz ona baskı yapmıyoruz. Foster, hazır olana kadar açılmayan insanlardan biri. Hazır olduğunda bizim onun için burada olduğumuzu biliyor.

"O haklı," diye katılıyorum. "Sadece rutinimi sürdürmem gerekiyor. Ama o gün gelirse, bir gecede içimdeki bir şeyi değiştirdiğini ona anlatacağım. Bana aşık olmama neden oldu ve hissettiğim şeyin aşk olduğunu söyleyemem ama onu daha iyi tanımak istediğimi biliyorum. Onunla daha fazla zaman geçirmek ve kahkahalarını duymak istiyorum. Her şeyi istiyorum ve gerektiğinde sabırlı olabilirim."

"Oyunu öğrenmek için yardıma ihtiyacın olursa, biz varız." Landry başını sallar.

Gülüyorum. "Teşekkürler dostum." Ona yardımına ihtiyacım olmadığını söylemeyeceğim, çünkü dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Rüya görüyor olabilirim, hayalimdeki kızın bana geri döndüğü bir fantezi dünyasında yaşıyor olabilirim. Tekrar karşılaşma ihtimalimiz çok düşük, ama umudum var. Aramızdaki kimya, hayatta bir kez karşılaşabileceğin türden bir şey. Elbette evren bunu bana geri getirecek, değil mi? Bize geri getirecek? Kendi kulaklarıma bile ulaşılmaz geliyor, ama umudumu kaybetmiyorum. Henüz değil. Bellamy'ye, hayalimdeki kızla karşılaşırsam ona sıkı sıkı tutunacağımı söyledim. İlk seferinde tutunamadım. İkinci seferinde, niyetimi ona açıkça göstereceğim.

Umarım bu şansı yakalarım. Bu arada, belki de Landry'nin teklifini kabul edip oyunu öğrenmeliyim. İlişkiler hakkında pek bir şey bilmiyorum, aslında hiçbir şey bilmiyorum, sadece onunla bir ilişki kurmak istediğimi biliyorum.

Hayallerimin kızıyla.

Altıncı Bölüm

Bellamy

Otel odamdan fare gibi sessizce kaçalı iki hafta oldu. İki hafta oldu ve geride bıraktığım adamı düşünmekten vazgeçemedim. Varlığı hala zihnimde dolaşıyor, sönmek bilmeyen sessiz bir yankı gibi. Onu unutmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, başaramıyorum.

Sanki zihnim ve bedenim, dünyada başka hiçbir erkeğin var olmadığını, en azından benim için olmadığını kararlaştırmış gibi. Reid ile kurduğum türden bir bağı daha önce hiç kimseyle kurmamıştım. Bu endişe verici ve şaşırtıcı, çünkü kabul edelim ki erkekler pisliktir. Tamam, belki hepsi değil, ve evet, kariyerini ailesinin üstünde tutan babam yüzünden görüşlerimin çarpık olduğunu kabul edebilirim.

Bu adamı kafamdan çıkarmak için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Onunla geçirdiğim zamanların hatırası dikkatimi dağıtıyor. Dün patronum Grant, ofisimin kapısında durmuş, boşluğa bakarken beni izliyordu. Ne düşündüğümü bir kez tahmin etmenizi istiyorum. Neyse ki Grant Riggins ve kardeşleri rahat ve çalışması kolay insanlar. Beni bununla dalga geçti, sorusunu sordu ve sonra ofisine geri döndü.

Bir şeyler değişmeli. Böyle devam edemem. Reid sadece bir adamdı. Geçmişimin bir parçasını sonsuza kadar elinde tutacak, asla unutamayacağım bir adamdı, ama kaçmak benim seçimimdi, bu yüzden sonuçlarıyla başa çıkmalı ve bir daha asla görmeyeceğim bir yabancıyı düşünmeyi bırakmalıyım.

Elbette, sık sık arıyor ve mesaj atıyor, ama beni görmeye gelmek için gösterdiği çaba, her zaman motivasyonundan yoksun olduğu bir şey. Aramalar ve mesajlar hızlıdır ve hemen işine geri dönebilir.

"Bir arkadaşını da getirebilirsin, ya da biriyle görüşüyorsan..." diyor, sesi giderek azalıyor.

"Kimseyle görüşmüyorum," diyorum iç çekerek. Ve son görüştüğüm adam, bu aramayı cevaplamamın tek nedeni, ama bunu kendime saklıyorum.

"Umarım iyisindir," diyor ve sesindeki özlem bir kez daha beni duraksatıyor.

"Evet, iyiyim. İki hafta önce Los Angeles'ta üniversiteden bir arkadaşımın düğününe katıldım," diyorum, ona kendimle ilgili bir bilgi vererek. Bu, genellikle yaptığım bir şey değil ve ses tonundan, bunu yaptığımı sevindiğini anladığımda içim bir burkuluyor.

"Bu harika. Umarım iyi vakit geçirmişsindir, üniversiteden bir arkadaşınla görüşmek de güzel olmuştur."

"O bir tür gelin canavarıydı," diye itiraf ediyorum, çünkü alternatif olarak bir adamla tanıştığımı, onunla inanılmaz bir gece geçirdiğimi, sonra da birkaç saat içinde bana hissettirdiklerinden korkup kaçtığımı söylemek zorunda kalacağım. Özellikle babamla yapmak istediğim bir konuşma değil bu.

"Peki, okyanusu ziyaret ettin mi?"

Bıçağı daha da çevir, baba. "Evet, okyanus güzeldi. Oradaki son gecemde sahilde yürüyüş yaptım. Hey, eve gitmeden önce bugün bitirmem gereken birkaç işim var, o yüzden gitmem gerek," diyorum, saate bakarak. Bu doğru, ama aslında sadece bu rahatsız edici konuşmayı bitirmek istiyorum.

"Güzel. Güzel. Peki, iki hafta sonra görüşmek üzere. Size tüm bilgileri göndereceğim."

"Tamam."

"Seni seviyorum, tatlım."

"Görüşürüz," diyerek telefonu kapatıp masamın üzerine atıyorum. Babamla ilgili olarak içimde çok büyük bir öfke var. Kötü biri olmak istemiyorum, ben böyle biri değilim, ama bu acıyı nasıl atlatacağımı bilmiyorum.

Telefonum titriyor ve babam olduğunu bakmadan da biliyorum, ama yine de bakıyorum.

Sperm Donörü: Tüm bilgilerin bulunduğu broşür ekte. Orada görüşmek dileğiyle.

Broşüre bakmak yerine mesajı kapatıp en yakın arkadaşım Amanda'ya mesaj atıyorum.

Ben: İçki içelim. Benim evimde.

Amanda: Zor bir hafta mı geçirdin?

Ben: Öyle bir şey.

Amanda: Zaten sen eve geldiğinde senin kanepende yatmayı planlıyordum. Benden kaçınıyorsun.

Ben: Yalan. En yakın arkadaşımdan asla kaçınmam.

O haklı. Reid hakkında ona nasıl haber vereceğimi bilemediğim için ondan kaçınıyordum ve sessizlik yanlış geliyordu. Ayrıca, o geceki ayrıntıları ona anlatmak da kötü geliyordu. Bencilce, Reid'i ve birlikte geçirdiğimiz zamanları sadece kendime saklamak istiyorum.

Amanda: Tamam. Akşam yemeği getireceğim. Bir isteğin var mı?

Ben: Her şey olur. Durup şarap alacağım ve kalmayı planlıyorum.

Birkaç şişe şarap almayı aklımda tutuyorum. İçimden bir ses, onlara ihtiyacım olacağını söylüyor.

Amanda: Plan gibi görünüyor. Görüşürüz.

Telefonumu masama geri atarak, Reid'i, babamı ve hatta en iyi arkadaşımı aklımdan çıkararak konsantre olmaya, işimi bitirmeye ve hafta sonuna başlamaya çalışıyorum.

* * *

Söz verdiği gibi, eve geldiğimde Amanda kanepemde oturuyordu. "Merhaba," diye selamladım onu. "Uzun zamandır burada mısınız?"

"Hayır. Beş dakika kadar." İki pizza kutusu, iki tabak, bir yığın peçete ve iki kahve fincanının bulunduğu sehpayı işaret ediyor. "Hazırlanmam için zaman verdi."

"Perfect Pies," diye inleyerek söylüyorum. "Onların pizzasını yemem çok uzun zaman oldu."

"Tabby'nin düğünü için Los Angeles'a gitmeden önce orada yemiştik." Amanda gülüyor.

"Değil mi? Bu iki haftadan fazla önceydi." Ayakkabılarımı çıkararak, çantamı koltuğun yanına bırakıyorum, şarap poşetini akşam yemeğimizin yanındaki sehpayı koyuyorum ve en iyi arkadaşımın yanına kanepeye oturuyorum. "Üzerimi değiştirmem lazım, ama Perfect Pies pizzası daha çok lazım." Kutuyu açıp bir dilimi tabağa koydum, sonra bir sonraki kutuyu açıp birkaç çubuk ekmek ve sos ekledim ve Amanda'ya verdim, sonra kendim için de aynısını yaptım.

"Vay canına, çok lezzetli," diyor Amanda ilk lokmasını bitirdikten sonra.

"İyi seçim," diyorum ona, büyük bir lokma alırken. "Haftan nasıl geçti?"

"Her zamanki gibi."

"Son zamanlarda yetenekli birini buldun mu?" diye soruyorum. Amanda yetenek koordinatörü ve her zaman barlarına getirmek için harika yeni sanatçılar buluyor.

"Onları görünüşlerine göre seçmiyorum." Bana dilini çıkarır.

"Oh, seslerinin de iyi olması gerektiğini biliyorum, ama sen bütün gün o fotoğrafları seyredip hayranlık duyarken, ben nakliye ve envanter raporlarına bakmak zorundayım." Yanlış anlamayın, işimi seviyorum. Riggins ailesi için çalışmak harika ve hepsi eşlerine deli gibi aşık olsalar da, gözlere hoş geliyorlar. Yine de Amanda haftada yüzlerce demo kaset alıyor ve bunların neredeyse hepsinde fotoğraflar var ve bazıları ağız sulandırıcı. En iyi arkadaşımın işi çok eğlenceli.

"En kötüsü, görünüşleri uygun ama sesleri buna uymadığında. Onları reddetmek beni üzüyor, ama sahneye çıkacak yetenekleri seçmek için haftada sadece birkaç günümüz var." "Strip'teki en popüler barlardan biri için yetenekleri seçiyorsun. işinde çok iyisin. Hayır demek zorunda kaldığın için kendini kötü hissetme. Bu işin bir parçası."

"Biliyorum, ama bazı mektupları okumalısın. Arabalarında yaşamak gibi zorluklardan bahsediyorlar ve bu beni çok etkiliyor."

"Yufka yüreğini seviyorum," diyorum ona.

"Benden bu kadar yeter." Boş tabağını sehpaye koyar ve ikimize kahve fincanlarına şarap doldurur.

"Neden kahve fincanları kullanıyoruz?" diye soruyorum ona.

"Bilmiyorum. Sanırım şarap kadehleri kanepede pizza ve grissini yemek için fazla şık geliyordu."

"Ne içtiğim umurumda değil, yeter ki içeyim"

"

"Bu arada, neler olup bittiğini paylaşmaya hazır mısın

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, şarabımdan büyük bir yudum alırken.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, şarabımdan büyük bir yudum alarak.

"Bellamy." Ses tonunda bir uyarı var, ben de bunu kabul ediyorum, çünkü o benim en iyi arkadaşım ve bu konuda ona güvenebileceğimi biliyorum.

"Düğün tam da düşündüğüm gibi baş belasıydı." Onun zaten tahmin ettiğini bildiğim şeylerden başlasam iyi olur.

"Ona hayır demeni söylemiştim. Üniversitede aynı kız öğrenci kulübünde olduğunuz için, onun düğününe katılmak için ülkenin öbür ucuna uçup onun emirlerini dinlemek zorunda değilsin. Üstelik üniversiteden mezun olduğundan beri onunla konuşmadın bile." Bana keskin bir bakış attı.

"Biliyorum." Diye iç çekerim. "Haklısın. Tam da tahmin ettiğim kadar kötüydü. Nedime görevlerim biter bitmez, hemen otelin barına koştum."

"Ah." Amanda bana dönerek bacak bacak üstüne attı. "İşte burada hikaye ilginçleşiyor. Lütfen devam et." Kraliyet mensubu gibi elini havada salladıktan sonra şarabını büyük bir yudumla içti. "Eğer kığım yanıyormuş gibi düğünden kaçıp okyanus kenarındaki bara oturup bir içki sipariş etmek ilginçse, evet, sanırım öyle."

"Kızım, seni çok iyi anlıyorum. Adı neydi?"

Yalan söylemek için ağzımı açtım ama gerçek çıktı. "Reid. Soyadını sorma çünkü bilmiyorum. Sadece ilk isimlerimizi söyledik birbirimize. Hatta Reid gerçek adı bile olmayabilir."

"Ona gerçek adını söyledin mi?"

"Evet. Tuhaf bir havası yoktu ve... bilmiyorum... konuşması kolay biriydi, sanırım."

"İkiniz ne kadar süre konuştunuz?"

"Bütün gece. Yani, neredeyse bütün gece. Sonunda sahilde yürüyüşe çıktık. Bir süre oturup konuştuk, sonra da sahilde yürüyüşe çıkmadan önce oturduğumuz barın aynı masalarına geri döndük ve barmen son içki siparişini alana ve bizi dışarı atana kadar konuştuk."

"Ve?"

"Ve ne oldu?"

"Bellamy!" diye azarladı.

"Tamam. O çok yakışıklıydı, Manda. Dağınık, kirli sarı saçları var ve sörfçü değil; Los Angelesli değil. Vücudunda çok sayıda dövme var, kaslı bir vücudu var ve gözleri bazen açık, bazen koyu okyanus mavisi."

"Bunu nereden biliyorsun, hmm?" diye sordu.

"Şey, içkilerimi ödememe izin vermeyince onu odama davet etmiş olabilirim."

"İçkiler seni etkilemiş gibi konuşuyorsun, ama ben dövmelerinin, kaslarının ve o gözlerinin de çok iyi birer bonus olduğunu biliyorum." O sırtıyor.

"Her şey vardı. Tatlı ve çekici biriydi, her konuda konuşuyorduk. Hava durumu gibi sıradan konular değil, daha derin konular. Ona babamdan bile bahsettim."

"Vay canına, çok çekici bir adam olmalı."

"Öyleydi, ama değildi. Yani, beni etkilemeye çalıştığı hissine kapılmadım, anlıyor musun? Sadece kendisi gibiydi ve bu da fazlasıyla yeterliydi."

"Yani onu odana davet ettin." "Evet."

"Bella," diye uyardı.

"Geceyi birlikte geçirdik. Hayatımın en ateşli gecesiydi," itiraf ettim.

"Onu tekrar görmek için planlar yapacak mısın? Nereli?"

"Bilmiyorum."

"Tamam, ama numarasını aldın, değil mi? Bir erkek yatak odasında bu kadar yetenekliyse, ona ulaşmanın bir yolunu bulmalısın."

Ben irkilirim. "Tabii sen benim gibi değilsen ve babana karşı sorunların varsa, bu sorunları her erkeğe yansıtıyorsan ve güneş daha doğmadan gizlice kaçıp onu otel odasındaki yatakta uyurken bırakıyorsan."

"Bellamy!"

"Resepsiyon görevlisine ona bilgilerimi vermemesini özellikle söyledim, ama çıkış saatini kaçırmaması için uyandırma servisi ayarlamalarını istedim."

"Şunu bir netleştirelim. Seni rahatsız etmeyen ve güvendiğin bir adamla tanıştın, yatak odasında ve dışında harika bir kimya yakaladınız, soyadını bilmiyorsun, nereli olduğunu bilmiyorsun ve numarasını almadın mı?"

"Özetle böyle."

"Kızım, ne düşünüyordun?"

"Bilmiyorum, tamam mı? Panikledim. Çok fazla hissettim. Çok erken ve çok fazlaydı, gitmek zorundaydım."

"Ya o, senin için doğru kişi olsaydı?" "Ne?"

"O kişi!" Gözleri dramatik bir şekilde büyüdü. "Senin için yaratılmış tek erkek ve sen onu derin bir uykuda, mutluluktan uçarken terk ettin. Hayatının geri kalanında seni özleyecek ve ikiniz de yalnız ve mutsuz olacaksınız çünkü büyük kız külotunu giyip işlerin nereye varacağını görmekten çok korktun."

"Muhtemelen Washington'da ya da öyle bir yerde yaşıyordur, bizim için çok uzak, ilişkimizi yürütmemiz imkansız. Büyük kız külotlarından bahsetmişken, ben kendiminkini unutmuşum. Giyindim, karanlık odada kıyafetlerimi aradım ve eve gelene kadar bir şeyin eksik olduğunu fark etmedim."

"Oh, eminim onları bulup yanına almıştır. Her gece uykuya dalarken elinde tutuyor ve seni hayal ediyor."

"Dur." Onun kolunu iterek ona gülüyorum. "Öyle bir şey olmadı. Onları almış olabilir, ama sanmıyorum. Benim gitmeme kızmış olduğundan eminim. Üniversiteden beri tek gecelik ilişki türünden biri olmadığını itiraf etti."

"Vay canına, gerçekten her şeyi konuşmuşsunuz."

"Evet, yaptık. Şimdi sorun şu ki, onu düşünmeden duramıyorum. Her anı hatırlıyorum. Durum o kadar kötü ki, Grant bu hafta başında beni hayal kurarken yakaladı ve bugün daha da kötüydü. Babam aradı ve ben dalgın dalgın düşüncelere dalmıştım, kim olduğunu kontrol etmeden telefonu açtım," diye söyleniyorum.

"Baban Will nasıl?" diye soruyor, kaşlarını oynatarak. "Hayır. Kesinlikle hayır."

"Hadi ama Bella, babanın yakışıklı olduğunu biliyorsun." "Lütfen yapmayalım, olur mu?" diye yalvarırım.

"Peki. Baban ne istedi?" diye soruyor.

"Yine işiyle ilgili bir şey var ve benim de onunla birlikte gitmemi istiyor. Hatta istersem bir arkadaşımı ya da sevgilimi de getirebileceğimi söyledi. Sonunda ona sevgilim olmadığını ve birkaç hafta önce Tabby'nin düğününde olduğumu söyledim. Ona normalde söylediğimden çok daha fazlasını anlattım."

"Oh, geçen yıl da seni davet etmişti, değil mi?" "Evet."

"Ne zaman?"

Telefonumu alıp mesajını açtım ve ona uzattım. Ekranı okudu ve dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi.

"Buna gidiyoruz. Senin eşin olacağım."

"Ne? Hayır. Hayır, gitmiyoruz. Bizi terk eden bir adama sadık bir kız gibi davranmak istemiyorum."

"Dostça davranırız, birkaç el sıkışırız, gülümseriz, güzel yemekler yeriz, sonra da oturup gözümüzü doyururuz."

"Manda," diye inledim.

"Lütfen? Benim için? Ayrıca, baban seninle iletişim kurmak için elinden gelenin en iyisini yapıyor. Ona hala kızgın olduğunu biliyorum ve onu affetmeni asla söylemem, ama o senin baban ve çaba gösteriyor. Annen bile geçen yıl gitmen gerektiğini söylemişti."

"Ugh," diye inliyorum çünkü haklı olduğunu biliyorum. "Neden bu kadar gitmek istiyorsun?"

"Tabii ki göz ziyafeti için." Gülümser. "Ve en yakın arkadaşımın babasıyla yeniden bağ kurmasını çok isterim."

"Gitmek istemiyorum," diye sızlanıyorum.

"Ben de orada olacağım. Merhaba deriz, birkaç el sıkışırız ve sonra kalabalığın içinde kayboluruz. Hadi ama, eğlenceli olacak."

"Tamam, gidelim."

Gülümser ve telefonumu açar, parmakları ekranın üzerinde uçar. Telefonumu bana uzatırken, mesajın gönderilme sesi kulağıma çarpar.

Ben: Amanda ve ben orada olacağız.

O hemen cevap veriyor.

Sperm Donörü: Gerçekten mi? Oh, tatlım, çok sevindim. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

"Hayatım mahvoldu," diye mırıldanıyorum ve bir parça pizza daha alıyorum. En azından duygularımı yemekle bastırabilirim.

Yedinci Bölüm

Reid

Güneş parlak bir şekilde parlıyor ve etrafımda kahkahalar yükseliyor. Gerektiğinde gülümsüyor, uygun olduğunda sohbetlere katılıyorum, ama dört uzun haftadan sonra hala onu düşünüyorum.

Bellamy'yi.

Hayallerimin

kızını.

İlk başta, ona olan ihtiyacımın onun gitmesinden kaynaklandığını düşünmüştüm, ama bundan daha fazlası var. Tabii ki, bunu başından beri biliyordum. O bana hisler yaşattı ve bu, ondan önce hiç kimsenin yapamadığı bir şeydi. Sadece kendimi aksine ikna etmeye çalışıyordum. Not: İşe yaramadı.

"Natasha'yı bugün küçük dostumuzu sana bırakması için nasıl ikna ettin?" Knox, Camden'ın ellerini tutarken, titrek bacakları üzerinde durup dizlerinin üzerinde zıplayarak Baker'a sorar.

Baker alaycı bir şekilde şöyle diyor: "O bana sordu. Ben de onu arayıp bugünlük onu alabilir miyim diye soracaktım, ama o benden önce davrandı. Paris'te 'gitmesi gereken' başka bir çekim varmış. Üstelik kendi çekimi bile değil. Sadece orada olmak istiyor." Sesinde hayal kırıklığı var. "Umurumda değil, çünkü bu sayede oğlumla daha fazla zaman geçirebiliyorum. O, bir daha geri gelmeyecek zamanları kaçırıyor. Onun için değil, oğlum için üzülüyorum, ama neyse ki o kadar küçük ki bunu hatırlamayacak. Büyüdüğünde ona kızmaya başlayacağından endişeleniyorum."

"Bunu dert edemezsin," diyor Landry'nin eşi Rowan. "Elinden geleni yapmalısın. Onu sev, ona asla onun hakkında kötü konuşma

ve ne olursa olsun, olsun. Onunla daha fazla zaman geçirmek istemesini sağlayamazsın. Ayrıca, bizim varız." Corie ve en iyi arkadaşı Sloane'nin karşısına oturduğu yere başını sallar.

"Evet, onu bize ver." Corie, Knox'un Camden'ı ona vermesi için kollarını uzatır.

"Camden'a bir kuzen vermeliyiz," diye cevaplar Knox, bebeği karısına vermeden.

"Peki. Ver bana." Camden'a kendisine gelmesi için işaret eder ve Camden, onun kendisini asla düşürmeyeceğini bilerek eğilir ve kollarına düşer.

"Bekle, az önce..." Knox'un sesi kesilir, şoktan ağzı açık kalır.

"Sürekli bir bebeğe ihtiyacımız olduğunu söylüyorsun. Nasıl yapıldığını bildiğinden eminim, koca adam. Bilmiyorsan, eminim Sin Baba sana bazı ipuçları verebilir." Corie kocasına sırtarak bakar.

Knox sandalyesinden kalkar. "Bebeği bırak. Gitmeliyiz."

Corie gülerek başını geriye atar. "Otur, Beckett. Hiçbir yere gitmiyoruz. Olacağı zaman olur."

"Ama pratik yapmaya başlamalıyız," der ona.

Hepimiz ona gülüyoruz, ama Knox hiç bu kadar ciddi görünmemiştir. O buna hazır. Bir aile kurmaya hazır ve Corie'nin aşk dolu bakışlarından, onun da buna hazır olduğu anlaşılıyor, ama o gitmiyor. En azından şimdilik.

"Bugün aile günü," diye hatırlatıyor ona.

"Tamam," Knox koltuğuna otururken homurdanır.

"Bütün gün Warner koçla kim dolaşıyordu?" diye sorar Landry.

Rampage tesisindeki tüm dedikoduları bilmekle övünür. Bakım müdürü Harry ile arkadaşlık kurmuştur ve ikisi birlikte tavuklar gibi dedikodu yaparlar. Ama bir şey öğrenmek istiyorsanız, gitmeniz gereken iki kişi onlardır. Bu yeni gelenin kim olduğu önemli değil, onu tanımaması ve Rampage ailesine nasıl uyum sağladığını bilmemesi onu çok rahatsız ediyor.

"Belki de içlerinden biri onun kız arkadaşıdır." Foster omuz silkiyor. "Hayır, onun için çok genç."

"Yaş sadece bir sayıdır," diye karşılık verir Sloane. "Onların babası olabilir," diye karşı çıkar Landry.

"Belki de babalarına takıntılıdırlar?" Rowan omuz silker. "Roe," diye uyarır Landry, karısını güldürür.

En iyi arkadaşlarımın mutlu bir evliliği olması çok hoşuma gidiyor, ama bu çok iç karartıcı. Birlikte geçirdiğimiz o inanılmaz gecenin dışında, bana yabancı olan birini düşünmeden duramadığım çok uzun dört hafta geçti. Sadece birkaç saat sürmüş olabilir, ama onu yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bana büyü yaptı ve bundan kurtulabilecek miyim bilmiyorum.

"Kim olurlarsa olsunlar, önemli kişiler olmalı," diye düşünüyor Landry. "Gruptan gruba dolaşıp onları tanıtıyor."

"Yakında öğreneceksin," diyorum ona, sohbete dahil olduğumdan emin olarak. Dürüst olmak gerekirse, Koç Warner'ın kimi gezdirdiği umurumda bile değil. Los Angeles'tan gelen, koyu saçlı, parlak kahverengi gözlü güzellik olmadığı sürece ilgilenmiyorum.

Baker ısıklık çalar. "Eğer koçun kızlarıysa, koçun zevki çok iyiymiş."

"Yani, eğer iki katı eğlence yaşıyorsa, belki antrenman kampında bize daha yumuşak davranır." Foster gülüyor.

"Hayır," diyor Knox. "Oyun söz konusu olduğunda çok sert biridir ve biz de onun başka türlü olmasını istemeyiz. Üçüncü kez şampiyon olmak istiyoruz, beyler."

"Tabii ki istiyoruz." Landry, Knox'la yumruklarını çarpıştırır. "Sıra bizde galiba," der Baker.

"Ah, burada birkaç tane daha başlangıç oyuncum var," diyor Koç Warner. Masayı dolaşarak herkesi tanıtıyor ve bana geldiğinde, kibar olmak için dönüp donup kalıyorum.

Koç Warner'ın yanında duran Bellamy, hayallerimin kadını. Aklımdan çıkaramadığım kadın. "Bellamy?" Onun olduğunu biliyorum, ama bu bir soru gibi çıkıyor çünkü onun burada olduğuna inanamıyorum.

"R-Reid. Merhaba." Yüzü kızararak el salladı.

"Kızımı tanıyor musun?" Koç Warner, kollarını göğsünde kavuşturarak sorar.

Tabii ki tanıyorum. "Evet, o benim hayallerimin kızı," diyorum, masadan kalkıp ayağa kalkarken. Arkadaşlarımın etrafımda konuştuklarını duyabiliyorum. Sadece sözlerimden onun o olduğunu anlıyorlar. Kader onu bana geri getirdi.

Bellamy'nin yanında duran kadın sırtarak geri çekiliyor ve benim yaklaşmama izin veriyor. Onu kucaklayana kadar durmuyorum. "Seni özledim Bell," diye fısıldıyorum, onun duyabileceği kadar alçak sesle. Sesli nefes alışını bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor: benim burada olacağımı bilmiyordu. O gece paylaştığımız her şey gerçektir. Artık tek umudum, benim ne iş yaptığımı öğrendikten sonra da benimle kalmaya devam etmek istemesi.

Dur. Oh, lanet olsun!

O koçun kızı. Hayallerimin kızı futbolu sevmiyor.

Siktir.

"Tight end'imi nereden tanıyorsun?" Koç Warner Bellamy'ye soruyor.

Kollarımı beline dolayarak, şokta gibi görüldüğü için onun yerine cevap veriyorum. "Birkaç hafta önce, tam olarak dört hafta önce, Los Angeles'ta bir düğünde tanıştık. Nashville'den olduğunu bilmiyordum. Soyadlarımız ve nereli olduğumuz hariç her şey hakkında konuştuk." Bellamy'ye bakıyorum ve o da benim bakışlarımı hissediyor olmalı ki gözleri benimkilerle buluşuyor. "Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum, ama işte buradasın. Kader seni bana geri getirdi."

"Aww," diyor Corie, ama ben gözlerimi Bellamy'den ayırmıyorum. "Montgomery," diyor koç homurdanarak.

İstemem ama Bellamy'den gözlerimi ayırıp ona bakıyorum. "Ne oldu, Koç?"

"Kızımdan ellerini çek."

"Koç, onun benim hayallerimin kızı olduğunu söylediğim kısmı kaçırdınız mı?"

"Gitmeliyiz," diyor Bellamy, kollarımdan kurtulmaya çalışıyor, en azından deniyor.

"Oh hayır, tatlım. Bir kez numaranı almadan kaçtın. Ben hatalarımdan ders alan bir adamım ve aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım."

"Numaramı istemezsin. Ben... ben futbolcularla çıkmam." Sanki bu düşünce onu tiksindiriyormuş gibi burnunu kırıştırır.

Görünüşe göre yapmam gereken çok iş var, ama sorun değil. Bu zorluğun üstesinden gelebilirim. O gece ne hissettiğimi biliyorum. Ne paylaştığımızı biliyorum. O da biliyor. Bu yüzden ben uyanmadan önce

ve Şimdi kaşmaya alıŐıyor. Yoğun ve cesurcaydı, ama ben bundan korkmuyorum. Tek yapmam gereken ona bunu kanıtlamak.

"Kardeşim, koçun kulaklarından duman çıkıyor," diye Şaka yapıyor Landry.

"Üzgünüm ko, ama kızımızla bir dakika konuşmam gerek." Kimsenin beni durdurmasına fırsat vermeden, Bellamy'yi birkaç metre uzağa götürüyorum, onun isteyerek gelmesine minnettarım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Kızgın değildi, ama beni gördüğüne de pek sevinmiŐ görünmüyordu.

"Bu konuşmayı babanın önünde yapmak istemeyeceğini düşündüm."

"Sperm baęıŐçısı," diye mırıldanır.

"Evet, koçun bir kızı olduğunu bilmiyordum." Gözlerinde acı belirir ve sözlerimden hemen pişman olurum. "Üzgünüm, bebeğim." Onu kollarıma alırım. İlk başta gergindir, ama sonra vücudu benimkine yaslanır. "Özür dilerim. Duyarsızca davrandım." Birkaç saniye daha beni kucakladıktan sonra uzaklaşır. "Burada olduğuna inanamıyorum."

"Reid." Diye iç çeker. "Sadece bir geceydi."

"Saçmalık. Her Şeydi, en azından bunu kabul et."

"Tamam. Bir Şeydi... ama sen bir futbolcusun. Sıradan bir futbolcu da değilsin, babam için oynuyorsun. Kariyeri için annemi ve beni terk eden adam. Hatırlıyorsun, değil mi? Koçun olan adam ailesini terk etti."

"O bir Şeyden fazlasıydı ve evet, o gecenin tek bir anını bile hatırlamadığım yok."

"Tek gecelik ilişki."

"Gördün mü, sen öyle düşündün. Tabii, öyle dedik, ama seninle geçirdiğim o gece beni değiştirdi. Seni yavaşça uyandırmayı, sana sarılmayı planlıyordum ve seninle geçirdiğim tek bir gecenin asla yeterli olmayacağını söylemek istiyordum. Numaranı, soyadını almak istedim ve dünyanın neresinde olursan ol, bunu başaracaktık, çünkü aramızda daha önce hiç hissetmediğim bir kıvılcım vardı ve bunun geçip gitmesine izin vermek istemedim. Bence kıvılcımın tutuŐmasına izin verdiğimizde ne olacağını görmek kendimize borçluyuz."

"Futbolcularla ıkmam."

"Ben işimden daha fazlasıyım Bellamy. Hala bütün akşam her şeyi konuştuğun adamım. Hala bütün geceyi birlikte geçirdiğin adamım. Futbol benim işim. Bunu değiştiremem ve değiştirmek de istemiyorum. Bu oyunu seviyorum, ama bu aşk bulmayı hak etmediğim anlamına mı geliyor?"

"Futbol babamı benden aldı, Reid." Sesi titriyor. "Bu oyunu nefret ediyorum ve on beş yıl sonra bile hala babamı affedip hayatıma sokmakta zorlanıyorum. Bugün buraya gelmek bile istemedim. En iyi arkadaşım Amanda beni gelmeye ikna etti. Babamı benden alan bir sporu neden umursayayım ki? Futbolu o seçti, Reid. Kariyerini o seçti, ama ben bunu bir daha yapamam. Yapmayacağım." Kollarını göğsünde kavuşturur, tıpkı babasının az önce bana dik dik bakarken yaptığı gibi, ama bu benzerliği kendime saklarım. Bunu belirtmenin, onunla daha fazla zaman geçirmeme yardımcı olmayacağından eminim.

Burada dikkatli davranmam gerekiyor. "Ben senin baban değilim, Bellamy. Ben benim. Hayallerimin kızıyla tanışan bir erkeğim ve tek istediğim seninle daha fazla zaman geçirmek. Seni bir randevuya çıkarmak istiyorum. Hayır, birçok randevuya. Saatlerce seninle konuşmak, seni daha iyi tanımak istiyorum. Uyum sana sarılmak istiyorum ve senden daha fazlasını istiyorum, seni elde edebileceğim her şekilde."

"Bunu içten söylemiyorsun." Bakışlarımdan kaçmak için uzaklara bakıyor.

"Bell?" Elini elimde tutup hafifçe sıktım. Gözleri bana döndü — kahverengi gözlü kızım. "Ciddiyim. O gecedan bu yana dört hafta geçti ve tek düşünebildiğim sensin. Arkadaşlarıma sor. Onlara senden bahsettim. Onlara senin hayallerimin kızı olduğunu ve bir gün bana geri döneceğini umduğumu söyledim."

"Tabii," diye alaycı bir şekilde yanıtladı.

Cebimden telefonumu çıkararak Knox'u arıyorum. Hemen cevap veriyor. "Buraya gelebilir misin?"

"Yoldayım."

Telefonu kapatıp cebime geri koydum. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesinde panik vardı.

"Sana benim için ne kadar değerli olduğunu söylemesini istiyorum." Knox, Foster ve Baker'dan sonra beşimiz arasında en sakin ve en ciddi olanıdır.

babalık yapacağını öğrendiğinde daha da ciddi hale geldi. Kahretsin, belki de onu çağırmalıydım. Kariyer sahibi bir babanın mükemmel örneği olabilir.

Neyse, artık fikrimi değiştirmek için çok geç.

"Ben senin tek gecelik ilişkinim, Reid. Ben buyum."

Kahretsin, beni öldürüyor. Gözlerinden anlaşıyor. Benim istediğim kadar o da bana aşık olmak istiyor, ama buna direnmiyor. Futbolcuların kötü insanlar olduğuna inanıyor ve fikrini değiştirmek için çok uğraşmak gerekecek.

"Ne oldu?" diyor Knox, gözleri benden Bellamy'ye kayıyor. "Bu Bellamy. Bellamy, bu benim oyun kurucum ve en iyi arkadaşlarımdan biri

en iyi arkadaşlarımdan biri, Knox Beckett."

"Memnun oldum." Knox Bellamy'ye elini uzatır ve o da

"Ben de," diyor kibarca, ama temkinli. "Knox, Bellamy hakkında ne biliyorsun?"

Kaşlarını kaldırır. "Ne demek istiyorsun?"

"Onun hakkında sana ne anlattım?" diye sorarım.

Aramızda bir anlayış var. "Landon'ın düğününde

"Teşekkürler dostum." Başımı sallıyorum.

"Teşekkürler dostum." Başımı sallıyorum.

"Umarım yakında tekrar görüşürüz, Bellamy," diyor ve dönüp uzaklaşıyor.

Onun gidişini izlerken gözlerim koçuma takılır. Bana öfkeyle bakıyor, ama en yakın arkadaşı gülümsüyor. Bu cesaret verici. Onlara sırtımı dönerek onun görüşünü engelliyorum. Tüm dikkatini bana vermesi istiyorum.

"Bir şey söyle."

"Reid, bunu yapamayız."

"Yapabiliriz. Bize izin vermelisin. Bana numaranı ver. Yavaş başlayacağız, ama sadece sen ve ben olacağız. Bunu çözene kadar aramızda başkası olmayacak."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Baban aldatmadı, Bellamy. Çok çalışıyordu. Futbolcu olmam, sikimi pantolonumda tutmayı bilmediğim anlamına gelmez. Beni babanla ya da hakkında kötü şeyler duyduğun diğer futbolcularla aynı kefeye koyamazsın. Bu ikimiz için de adil değil."

"Bu bana nasıl adil olmaz?" diye soruyor, tam da umduğum gibi.

"Aramızdaki bu şeyi görme fırsatını kendinden esirgiyorsun. Sonunda çıkmasak bile." Kesinlikle çıkacağız. "Ben oldukça harika biriyim." Bu onu gülümsetir, ama hemen yüzünü toparlar.

"Geri dönmeliyim."

"Lütfen?" Bu tek kelime onu durdurur. Ortasında elmaslar olan büyük kahverengi gözleri benimkilere bakar ve bakışlarımızı tutar. "Senin hızında ilerleyelim. Numaralarımızı alalım. Oradan başlayalım."

"Reid." Başını eğiyor ve içgüdüsel olarak onu göğsüme çekip kollarımı ona doluyorum. "Bunu gereğinden fazla zorlaştırıyorsun," diyor, sesi göğsüme çarparak boğuk çıkıyor ama yine de onu duyabiliyorum.

"Çünkü sen benim hayallerimin kızıydın. O gece sana söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Birçok şey söyledin."

"Ne sorduğumu biliyorsun," diyorum, dudaklarımı onun başının üstüne bastırarak. Lanet olsun, onun burada, kollarımda olduğuna inanamıyorum.

"Hayalindeki kızı bulursan, ona ve çocuklarına senin için her şey olduklarını hissettireceğini söylemiştin," diyor sonunda.

"Sana bunu kanıtlama şansı ver. Babanın kalbini kırdığını biliyorum, ama sana söz veriyorum, ben onun gibi değilim. Bunu sana kanıtlamak için ne gerekiyorsa yaparım. Ne kadar sürerse sürsün, bana ne tür engeller çıkarırsan çıkar, ben bu oyunu öğrenebilirim Bellamy."

"Sana numaramı verirsem, beni bırakır mısın?"

"Bugün. Bugün seni bırakacağım," diye düzeltiyorum, çünkü bu kadına bir mil alması için bir inç bile vermeyeceğim. Ayrıca

Eğer onu yatağıma atacak kadar şanslı olursam, tek gözüm açık uyumayı öğrenmem gerekecek.

"Telefonunu ver." Ona telefonu verirken gülümsememi saklamaya çalışmıyorum ve şifremi hızlıca söylüyorum. O donup kalıyor, ben ise sırtıyorum. "Saklayacak bir şeyim yok." Omuz silkiyorum. Kafasını eğip numarasını giriyor ve telefonumu bana geri veriyor. Hemen onun numarasını aratıp tuşluyorum. Cebinde telefon çalıyor ve ona cevap vermesi için başımı sallıyorum. O güzel kahverengi gözlerini deviriyor ama cebinden telefonunu çıkarıp cevap veriyor.

"Alo?"

"Seni özledim," diyorum ona, gözlerimi onun gözlerine dikerek. "Neredeyse hiç tanımadığın birini özlemek mümkün mü?" "Sen söyle. Beni özledin mi, Bell?"

"Numaram sende var," diyor onun yerine. "Amanda'nın yanına dönmeliyim."

Babası için değil, en yakın arkadaşı için endişeleniyor. "Tamam, bebeğim, gidelim." Ben de o da telefonu kapatırız ve parmaklarını benimkilerle birleştirir. Geri çekilmez, bu beni şaşırtır ama yine de kazançlı çıkmışımdır.

"Koç, kızıma iyi bak."

"Montgomery," diye homurdanır ve ben gülümserim.

"Bellamy, bunlar benim ailem." Koç zaten tanıtmış olsa da, ben de herkesi tek tek tanıtıyorum, çünkü bunlar benim ailem ve o benim kızım. Onlara ve ona, her birinin hayatımda ne kadar önemli olduğunu benim söylemem gerekiyordu. "Bu benim hayallerimin kızı, Bellamy," diye söylüyorum sonunda, herkesi tanıttikten sonra.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum." Corie, Rowan ve Sloane sırayla onu kucaklıyorlar.

"Oh, ve bu da onun en iyi arkadaşı Amanda."

Kızlar sohbet etmeye başlarken, ben onları izliyorum ve koçumun bana öfkeyle bakmadığını varsayıyorum. Sorun değil. Onun öfkesini sahada ya da saha dışında kaldırabilirim. O, onun için savaşmaya değer olduğunu düşünmemiş olabilir, ama ben kesinlikle öyle düşünüyorum.

Sekizinci Bölüm

Bellamy

Alternatif bir gerçekliğe adım attım. Bir rüya dünyası, bu kesinlikle öyle olmalı. Reid'in burada olması ve babam için çalışması imkansız. Hayatımın en ateşli gecesi bir futbolcuyla geçmişti, babamın futbolcularından biriyle.

"Numaralarımızı alalım," diyor kadınlardan biri. Sanırım adı Corie, ama dürüst olmak gerekirse, son otuz dakika bulanık. Tamam, hepsi değil. Hala onun dokunuşunu ve sözlerini hatırlıyorum, ama kim kimdir, onu bilmiyorum.

"Oh, şey." Onlara hayır demek istemiyorum. İyi insanlara benziyorlar, ama kafam karışık.

"Tabii ki," diyor Amanda, beni kurtarmak için araya girerek. Her birimizin numarasını hızlıca söylüyor ve telefonlarımız üçer kez bip sesi çıkarıyor. Sanırım bize numaralarını mesajla göndermişler.

"Kızlar gecesine katılmalısın. Ne kadar kalabalık olursak o kadar eğlenceli olur," diyor bir diğeri. "Sürekli sayıca azız." Omzunun üzerinden arkalarındaki erkek grubunu işaret ediyor.

"Ben... tuvalete gitmem lazım." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz onlardan uzaklaşıyorum. Yarattığım sahne umurumda değil. Sadece uzaklaşmam lazım. Nefes almam lazım. *Onunla* paylaşmadığım havaya ihtiyacım var. Arzu ve geçmişimde kalması gereken bir gecenin anılarıyla dolu olmayan havaya.

Sonunda tuvaleti buldum. Kapıya ellerimi vurarak içeri girdim. Neyse ki boş. Bacaklarım titriyordu

lavaboya doğru ilerlerken bacaklarım titriyor, ellerimi oraya koyup başımı eğiyorum.

"Hayatım bitti," diye mırıldanıyorum, tam da kapı açılırken. Dikkatimi toplayıp, tüm boyumla ayağa kalkıyorum, sanki dünyam az önce ekseninden kaymamış gibi davranmaya çalışıyorum. Aynaya bakarak, yeni gelen kişiyi arıyorum ve onu gördüğümde, nefesim kesiliyor.

Birkaç adım atıyor ama bana dokunacak mesafeden önce duruyor ve aynada bakışlarımı yakalıyor. "İyi misin?"

"B-Burada ne yapıyorsun?"

Başını yana eğdi. "Sen buradasın." "Reid," diye inledim.

"O insanları her gün görüyorum. Seni yeniden buldum. Kaçarken hayalet gibi bembeyazdın ve iyi olduğundan emin olmak istedim. Amanda ve kızlar dışarıda, ama önce benim içeri girmeme izin verdiler."

"Neden?" Soruyu sorarken sesim çatallanır.

O yaklaşırken gözlerim aynadaki gözlerinden hiç ayrılmıyor. Adımları yumuşak ve yavaş, sanki beni korkutmaktan korkuyormuş gibi, ama ben korkmayacağımı da pek emin değilim. Sonunda bana ulaştığında, arkamdan kollarıyla beni sarar ve göğsüne doğru çeker. Gözleri benimkilere kilitli kalır.

"İyi olduğunu bilmem gerekiyordu," diye cevaplar sonunda, sesi alçak ve yatıştırıcıdır.

"Sadece bir geceydi," diye hatırlatıyorum ona.

"Öyle miydi? Ben öyle hatırlamıyorum."

"Hafızan zayıf."

"Hmm," diyor, yüzünü boynuma gömerek kokumu içine çekiyor. "Sanmıyorum. Kokun aynı. Vücudun kollarımda aynı hissettiriyor ve bize bak Bell, hala bana mükemmel uyuyorsun, sanki benim için yaratılmışsın gibi."

Onunla tartışmak için ağzımı açtım ama haklıydı. Dağınık, kirli sarı saçları, canlı mavi gözleri ve dövme kolları yanımda çok yakışıyordu. Bunu kendime itiraf edebilirim ama ona edemem. Cevap veremedim kapı çalındı ve kapı açıldığında ayak sesleri duyuldu.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Amanda, Corie, Rowan ve Sloane'ın peşinden banyoya girerken.

"Sizi yalnız bırakayım." Reid'in dudaklarını şakağıma bastırmasını aynadan izliyorum. "Kızıma iyi bak, tamam mı?" diye soruyor, kollarını belimden indirip geri çekilirken. Tereddüt ediyor, sonra sonunda banyodan çıkıyor.

Derin bir nefes veriyorum. Kahretsin, bu seksi, sinir bozucu, baş döndürücü adam.

"Vay canına," diyor Amanda, elleriyle yüzünü serinleterek. "Düğününün yakışıklı olduğunu söylemiştin, ama *bu kadar* yakışıklı olduğunu söylememiştin," diyor ve diğer üçünü güldürüyor.

"İyi misin Bellamy?" diye soruyor içlerinden biri. Yanıma yaklaşp elini nazikçe koluma koyuyor. "Ben Rowan, Landry'nin karısı."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"Ne? Neden özür diliyorsun?" diye sorar, kaşlarını çatarak.

"Aptalca davranıp öylece kaçtığın için. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı."

"Corie." İçlerinden biri elini kaldırdı. "Knox'un karısı," diye ekledi yardımsever bir şekilde. "Öncelikle, aptalca davranmadın. İkincisi, nefes almak için bir dakikaya ihtiyaç duymak suç değil. Bugün Reid'i burada görmeyi beklemediğin çok açık, hatta onu hiç görmeyi beklemiyordun."

"Hayır. Onun burada olmasını beklemiyordum, hiç beklemiyordum," diye ona katılıyorum.

"Bizi tanımadığınızı biliyorum," diyor Corie. "Senin için yabancı olduğumuzu biliyorum, ama sana söz veriyorum, Reid iyi bir adam. Düğünden yenik dönmüştü. Her zaman mutlu ve gülümseyen biridir, ama son bir aydır o ışıltı yoktu."

"Bugüne kadar," diye ekledi Rowan. "Seni gördüğün anda, eski Reid geri geldi."

"Dürüst olacağım," diyor üçüncüsü. "Bu arada, ben Sloane, Rampage'ın yakışıklılarından hiçbirisiyle evli değilim, ama çocukluğumuzdan beri bununla en iyi arkadaşız" —Corie'yi işaret ediyor—"ve bununla da öyle diyoruz diye." Rowan'ı işaret ederek gülüyor. "Sonuçta benim sözde kardeşimle, yani onun kardeşi ile evlendi." Corie'ye başını sallıyor. "Neyse, ne diyordum. Dürüst olmak gerekirse, Reid'in seni o şekilde kovalamasını görmek çok seksi. Sen de

Sen koşarken o adamın yüzünü gördüm. Endişe, korku ve kararlılık karışımı bir ifade vardı.

"Ne?" Kafamı sallayarak, onun sözlerini anlamaya çalışıyorum.

"Endişe, çünkü neden koştuğunu anlamadı. Korku, çünkü yine koşuyordun ve kararlılık, çünkü ne kadar hızlı koşmaya çalışırsan çalış, o seni her zaman yakalayacaktı." "Bu hiç korkutucu biri bence mırıldandım mırıldanıyorum. Bunun

onlarkendilerini yeniden tanıttıkları için kendilerini şimdi bunu ben yeterince yeterince ama tabii ki, onlar onun

tarafında. Sonuçta onlar onun ailesi.

"Bence bu çok tatlı," diyor Amanda. "Bu duruma çok yakın olduğun için bizim gördüklerimizi göremiyorsun," diyor en iyi arkadaşım nazikçe.

Ona ne gördüğünü sormuyorum çünkü bilmek istediğimden emin değilim. Önemli değil, çünkü soyadının Montgomery olduğunu artık bildiğim Reid, profesyonel bir futbolcu, babam için çalışan, ya da onun altında çalışan biri, sanırım... Tam emin değilim, ama birlikte çalışıyorlar... Ailemi benden çalan oyunla iç içe. Potansiyel gelecekteki çocuklarıma asla böyle bir şey yapmayacağım. Asla. Yani, onların ne gördüğü önemli değil, çünkü Reid ve ben asla bir gecelik tutkudan öteye geçemeyiz.

"O bir futbolcu."

"Sanırım burada bir hikaye var," diye düşünür Corie.

"Evet," diyorum, sonra ona anlatmaya karar veriyorum. "Babam kariyeri için annemi ve beni terk etti. Futbol hayatımı mahvetti. Asla profesyonel bir sporcuyla çıkmayacağıma yemin ettim."

"Kurallar çiğnenmek içindir Bellamy," diyor Amanda nazikçe. "Ama bu değil." Asla bu değil. Futbol hayatımı mahvetti.

"Üzgünüm," diyor Rowan. "Ama yanılıyorsun." Onun sözleri karşısında ağzım açık kalıyor. "Duygusal, zihinsel ve fiziksel olarak bana şiddet uygulayan bir futbolcuyla çıktım. Sorun onun kariyeri değildi, sorun o adamdı. Şimdi ise, bana zarar vermeyi düşünmektense kendi kolunu kesmeyi tercih edecek bir futbolcuyla evliyim." Konuşmasına ara vererek, sözlerini sindirmem için bana zaman tanıyor ve ben bunu yaparken banyo sessizliğe bürünüyor. "Ailenin arasında ne olduğunu bilmiyorum, ama bunun futbolun suçu olmadığını söyleyebilirim. Olabilirdi..."

kariyer yapmamış. Başkalarının hatalarını veya eksikliklerini Reid'e yüklemeyin."

"O iyi adamlardan biri," diye söze karışır Sloane. "Ben onlardan hiçbirisiyle evli değilim ya da çıkmıyorum, bu yüzden bu konuda biraz daha rahat konuşabilirim. Önyargılı değilim."

"En iyi arkadaşların onun takım arkadaşlarıyla evli," diyorum, hala bu oyuna olan nefretimi korumak için deli gibi mücadele ediyorum.

"Onlar öyle, ama ben değilim. Tüm sporcular adına konuşamam, ama şunu biliyorum ki o beş adam son derece sadık. Ne yaparsan yap, Reid'le birlikte olmak istememenin sebebi ne olursa olsun, bunun onun kariyeri olmasına izin verme."

"Gidiyoruz," diyor Corie. Bir adım öne çıkıp bana sarılır. "Antrenman kampı başladığında kızlar gecesi yapmayı planlıyoruz. İkiniz de geliyorsunuz," diyor bana, sonra yanımda duran Amanda'ya bakıyor.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye cevaplar Amanda.

"Onlar orada olmayacak," diye beni Rowan güvenceye alır.

Başımı sallıyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? Başım dönüyor ve üstüne üstlük, hala dışarı çıkıp babamla yüzleşmem gerekiyor. Giderdim ama Amanda'nın bana izin vermeyeceğini biliyorum. Babamın sorular soracağına da şüphe yok ve onun telefonumu bombardımana tutmaması ya da daha kötüsü, kapıma gelmemesi için bu soruları bir an önce halletmeyi tercih ederim.

"Nasılsın?" Amanda, banyoda sadece ikimiz kaldığımızda soruyor.

"Bilmiyorum."

"Bellamy," diyor, sanki "*Bana yalan söylediğini biliyorum*" diyen bir ses tonuyla.

"O otel odasına gitmeden önce bile bende bir izlenim bırakmıştı."

"Biliyorum. Öyle olmasaydı, onu içeri davet etmezdin."

"Aklımdan çıkaramadığım adamın bir futbolcu olması gerçeğini kabullenmek benim için zor," diye itiraf ediyorum, burnumu kırıstırarak.

"Haklılar, biliyor musun? O, kariyeri değil."

"Herkes kariyeridir."

"Bir dereceye kadar sana katılıyorum. Ama söyle bana, o senin hayal ettiğin kadar kendini beğenmiş bir pislik miydi? Lanet olsun, baban bile öyle değil." Ellerini havaya kaldırdı. "Onu savunmuyorum. Ailenin evliliğinde neler yaşandığını tam olarak bilmiyorum, dürüst olmak gerekirse sen de bilmiyorsun, ama ayrılıktan bu yana her gün oradaydım ve o hiç vazgeçmedi, Bellamy. Bir kez bile. Sen onu reddettin, aramalarını ve görüşme isteklerini görmezden geldin, ama o hala çaba gösteriyor."

"O bizi terk etti," diyorum, gözlerimin arkasında sıcak gözyaşlarının yanmasını hissederek.

"Biliyorum," diyor ve beni sıkıca sarıyor. "Ama Reid seni terk etmedi, Bellamy. *Sen onu* terk ettin ve o burada sana ikinci kez gitmene izin vermeyeceğini söylüyor."

"O bu kararı veremez."

"Haklısın, kararını o vermez, ama o adamın gözlerinde kararlılığı gördüm. Sana karşı mücadele edecek."

"Savaşacak bir şey yok."

"Ah Bella, sorun sensin dostum. Senin için seninle mücadele edecek." Bana bir kez daha sıkıca sarıldı ve geri çekildi. "Sana birkaç dakika vereceğim. Dışarıda seni bekleyeceğim."

Amanda'nın ayrılışını izledikten sonra aynaya döndüm. Gözlerim yaşlarla doluydu, ama bunun dışında içimde kopan fırtınayı kimse göremezdi. Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bir yol olabileceğini ummuştum, ama içten içe bunun asla olmayacağına emindim. Şimdi ise burada, nefret ettiğim bir oyunu oynuyor, affedemediğim babam için oynuyor. Hayatım nasıl böyle oldu?

Gözyaşlarımı silerek, birkaç derin nefes alıp verdikten sonra banyo kapısını açtım. En iyi arkadaşımı bulmayı umuyordum. Bunun yerine, Reid'i sırtını duvara dayamış, kollarını göğsünde ve bacaklarını ayak bileklerinde çaprazlamış halde buldum. Beni görünce, tüm boyunu kullanarak ayağa kalktı ve büyük bir adım atarak benimle aynı hizaya geldi.

"Merhaba." Bana elini uzattı ve tereddütle avucumu onun avucuna koyup el sıkıştık. "Benim adım Reid Montgomery. Ben

Yirmi dokuz yaşımdayım, tek çocuğum ve Georgia eyaletinin Atlanta şehrinde büyüdüm, ama şu anda Nashville'de yaşıyorum. Nashville Rampage takımında sıkı uç oyuncusuyum. Tanıştığımıza memnun oldum." Bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor.

Reid Montgomery.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, sesim sakın ve düzgün, içimdeki titremeyi belli etmeden. Ona tekrar bu kadar yakın olmak ve o gece paylaştıklarımızı bilmek, sakın kalmamı imkansız hale getiriyor.

"Tanıştığımız gece yapmam gereken şey. Sana kim olduğumu ve ne iş yaptığımı söylemeliydim, ama Bell, sadece Reid, bir erkek olmak çok güzeldi. Futbolcu değil. Beni tanımadığını hemen anladım ve bunu çok istedim. Beni gören ilk kadın sensin. Konuştuk, güldük ve bar kapandığında, hayatımı değiştireceğini biliyordum. Gecemiz nasıl biterse bitsin, orada bitmeyeceğini biliyordum. Seninle daha fazla zaman geçirmek istedim. Uyandığımda gitmiştin. Oteli sana ait bilgileri vermesi için ikna etmeye çalıştım ama vermediler. Özel dedektif tutmayı bile düşündüm ama içimden bir ses seni tekrar göreceğimi söylüyordu. Sadece sabretmem gerekiyordu. Tek yapmam gereken o gecenin anılarını sıkı sıkı tutunmaktı, o zaman bir gün bana geri dönecektin. Şimdi buradasın ve seni bir daha benden uzaklaşmana izin vermeyeceğim.

"Bu seçimi sen yapamazsın."

Elini kaldırıp avucunu yanağıma koydu ve ben onun dokunuşuna kendimi bırakmaktan başka bir şey yapamadım. "Seni hiçbir şeye zorlamayacağım, Bellamy. Ama seni bırakıp gitmene de izin veremem. Yani, hayır, benden uzaklaşmanı engelleyemem, ama seni takip etmeye devam edebilirim. Yanında olmaya devam edebilirim. Ben o değilim, Bell. Ben senin baban değilim ve kariyerim, seni hayatımda öncelikli kılmamı imkansız hale getirmiyor."

"Dur," diyorum, sesim titriyor. Onun sözlerinin doğru olmasını istiyorum. Ona inanmak, kollarına atılmak ve gücünü hissetmek için can atıyorum. Bir ay geçti, ama onun sıcak kucaklamasına sarılmanın nasıl bir his olduğunu hiç unutmadım.

Başparmağı nazikçe elmacık kemiğimi okşuyor. "Seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum."

"Futbolcularla çıkmam."

"O zaman benimle çık. Futbolcu Reid'le değil, erkek Reid'le çık. Sana onun gibi olmadığımı göstermek için bana

bir şans ver." "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," itiraf ediyorum.

"Her şey yolunda mı?" Babamın sesi koridordan geliyor, ardından ayak sesleri duyuluyor.

"Tamam," diyorum dişimi sıkarak. Şu anda onunla uğraşmak istemiyorum.

"Montgomery, kızımdan ellerini çek," diye bağırdı babam. diyor.

"Saygısızlık etmek istemem ama koç, benim ya da onun özel hayatını ya da onun özel hayatını yönetemezsiniz. İkimiz de yetişkiniz ve sizin izninize ihtiyacımız yok. Elbette, izin vererseniz kabul ederiz, ama ihtiyacımız yok," der, babamın bakışlarını karşıladıktan sonra gözlerini bana çevirir.

Gözleri yumuşar ve kalbimin etrafındaki küçük zırh parçası çatlar. Sadece bakışından değil, benim için ayağa kalkmasından dolayı. Birlikte olmasak da, babamın karşısında bizim için ayağa kalkmasından dolayı.

"İkinize biraz zaman vereceğim," diyor yumuşak bir sesle ve öne eğiliyor. Beni öpecek sanarak nefesimi tutuyorum, ama dudakları alnıma konuyor. Gereğinden çok daha uzun süre orada tutuyor, sonra çekilip koridordan uzaklaşıyor.

"Oyuncularımdan biriyle ne yaptığını anlatmak ister misin?" diye sorar babam, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Hayır."

"Bellamy." Sesi uyarıcıdır.

"Fırsatı kaçırdın baba," diyorum öfkeyle. "Bizi terk ettin, bu yüzden kiminle çıktığımı veya hayatımda neler olup bittiğini umursuyormuş gibi davranamazsın."

"Umursuyorum," diyor, tavrını değiştirerek. "Hiçbir zaman umursamadım, Bellamy."

"Tabii, tabii." Başımı sallıyorum.

"Konuşmamız bitti mi?" "Hayır.

Montgomery ile çıkıyor musun?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Oyuncularım ve kızım beni ilgilendirir."

"Amanda'yı bulmam gerek. Davetin için teşekkürler, biz gidiyoruz." Onun yanından geçmek için adım attığımda, beni durdurmak için nazikçe kolumu tuttu.

"Gitme."

"Şu anda burada kalamam."

"Seni eve bırakayım. Üzgün görünüyorsun."

"Amanda benimle birlikte. Ayrıca, ikimiz de senin buradan ayrılamayacağını biliyoruz. Bu iş senin hayatın. Beni ve annemi değil, bu işi seçtin, o halde neden şimdi beni seçeceğini düşünsem ki?" Elimi onun elinden çekiyorum. "Hoşça kalın, Koç Warner," diyorum ve Amanda'yı bulmak için aceleyle uzaklaşıyorum.

Buradan gitme zamanı geldi.

Dokuzuncu Bölüm

Reid

Yatağımda uzanmış, bugünü zihnimde tekrar tekrar yaşıyorum. Onun burada olduğuna inanamıyorum. Hayallerimin kızı Nashville'de yaşıyor. Kahretsin, o benim koçumun kızı. Ona karşılık verdiğim için kızgın, ama o anda o benim koçum değildi. O benim kızımın babasıydı ve her ayrıntıyı bilmesem de, aralarının iyi olmadığını biliyorum ve onun hataları benim aleyhime kullanılıyor. Bunun için canı cehenneme.

Onun geçmişini bana karşı kullanması onun suçu ve bu hala beni sinirlendiriyor. Kim karısını ve çocuğunu terk eder ki? Aklım almıyor. Tabii ki, benim kaçırdığım parçalar olabilir. Eminim vardır. Bellamy'nin de kaçırdığı parçalar vardır, ama bu başka bir günün konusu.

Telefonumda kaydırarak onun numarasını buluyorum ve rehberdeki adını *Dream Girl* olarak değiştiriyorum. Burnumu kırıştırıyorum. Geri alıp tekrar deniyorum. *Dream Girl* çok daha iyi. Adını istediğim gibi kaydettikten sonra bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Eve sorunsuz vardın mı?

Ekrana bakarak bekliyorum. Mesajı okuduğunu görebiliyorum ve küçük baloncuklar zıplamaya başlar başlamaz kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Beni görmezden geleceğini düşünmüştüm. Ama şaşırtıcı bir şekilde, öyle yapmıyor. Cevabı ekrana geliyor ve adını görünce gülümsüyorum.

Hayallerimin Kızı: Eve geldim.

Ben: Güzel. Nasılsın?

Hayallerimin Kızı: Beni kontrol etmene gerek yok, Reid. Ben büyük bir kıyım. Bazı dramlarla başa çıkabilirim.

Ben: Aramızda drama istemiyorum. Beni senden uzak tutacak hiçbir şey istemiyorum.

Belki bir gün çocuklarımız, eğer bizim yatağıımıza tırmanırlarsa, ama ona aklımın oraya gittiğini söylersem, onu daha da korkutacağımı hissediyorum. Oraya varabileceğimizi düşünüyor muyum? Umarım, ama henüz o noktada değiliz. Hala birbirimiz hakkında öğrenecek çok şeyimiz var ve benim kariyerimle ilgili korkuları konusunda aşmamız gereken bir engel var.

Onunla geçirdiğim bir gecenin beni değiştirdiğini ve onun gördüğüm ve düşündüğüm tek kadın olduğunu söyleyebilirim. Şimdilik bu yeterli olmalı.

Hayallerimin Kızı: İyi geceler, Reid.

Ben: İyi geceler, Hayalimdeki Kız.

Telefonumu şarj cihazına takıp, komodinin üzerine koyuyorum ve ışığı kapatıyorum. Bugün benim için hiçbir şey değişmiyor. Babasının kim olduğu umurumda değil. Beni yedek kulübesine oturtamaz. Yeterince iyi bir nedeni yok. Ligin en iyi tight end'lerinden biriyim. Elbette, antrenmanlarda hayatımı cehenneme çevirebilir, ama bu onun için ödenmesi gereken küçük bir bedel. Biraz zaman alacak, ama ona babasının yaptığı hataları tekrarlamayacağımı göstereceğim. Saatlerce tavandaki gölgelere bakarak onu ve ona benim için en önemli kişinin o olduğunu kanıtlamak için atacağım adımları düşünüyorum, ta ki uyku beni ele geçirene kadar.

* * *

Daireme girer girmez spor çantamı yere bırakıp kendimi kanepeye atıyorum. Antrenman kampına hazırlanmak için arkadaşlarla spor salonuna gidiyorum. Knox, takım kaptanımız ve oyun kurucumuz, hepimizi hizada tutuyor. Landry bile bu yıl diyet yapıp alkolü bırakarak daha iyi durumda, ama içimden bir ses bunun onunla değil, karısıyla ilgili olduğunu söylüyor. O adam yemek yemeyi seviyor ve yiyeceklerin onaylanmış listesinde olup olmadığını umursamıyor. Cebimden telefonumu çıkararak Bellamy'ye bir mesaj atıyorum.

Ben: Akşam yemeği için boş musun?

Onun cevabı, son beş gündür her gün olduğu gibi aynı olacak. Aile gününde onu gördüğümde beri, ona mesaj atıp benimle akşam yemeğine çıkmasını rica ettim. Her zaman bir bahanesi var.

Hayallerimin Kızı: Saçımı yıkıyorum.

Göğsümden bir kahkaha patladı. Son dört gün, planları veya ofiste geç saatlere kadar çalışması gibi bahanelerle doluydu, ama bu açıkça bir reddiye ve bu beni gülümsetiyor.

Ben: Sana yardım edebilirim. Ellerim büyük, kafa derisini masaj yapmak için harika.

Hayallerimin Kızı: Teşekkürler, ama reddetmek zorundayım.

Ben: Emin misin? Ellerimle çok iyiyimdir.

O bunu biliyor. Ellerimin ona neler yapabileceğini ilk elden deneyimledi, ama küçük bir hatırlatma kimseye zarar vermez.

Hayalimdeki Kız: Eminim.

Siktir. Telefonumu yanımdaki yastığa fırlatıyorum. Beni görmesine izin vermezse, ona babası olmadığımı nasıl gösterebilirim ki? Onu görmeyeli beş gün oldu, sesini duymayalı beş gün oldu. Bir ay önce gitmiştim ama o zaman nerede yaşadığını bilmiyordum. Benim şehrimde yaşıyor ama yine de çok uzaklarda gibi geliyor.

Telefonumu alıp, yemek siparişi vermek üzereydim, ama bunun yerine onun numarasını tuşlayıp telefonu kulağıma dayadım. Bir, iki, üç kez çaldıktan sonra telefonu açtı. Açmayacak diye düşünmeye başlamıştım.

"Alo?"

"Selam, rüya kızım."

"Reid," adımı fısıldadı, sanki onu aradığım için hem rahatlamış hem de sinirlenmiş gibi. Açıkçası, şu anda ne hissettiğini kendisinin de bilmediğini düşünüyorum.

"Günün nasıl geçti?"

"İyiydi." Bir süre durdu. "Seninki nasıldı?"

Bana geri dönmemi istemek kibar bir davranış, ama o tereddüt etti. "Güzel. Ben spor salonuna gidip arkadaşlarla ağırlık çalışacağım. Antrenman kampından yaklaşık bir ay önce, forma girmek için hafta içi her gün buluşmaya çalışıyoruz. Şu anda burada oturmuş, akşam yemeğinde ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Kız arkadaşım saçını yıkamakla meşgul."

Kıkırdar. "Öyle bir şey."

"Oh, hiç şüphem yok. Güzel, uzun, koyu kahverengi saçları var. Ona yardım etmeyi teklif ettim, ama reddetti."

"Belki de ona bakacak bir erkeğe ihtiyacı yoktur."

"Kesinlikle ona bakacak birine ihtiyacı yok, ama bu benim bakmak istemediğim anlamına gelmez." Hiçbir şey söylemiyor, ama nefes alıp verişinin değiştiğini duyabiliyorum. "Seni özledim Bell. Ne zaman görüşebiliriz?"

"Ben... bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Bana izin vermezsen, ona ben olmadığımı sana nasıl kanıtlayabilirim?"

Ondan yine derin bir iç çekiş geliyor. "Bunu konuştuk."

"Konuştuk, ama hala bir çıkmaza girdik. Sana akşam yemeği getireyim. Benimle yemek yemek zorunda değilsin. Yemek pişirmek zorunda kalmaman için sana akşam yemeği bırakayım."

"Yapmamalıyım" diyor ve sesinden bunu anlayabiliyorum. Yapmaması gerektiğini düşünüyor, ama yapmak istiyor.

Hayal kırıklığı beni kaplıyor, ama pes etmiyorum. Yapmamalı, yapmamaktan iyidir. Onun için zaman ayırmaya hazır olduğumu görmesi gerekiyor ve ben de öyleyim. Onunla daha fazla zaman geçirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

"Programına bakıp ne zaman akşam yemeği planı yapabileceğimizi bana söyler misin? Ya da öğle yemeği, kahvaltı, hatta üçü birden. Ne istersen. Antrenman kampı yakında başlıyor. Kamp başlamadan önce seni görmek istiyordum."

Aramızda bir sessizlik hakim. Bekliyorum, ona başka bir bahane bulması için zaman tanıyorum, ama bulamayınca konuşuyorum.

Yine. Tek bir kelime. "Lütfen." Bir kadına bir şey için yalvardığım bir anı hatırlamaya çalışıyorum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Sadece hayalimdeki kız benden böyle bir şey isteyebilir. Onunla vakit geçirmek istemekten daha fazlası bu. Artık bu bir ihtiyaç. Aramızda daha fazlası olduğunu biliyorum. Onun korktuğunu biliyorum, ama sorun değil. Yalvaracağım, lütfen diyeceğim, gelmeye devam edeceğim, çünkü sonuçta onun en çok korktuğu şey bu. Babası gibi ortadan kaybolmam. Ben o değilim ve ne kadar sürerse sürsün, ona bunu kanıtlayacağım.

"Genelde öğle yemeğini geç yerim ve o sırada sen de arkadaşlarınla spor salonuna gidersin," diyor.

Sevinç beni kaplıyor. Bana bir parmaklık yer açıyor ve ben de o parmaklığın her milimetresini değerlendiriyorum. Beni sınıyor ve bu sorun değil. Onun bunu yapmasını bekliyorum. "Ne zaman ve nerede olduğunu söyle, orada olacağım." Yine sessizlik, çünkü eminim ki bu onun beklediği cevap değil.

"Yarın. Saat bir." Stadyumdan çok uzak olmayan küçük bir kafenin adını sayıyor.

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum," diyorum ona. Sadece ona yağ çekmek için söylemiyorum bunu. Keşke onu her gün görebilseydim.

"Zaman ayırabileceğinden emin misin?" diye sordu. Sesinde umut dolu bir ses tonu vardı.

"Evet." Saçmalık yok, tatlı sözler yok, sadece dürüst gerçek. Onun için zaman ayıracağım.

"Gitmeliyim," diyor.

"Tamam. Yarın görüşürüz, Hayallerimin Kızı." Onun veda etmesine veya öğle yemeği randevumuzdan vazgeçmesine fırsat vermeden telefonu kapatıyorum. Bir yanımda, yine de bunu deneyeceğinden korkuyor. Diğer yanımda ise, stadyuma bu kadar yakın bir yerde mi çalıştığını merak ediyor. Onun hakkında hala bilmediğim çok şey var, ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. O, şüphesiz, hala hayallerimin kızı.

Onun çekinceleri olduğunu biliyorum ve dikkatli davranmam gerekiyor, ama aynı zamanda ona istediğim kişinin o olduğunu ve ihtiyacı olan zamanı ona vereceğimi söyleyecek kadar cesur olmam gerekiyor. Ona, sırf futbol oynadığım için onun düşündüğü gibi bir adam olmadığımı gösterme zamanı geldi. Onun, futbolcu olduğum için benim hakkımda sahip olduğu inançlarını değiştirme zamanı geldi.

her zaman bildiği ya da her zaman bildiğini varsaydığı şey. Tek yapabileceğim şey denemeye devam etmek. Sormaya devam edeceğim, görünmeye devam edeceğim ve bir gün, hayalimdeki kız benim istediğim her şey olduğunu ve daha da fazlasını, benim ihtiyacım olan her şey olduğunu görecektir. Bir gün, kalbinin etrafındaki duvarları yıkmaya çalışacağım.

* * *

Arkadaşlarla her gün öğlen spor salonunda buluşup, birkaç saat antrenman yapıp, koşu bandında koşuyoruz. Bugün kargo şort ve polo tişört giyerek geldim, bu da dördünün de kaşlarını kaldırmasına neden oldu.

"Bugün antrenman yapmayacağım."

"Bana uyar. Hadi öğle yemeği yiyelim," diyor Landry. "Olmaz dostum. Bellamy ile öğle yemeği randevum var." Benim yok.

Aynaya bakıp, aşk acısı çeken bir aptal gibi gülümsediğimi görmek için.

"Evet, lanet olsun!" Landry bana yumruğunu uzatır ve biz de yumruklarımızı çarpıştırırız. "Sonunda sana bir şans mı verdi?" diye sorar Knox.

"Evet, ve bu fırsatı kaçırmayacağım. Her gün ne zaman antrenman yapacağımızı biliyor. Bence bu zamanı seçmesi, gelemeyeceğimi söyleyeceğim mi diye beni sınamak içindi."

"Ah." Baker başını sallıyor. "Mantıklı."

"Peki, saati değiştirmemizi ister misin? Hepimiz daha sonra gelebiliriz," diyor Foster.

"Hayır, sen git. Biz döndüğümüzde evdeki spor salonuna giderim. Onun öğle yemeği için ne kadar vakti olduğunu bilmiyorum ve bu işi aceleye getirmek istemem." Arkadaşlarla antrenmanı kaçırmak dünyanın sonu değil, ama hayallerimin kızıyla öğle yemeğini erken bitirmek öyle olabilir.

"İyi plan." Landry başını sallıyor.

"Evet, ben gidiyorum." Heyecan damarlarımdan akarken topuklarımda üzerinde sallanıyorum. Bu benim için yeni bir şey. Hiç kimseyi görmek için bu kadar heyecanlanmamıştım.

"Onunla saat kaçta buluşuyorsun?" diye sorar Baker.

"Bir saatten önce değil, ama geç kalıp onu kaçırmayacağım. Hiçbir riski göze almayacağım." Orada olacağım ve hazır olacağım. Onu kaçırmak

bir seçenek, o sonunda cesaretini toplayıp bana zeytin dalı uzattığında.

"Nasıl gittiğini bize haber ver," diyor Knox.

Başımı sallayıp el sallayarak kamyonetime geri dönüyorum. Saat on ikiyi yirmi geçe, küçük kafenin önüne park ediyorum. Kırk dakika erken geldim, ama sorun değil. Sabredenler kazanır. Öyle demiyorlar mı? Her halükarda, içeri girip bize bir masa bulacağım ve kız arkadaşımı bekleyeceğim.

Bir şişe su sipariş ettikten sonra bir masa bulup telefonumda gezinmeye başlıyorum. Sonra aklıma bir fikir geliyor. Karşımdaki sandalyenin fotoğrafını çekip ona gönderiyorum.

■

Ben: Sana yer ayırdım.

■

Ben: Öğle yemeği için ne kadar zamanın olduğunu bilmiyorum. Sana bir şeyler sipariş etmemi ister misin? Ne istediğini söyle, geldiğinde hazır olsun.

Üç küçük baloncuk zıplıyor ve sonra cevabı geliyor.

■

Hayallerimin Kızı: Otuz dakika erken geldin.

■

Ben: Biliyorum. Trafikte sıkışıp kalma ya da beni geciktirebilecek başka bir aksilikle karşılaşma riskini göze alamazdım. Seninle geçireceğim bu zamanı kaçırmayacağım, Bellamy.

Baloncuklar tekrar zıplıyor ve sonra kayboluyor. Baloncuklar tamamen kaybolmadan önce bu üç kez oluyor. Onu ikna edebildim mi bilmiyorum.

delirmiş, ama ben öyle düşünmüyorum. Bence o beni nasıl ele alacağını bilmiyor. Sert davrandığının farkındayım, ama ne istediğimi biliyorum ve seçtiğim kariyerim yüzünden başlatmadığım bir savaşı zaten veriyorum. Ayrıca, dram ve oyunlara meraklı değilim. Ne kadar abartılı görünsem de, ona karşı her zaman açık ve dürüst olacağım.

Sadece bu da değil, babasıyla olan ilişkisi ve futbolu neden sevmediğini öğrendikten sonra, bir dereceye kadar iradeli olmam gerekiyor. Onu asla zorlamam ve gerçekten bir daha onunla iletişime geçmememi söylerse, isteğini saygıyla karşılarım, ama bana söylediği bu değil. Korkuyor ve ben de aşırıya kaçarsam daha da korkacağını biliyorum, ama ona çaba göstermeye hazır olduğumu göstermeden öylece çekip gidemeyeceğimi de biliyorum. Bu hassas bir denge ve umarım doğru davranıyorumdur, çünkü iş o noktaya gelirse ve ondan ayrılmak zorunda kalırsam, bu beni mahveder.

Gözlerimi kapıya dikmişken bacağım titriyor. Su şişem önümdeki masada dokunulmamış halde duruyor ve onun koltuğu boş kalıyor. Sonunda, buluşma saatimiz olan bir buçuktan on dakika önce onu görüyorum. Kapıyı açıyor ve küçük kafeyi gözden geçiriyor. Hemen masadan kalkıp ayağa kalkıyorum ve ona doğru yöneliyorum.

Ona ulaştığımda eğilip kollarımı ona dolayarak sarılıyorum. "Siktir, seni özledim," derim, sesimi sadece onun için alçak tutarak.

Geri çekilirim, parmaklarını parmaklarımla arasına geçiririm ve onu tezgaha götürürüm. O da çekilmeye çalışmaz, bu da gülümsememi genişletir.

"Merhaba, ne alırsınız?" Tezgahın arkasındaki genç kadın uzun, takma kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor.

"Bebeğim?" diye soruyorum Bellamy'ye.

Bana dönüp bakar, şaşkınlığı yüzünden okunur. "Sen git. Ben hala karar veremedim."

"Birkaç dakikaya ihtiyacımız var," diyorum kıza. O da başını sallayıp bizi izlemeye devam ediyor.

Sonunda Bellamy konuşur. "Hindi sandviç ve bir porsiyon Saratoga cips alayım lütfen."

"Ya sen?"

"Ben tavuk pastırmalı ranch ve Saratoga cips alacağım." "İçecek olarak ne alırsınız?"

Bellamy'ye başımı sallıyorum ve o da tatlı çay siparişini veriyor. "İki tane olsun," diyorum garsona ve ödeme yapmak için cüzdanımı çıkarıyorum. Bellamy çantasını almak için uzanıyor ama onu durdurmak için elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Olmaz Bell. Pencerenin yanındaki masa bizim. Orada duran benim şişem. Ben ödeyeyim, hemen geliyorum." Eğilip, şakağına bir öpücük konduruyorum ve garsona kredi kartımı uzatıyorum.

"O senin kız arkadaşın mı?" diye sorar kız, tüm kafe duyacak kadar yüksek sesle.

"Bir gün olacak. Bunun için çalışıyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. Bellamy'nin ve benim her sözümü dinleyen diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyorum. Onlardan birinin Rampage hayranı olma ihtimali çok yüksek ve haberler çığ gibi yayılacak. Umurumda değil. Güzel Bellamy Warner'ın tamamen bana ait olduğunu tüm dünyaya söylemek isterim.

Çoğu zaman, arkadaşlarım ve ben Nashville'de sorunsuzca dolaşabiliriz. Ancak, bazen fark edilip imza isteniriz ya da az önce bana sorulan gibi rahatsız edici sorular sorulur. Genellikle bu tür sorular beni rahatsız eder. Bu, işin bir yan etkisi ve hiçbirimiz bundan hoşlanmayız, tabii soruyu soran bir çocuk değilse. Ancak bugün, bu durum işime yaradı. Bellamy cevabımı duydu, diğer herkes de öyle. Şanslıysam, magazin dergileri ve sosyal medya, Reid Montgomery'nin artık piyasada olmadığı gerçeğiyle çalkalanacak.

Faturamı alıp cüzdanımı cebime geri koyduktan sonra masamıza geri dönüp numaramızın çağrılmasını bekliyorum. "Günün nasıl geçiyor?" diye soruyorum ona.

"Yoğun," diye cevapladı yumuşak bir gülümsemeyle.

"Ne iş yapıyorsun?" Bu sorunun cevabını bilmediğim için kendimden nefret ediyorum, ama birbirimiz hakkında her şeyi öğrenmek için önümüzde koca bir ömür var.

"Riggins Enterprises'ın operasyon müdürüyüm."

"Güzel." Başımı salladım. "İşini seviyor musun?"

"Evet. Her zaman yeni şeyler oluyor ve Grant ve kardeşleri için çalışmak harika."

"İyi çocuklar. Onlarla birkaç kez tanıştım. Gatlinburg'da bir kulübesi var ve biz de daha önce orada kalmıştık."

"Dünya ne kadar da küçük," diyor, tam da bizim numaramız çağrılırken.

"Hemen dönerim," diyerek ayağa kalkıp, yiyeceklerimizi almak için kasaya doğru yürüdüm ve masaya geri döndüm.

"Ya sen?" diye soruyor, ikimiz de öğle yemeğimize dalarken. "Günün nasıl geçti?"

"İyi. Sabah çamaşır yıkadım, sonra spor salonunda arkadaşlarla buluşup bugün gelemeyeceğimi söyledim. Sonra buraya geldim."

Öksürüyor ve ben de ağızma atmak üzere olduğum lokmayı, onun iyi olduğunu anlayana kadar bekletiyorum. "Onları iptal mi ettin?" O büyük kahverengi gözler şokla açılmış.

"Tabii ki iptal ettim. Seni görmek istedim."

"Orada olman gerekmiyor mu? Antrenmanı kaçırdığın için babam çok kızacaktır." Mutlu mu değil mi, onu anlayamıyorum, ama her halükarda, sohbet ediyor. Burada, karşımda oturuyor, yemek yiyor, ve bu, bana daha önce defalarca reddettiği için umduğumdan daha fazlası.

"Hayır, bu sadece ben ve arkadaşlarımla antrenman kampı başlamadan yaklaşık bir ay önce, sezon dışı dönemde formumuzu geri kazanmak için yaptığımız bir şey."

"Oh. Yani onları reddettin."

"Onları reddettiğimi söyleyemem. Kız arkadaşımınla öğle yemeğinde buluşacağımı söyledim."

"Kızdılar mı?"

"Neden kızsınlar ki?"

"Çünkü sen benimle buradasın."

Elbislerimi masaya dayayarak öne eğildim. "Senin hakkında düşünebildiğim tek şey olduğunu biliyorlar. Seninle vakit geçirmek için mücadele ettiğimi biliyorlar. Onlar benim arkadaşlarım. Kız arkadaşımı öncelikli tuttuğum için bana asla kızmazlar. Knox ve Landry eşleri için, Baker oğlu için aynı şeyi yapardı. Foster da birisi olsaydı aynısını yapardı."

Kafasını sallıyor ama konuşmaz, sandviçini alıp bir ısırık daha alır.

"Bu hafta sonu planların ne? Benim için boş vaktin var mı?" diye soruyorum ona.

"Reid, bunu yapamayız. Futbolcularla çıkmam, özellikle de babamın futbolcularıyla. Bu ilişki bir yere varamaz."

"O zaman bu doğruysa, acı çekme riskini tek başına ben alıyorum, değil mi? O yüzden benimle akşam yemeğine çık. Aslında hepimiz gelecek hafta antrenman kampı başlamadan önce bir barbekü partisi düzenliyoruz. Senin de gelip benimle ve diğerleriyle vakit geçirmeni çok isterim. Amanda'yı da getirebilirsin," diyorum, en iyi arkadaşının da orada olacağını bilerek bunun onu daha çok cezbedeceğini umuyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum ve bunu ondan saklamıyorum. "Tamam," diyorum, onun reddinin ağırlığını hissederek. "Antrenman kampı zorlu ve uzun günler olacak, ama telefonum yanımda olacak, bu yüzden geceleri sana haber vereceğim. Aile günü de var. Senin gittiğin aile günü gibi değil, ama ona yakın. Senin hoşuna gitmediğini biliyorum, ama senin ve Amanda'nın adını listeye ekleyeceğim. Fikrini değiştirirsen ve gelmek istersen, seni görmekten çok memnun olurum."

"Bunu gereğinden fazla zorlaştırıyorsun," diyor. Ses tonu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Beni reddetmeye devam etmek istemiyor, ama mecbur olduğunu hissediyor.

"Bunu bana bırak. Çalışmaktan korkmuyorum Bell."

İkimiz de yemeğimize geri dönüp hava durumu hakkında küçük bir sohbet yapıyoruz ve çok geçmeden o saatine bakıyor. "Geri dönmem gerek."

"Seni bırakayım mı? Seninle yürüyeyim mi?" "Sadece bir blok ötede."

"Seninle yürüyebilir miyim?" diye tekrar soruyorum.

Omuzlarını silkiyor ve ben bunu evet olarak alıyorum. Hızlıca çöplerimizi topluyorum ve kapıyı ona açıyorum. Yan yana yürüyerek birlikte iş yerine geri dönüyoruz. Riggins Enterprises'ın kapısının önünde duruyor ve bana dönüyor.

"Ögle yemeği için teşekkürler, Reid."

"Rica ederim. Küçük bir ricada bulunabilir miyim?"

"Duruma bağlı." Bana şüpheyle bakıyor. "Sor, sana yardım edip etmeyeceğimi söyleyeceğim."

Haydi bakalım.

"Sarılabilir miyim?" Gözlerimi ona dikip, onu tekrar kollarımda tutmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu görmesini umuyorum. Restorana geldiğinde ona sarılmıştım, ama bu sefer izin vermesini istiyorum. Kontrolün tamamen onda olduğunu görmesini istiyorum. Ben sadece, bana ayırmak istediği zamanı ayırmaya hazır ve istekli bir adamım. Sabırla cevap vermesini bekliyorum ve sonunda hafifçe başını sallıyor.

"Tamam," diye cevaplar. Yanılmıyorsam, sesinde bir özlem var. Soruma gözleri parladı. Tereddütleri olduğunu biliyorum ve onun isteklerine saygı duyuyorum, ama bunun çoğunlukla korkudan kaynaklandığını da biliyorum. Ona sürekli yaklaşmaya devam edeceğim. Onu yemeğe davet etmeye ve aramızda inanılmaz bir geceden daha fazlası olduğunu göstermeye devam edeceğim. O adımı atıp beni hayatının bir parçası yapmasının ona zarar vermeyeceğini göstereceğim. Onu asla incitmeyeceğim.

Gülümsememi zorlukla bastırarak, "Buraya gel" diyorum. Kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum. Sıkıca sarılıyorum, kokusunu içime çekiyorum. O da benim kadar bunu istiyor; sadece korkuyor. Ona göstereceğim. Korkacak bir şey olmadığını ona kanıtlayacağım. Onunla birlikteyim.

"Bu hafta sonu için bana haber ver," diyorum onu bırakırken.

Gülümser ve el sallar, sonra içeri girer. Kamyonetime dönüş yolum kısadır ve onunla öğle yemeği yediğim için çok mutlu olsam da, bu yeterli gelmez. Bellamy söz konusu olduğunda, hiçbir sürenin, sonsuza kadar bile olsa, yeterli olacağından emin değilim.

Onuncu Bölüm

Reid

O burada değil. Birlikte öğle yemeği yediğimiz günden beri her gün ona gelip gelmeyeceğini sordum ve her seferinde bunun iyi bir fikir olmadığını söyledi. Hayır demedi, ben de sormaya devam ettim. Bu konuda kızgın olmamak için çok uğraşıyorum. Onun neden böyle davrandığını anlıyorum. Gerçekten anlıyorum, ama bana izin vermezse ona babası olmadığını nasıl kanıtlayacağım?

Ve lanet olsun, bugün onun burada olmasını istiyordum. Arkadaşlarımla tanışmasını istiyordum. Kızların ona mesaj attığını ve biz antrenman kampındayken bir araya gelmeyi planladıklarını biliyorum. Onlarla vakit geçireceğine seviniyorum. Ayrıca, onların onunla vakit geçirmelerine çok kıskandığımı itiraf edecek kadar da erkekçe davranıyorum.

"Ne oluyor?" diye soruyor Foster. Benim yanımdaki şezlonga uzanıp bacaklarını uzatıyor.

"Sadece her şeyi sindiriyorum," diyorum ona.

"Burada köşede tek başına oturmuş, somurtuyorsun." Beni açıkça eleştiriyor, lafını esirgemiyor.

"Bugün onu getirmeye çalıştım, ama reddetti." Kimden bahsettiğimi açıklamama gerek yok. Hepsi, bahsettiğim kişinin hayallerimin kızı olduğunu biliyorlar.

"Ah." Foster başını sallar. "Bu kıza gerçekten aşıksın, değil mi?" diye sorar. Gülererek cevap veririm. "Evet, öyle denebilir."

Foster uzun süre konuşmaz. Knox, Corie, Rowan ve Landry'nin havuzda tavuk oyunu oynadıklarını izlerken aramızdaki sessizlik rahatsız edici değildir. Sloane kendi kendini hakem ilan ederken, Baker Camden'ı bir şamandıraya oturtur ve onu havuzun

Camden'ın kahkahası dudaklarımı gülümsetir. O küçük adamı çok seviyorum.

"Onu istiyorsan, denemeye devam etmelisin," diyor Foster, sessizliği bozarak. "Ona görünmeye devam etmelisin."

"Bu konuda bir şeyler biliyormuşsun gibi konuşuyorsun?" diye soruyorum. Geçmişinde, göğsüne sıkıca sakladığı bir şey var. Bu konuda ona baskı yapmıyoruz. Konuşmaya hazır olduğunda, onun için burada olduğumuzu biliyor. Çünkü bazen gözlerinde bir acı var ve bu acı sadece bir kadın tarafından yaratılabilir. İronik olarak, bu baskının bir kısmını Bellamy'ye uyguluyorum. Pislik olduğum için değil, hayalimdeki kızı tanıdığım ve bir sporcuya çok yakın olma korkusunu aşmasına yardım etmek istediğim için. Ben öyle bir adam değilim. Yapmam gereken işlerim var ve bu sorun değil. Sıkı çalışmam sayesinde bugün bu noktaya geldim, ne derler? Kolay elde edilen hiçbir şeyin değeri yoktur?

"Belki," diyor, pek kesin bir şey söylemeden. "Bildiğim tek şey, denemeye devam etmezsen, aranızdaki sorunu çözmek için her şeyi denediğini bilmezsen, hayatının geri kalanında bu pişmanlıkla yaşayacağın."

"O kim?" diye soruyorum ona. Bu benim açımdan cesur bir hareket, ama o bana bilgece sözler söyleyecekse, gerçekten anlıyor mu bilmeliyim.

"O geçmişte kaldı, ama pişmanlıklarım var, Reid. Yeterince mücadele etmedim ve bununla yaşamak zorundayım. Senin için bunu istemiyorum."

"Ondan vazgeçmeyeceğim. O farklı, anlıyor musun? Beni görüyor, ama bu bir ilk: bir kadın kariyerim yüzünden benimle vakit geçirmeyi reddediyor. Şöhret ya da banka hesabım umurunda değil. Ve ben onunla birlikte olmayı çok istiyorum," diyorum ona. Dahası da var. Onun yumuşak teninin benim tenime değmesini, dilimde onun tadını, onun benim penisimi sıkıca sarmasını özlüyorum. Sohbeti, kahkahaları özlüyorum. Lanet olsun, onu özlüyorum. O her şeyim ve onu elimden kaçırırsam yazıklar olsun bana.

"Belki senin için henüz çok geç değildir," diyorum ona. "Belki o zaman yeterince mücadele etmedin, ama şimdi edebilirsin."

"Hayır, benim zamanım çoktan geçti."

"Ama onu istiyorsun, değil mi?"

"Her nefes aldığımda," diyor. Boğazını temizliyor ve ayağa kalkıyor. Fazla konuşmuş, geçmişine fazla yaklaşmış ve ondan kaçıyor. "Mücadeleyi bırakma, Reid. Bu konuda bana güven." Sanki sözleri hayatımın son sözüymüş gibi başını sallar ve uzaklaşır. Havuzun kenarına oturur ve hala gülen Camden'ı yüzen bebek lastiğinde iterek Baker ile konuşmaya başlar.

Bir süre herkesi izlerim, ama onun burada olmaması çok acı verir. Onun sesini duymam lazım. Telefonumu alıp numarasını çevirir ve kulağıma dayarım.

"Alo?" diye sorar, sesi zayıf çıkıyor.

"Ne oldu?" Hemen alarma geçiyorum. "Hiçbir şey yok."

"Bellamy."

"Bir şey yok. Sadece bozuk bir şey yedim. Öğle yemeğinde önceki günden kalan Çin yemeği yedim ve mideme dokundu. Sanırım bozuktu."

"Seni hastaneye götürüp muayene ettirmemiz gerekmiyor mu?"

"Reid, ben iyiyim. Sadece kendimi kötü hissediyorum, o yüzden kanepede uzanıp saçma sapan televizyon programları izliyorum."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"İyiyim," diye beni temin ediyor.

"şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum." "Ne? Neden?"

"ünkü Landry'nin evinde barbekü partisi için oturmuş, bugün senin de burada olmanı istediğim için somurtuyorum ve şimdi de hasta olduğunu öğreniyorum."

"Sadece biraz keyifsizim. İyiyim ve sen pislik değilsin. Keşke pislik olsaydın. Hayatım daha kolay olurdu," diyor.

"Nasıl yani?" diye soruyorum ona, etrafımdaki her şeyi görmezden gelip sohbetimize odaklanarak.

"Düşündüğünün aksine, senden nefret etmiyorum Reid. İşinden nefret ediyorum. Oyuna ve babama olan bağından nefret ediyorum. Bana bir şeyler hissettiren ilk erkek olmandan ve sana sahip olamamaktan nefret ediyorum."

"Bana sahip olabilirsin," diyorum ona. "Ben burada seni bekliyorum."

"Sana sahip olamam. Onun çekip gitmesi cehennem gibiydi. Bunun tekrar olmasını göze alamam."

"O öyle. İşi değil," diye hatırlatırım ona.

"Benim için aynı şey. Mantıksız gelebilir, biliyorum, ama başka türlü hissedemiyorum. Üzgünüm, Reid."

"Sana göstereyim," diyorum ona. "Sana, senin öncelikli olduğunu göstereceğim." "Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz. Bir geceden sonra

bir geceden sonra tamamen bana ait olduğuna inanmak zor."

"Hayatımı değiştiren inanılmaz bir gece, Bell."

"Seni bırakmalıyım. Arkadaşlarınla birliktesin."

"Tam olarak yapmak istediğim şeyi yapıyorum. Hayır, bu doğru değil. Hasta olduğunda seni kucaklamak isterdim, ama seninle konuşmak da işimi görür. İyi olduğuna emin misin?"

"Eminim," diye cevaplar, sesi yumuşaktır.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ya da kendini daha kötü hissetmeye başlarsan beni arar mısın?"

"Muhtemelen aramam," diye itiraf ediyor. "Sen meşgulsün, ben de burada uzanıp anlamsız televizyon programları izleyeceğim, sonra da yatacağım. Meşgulken seni rahatsız etmeyeceğim."

"Lütfen?" Yine aynı şey, ondan daha fazlasını istiyorum. Bana ihtiyacı olabileceği halde evde tek başına oturduğunu düşününce içim burkuluyor.

"Tamam," diye kabul ediyor, ama ikimiz de yalan söylediğini biliyoruz. Beni memnun etmek için kabul ediyor.

"Biraz sonra seni aramak için arayacağım. Cevap verir misin?" diye soruyorum.

Uzun, sessiz bir duraklama oluyor. "Evet," diyor sonunda. "Cevap vereceğim."

"Biraz dinlen."

"Tamam." Kısa bir duraklama olur ve sanki daha fazla şey söylemek istiyormuş gibi gelir. "Beni kontrol etmek istediğin için teşekkür ederim. Hoşça kal, Reid," diyor ve hat kesiliyor. Onun yumuşadığını hissettiğim için sevinmeme fırsat vermeden görüşmeyi sonlandırıyor. O bunu istiyor, bizi istiyor ve yavaş yavaş o duvarları aşıyorum. Bu iyi bir şey, çünkü bu durum "sen kapat, hayır, sen kapat" türünden bir şeye dönüşmeye başlamıştı.

"Telefonu kapat" gençlik durumları. Telefonu kapatmak istemiyordum, ama o kendini iyi hissetmiyordu ve benimle telefonda konuşmak istediği son şeydi.

Ayağa kalkıp telefonumu cebime koyuyorum ve arkadaşlarımın yanına gidiyorum. Foster haklı, moralim bozuk ve bu ben değilim. Ben öyle biri değilim. Sloane'ın yanına havuzun kenarına oturuyorum ve onun tavuk oyununu yönetmesine yardım ediyorum, bu oyun gerçek bir oyun olmaktan çok birbirimizi güldürmek ve takılmaktan ibaret.

"İyi misin?" diye soruyor Sloane.

"Evet."

"Hala senden kaçınıyor mu?"

"Bu hafta başında benimle öğle yemeği yedi, ama bugün benimle gelmesi için ona yalvardım ve o da beni reddetti."

"Korkuyor, Reid. Seni istiyor, ama bu, uzak duracağını söylediği her şeye aykırı. Buna alışması biraz zaman alacak."

"Biliyorum ve o bunu anladığında ben burada olacağım. Onu burada istedim. Az önce onunla konuştum, kendini iyi hissetmiyor. Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum."

"O zaman ona git."

"Nerede yaşadığını bilmiyorum. Oraya gidemem ve kendini iyi hissetmediğinde benimle buluşmasını isteyemem."

"Tamam, onları izle." Rowan ve Corie'nin hala birbirlerini kocalarının omuzlarından itmeye çalıştıkları yeri işaret ediyor. Sloane telefonunu çıkarıyor, ekrana dokunuyor ve kulağına götürüyor. "Amanda, merhaba, ben Sloane, nasılsın?" diye soruyor.

Başımı çevirip ona bakıyorum. Sloane gözlerini devirip arkadaşlarımızı işaret ederek işimi yapmadığımı söylüyor. Geri dönüp arkadaşlarımıza bakıyorum, ama tüm dikkatim Sloane ve onun yaptığı konuşmada. Amanda, Bellamy'nin en iyi arkadaşı Amanda olmalı, değil mi?

"Hey, bir tavsiyeye ihtiyacım var," diyor Sloane. Bir süre duruyor. "Çocuklar antrenman kampına gitmeden önce Landry ve Rowan'ın evinde mangal yapıyoruz. Neyse, Reid üzülüyor çünkü

Bellamy gelmediği için üzülüyor. Onu aradı ama Bellamy kendini iyi hissetmiyor. Reid onu kontrol etmek istiyor ama nerede yaşadığını bilmiyor."

Bir başka uzun duraklama. "Onu önemsiyor ve dürüst olmak gerekirse, antrenman kampı yüzünden stresli. Onu istediği gibi takip edemeyecek ve kazanmış olabileceği ivmeyi kaybetmekten endişeleniyor," diyor Sloane, beni lanet bir kitap gibi okuyarak. Tekrar dinliyor, sonra başını sallıyor. "Tabii, bekle." Telefonu bana uzatıyor. "Seninle konuşmak istiyor."

"Alo?" diyorum, ellerim telefonu tutarken birden terlemeye başlıyor. "En iyi arkadaşıyla ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyor Amanda. "Her şeyi," diye cevaplıyorum.

"Açıkla," diyor Amanda, sesi sakın.

"Tanıştığımız gece beni tanımadı. Sosyal statüsünü yükseltmek ya da bir yemek bileti elde etmek için yanıma oturmamıştı. O sadece Bellamy'di, ben de sadece Reid'dim ve onunla geçirdiğim o zaman en büyük hediyeydi. Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Onun konuşmasını duymak ve gülümsemesini görmek istiyorum. Onu istiyorum. Her halini, neye benziyorsa.

"Sadece bir tepeyi tırmanman gerekmiyor, Reid Montgomery, lanet bir dağı tırmanman gerekiyor. Babasına karşı derin bir öfke besliyor ve suçladığı sadece o değil. Futbol da suçlu. Mantıksız, ama anne babası ayrıldığında biz gençtik ve onun suçlayacak bir şey ve birine ihtiyacı vardı."

"Biliyorum." Eğer zirveye ulaştığımda o benim olacaksa, o lanet dağı tırmanırım. Keşke bunu açıklayabilsem. Doğru kelimeleri bulamıyorum. Onun farklı olduğunu, özel olduğunu ve aramızda bir bağ olduğunu söyleyebilirim. Bunların hepsi doğru, ama daha fazlası var. Her şey: kahkahalar, sohbetler, seks... O, o. İçimdeki her şeyle onun benim için doğru kişi olduğunu biliyorum. Açıklayamıyorum, ama içgüdülerime her zaman güvendim ve içgüdülerim bana, o bana kaç dağ tırmanmamı isterse istesin, ona farklı olacağımızı kanıtlamak için ne kadar uzun süre beklemem gerekirse gereksin, hepsine degeceğini söylüyor. O buna değer.

"Kendini iyi hissetmiyor, ama bunu zaten biliyorsun."

"Evet, az önce onunla konuştum."

"Hasta değil, sadece midesine dokunan bir şey yedi."

"Yine de onu kontrol etmek istiyorum."

"Sloane'a adresini mesaj atacağım. Ayrıca en yakın arkadaşımı arayıp günahlarımı itiraf edeceğim. Beni pişman etme, Reid."

"Pişman ettirmeyeceğim. Sadece ona bakmak istiyorum." Bu sözler ağzımdan çıkana kadar bunun niyetim olduğunu fark etmemiştim. "O hasta ve ben yanına gitmek istiyorum. Benim için önemli olduğunu ve hayatımda ne olursa olsun onun öncelikli olduğunu görmesini istiyorum."

"İyi cevap," diyor Amanda, sesinde onay var. "Ona iyi davran, Reid. O en iyisini hak ediyor."

"Söz veriyorum." Sözlerim kararlı ve en iyi arkadaşına bana bu fırsatı verdiği için bir yemin gibiydi. "Teşekkürler, Amanda."

"Rica ederim. Kendimi ele verdiğim için kapıyı açmayabilir. Seni oraya götürebilirim Reid, ama sen de çaba göstermelisin."

"Biraz çalışmaktan korkmuyorum."

"Buna güveniyorum. Onun mutlu olduğunu görmek istiyorum." "Ben de bunu istiyorum," diyorum ona.

"Tamam. Her ihtimale karşı Sloane'dan numaramı al."

"Teşekkürler. Çok teşekkürler," diyorum, aramayı sonlandırıp telefonu Sloane'a geri veriyorum. "Sen, Sloane Peterson, bir dahisin." O bana gülünce onu kucaklayarak sarılıyorum.

"İşte böyle, neşeli Reid geri döndü," diye alay ediyor. Telefonu bip sesi çıkarıyor ve Amanda'dan gelen mesajı bana göstermek için telefonu kaldırıyor. "Bunu sana göndereceğim," diyor, parmakları ekranın üzerinde uçuyor.

"Amanda'nın numarasını da gönderebilir misin? Ne olur ne olmaz diye. Senden alabileceğimi söyledi."

"Tabii, ama sadece bana gönderdiği mesajda sana vermemi söylediği için." Telefonum iki kez çalar ve kalbim hızla çarpmaya başlar. Ayağa kalkıp "Hemen dönerim" derim.

"Nereye gidiyorsun?" diye Baker arkamdan seslendi.

"Bellamy kendini iyi hissetmiyor. Onu kontrol etmeye gidiyorum." "Ne yapabiliriz?" diye sorar Corie, tüm dikkatini bana vermiş olarak.

"Hiçbir şey. Ona birkaç şey götürüp durumuna bakacağım. Hemen dönerim." Omzumun üzerinden el sallayarak eve koşarım. Gömleğimi, cüzdanımı ve anahtarlarımı alıp kapıdan çıkarım.

Otuz dakika sonra, onun binasının önüne geldim. Beşinci kattaki bir dairede yaşıyor. Uzanıp, yolcu koltuğundaki gerekli eşyaları içeren çantaları aldım ve içeri girdim.

Kapısının önünde durup derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. Beni içeri alıp almayacağını bilmiyorum. Geldiğimi biliyor, ama kapıyı açacak mı? Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Elimi kaldırıp kapıya parmak eklemlerimle vurarak saymaya başlıyorum. Neredeyse yüze geldiğimde kapı açılıyor. Bellamy orada duruyor, saçları dağınık ve makyajsız. Üzerinde yıldızlar ve aylar olan pijamalar giymiş ve hiç bu kadar güzel görünmemişti. Büyük kahverengi gözlerinden kendini iyi hissetmediğini anlayabiliyorum.

"Birkaç şey getirdim," diyorum, çantaları kaldırarak.

Geri çekilerek içeri girmeme izin veriyor.

"Yiyecek konusunda emin değildim, bu yüzden durup tavuk çorbası aldım, ayrıca internette mide rahatsızlığı için denememi öneren birkaç şey daha var, ve bu." Ona bir kitap uzattım. "Eczanedeki kadın, bu kitabın kadınlar arasında popüler olduğunu söyledi. Okuduğunu biliyorum, belki okumuştur, ama neyse." Omuz silktim.

"Teşekkürler, Reid. Okumadım ve bu çok nazik bir davranış, ama gereksiz."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak, eşyaları tutmayan boş elimi onun yanağına koyuyorum. "Senin için endişelendim."

"Öyle duydum."

Gülümsüyorum. "Amanda beni sorguya çekti. Adresini kolay kolay vermedi," diyorum ona. "Umarım kızmamışsındır."

Omuzları düşer. "Kızgın değilim." "Aç mısın?"

Yemek düşüncesiyle yüzü biraz yeşile dönerek başını sallar. "Tamam, onu daha sonra yemek için buzdolabına koyayım. Ayrıca kraker, zencefilli gazoz, Sprite ve nane şekeri de var," derim, mutfağa doğru ilerlerken. Buzdolabına koyulması gerekenleri koyarım ve geri kalanını tezgahın üzerinde bırakırım.

"Ne izliyorsun?" diye soruyorum ona.

"*Gilmore Girls*."

"Güzel." Kanepenin diğer ucuna oturuyorum, ayaklarını kucağıma alıp masaj yapmaya başlıyorum.

"Reid?"

"Evet?" Ona dönüp bakıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana bakıyorum."

"Arkadaşlarınla piknikte olman gerekiyordu." "Öyleydi, ama bana ihtiyacın vardı."

"Ben iyiyim, sadece biraz sıkıldım," diyor, tıpkı telefonda söylediği gibi.

"Peki, şimdi, bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Bana bakıcılık yapmana gerek yok."

Gülümsüyorum. "Bakmıyorum. Kızımın yanında oturuyorum, kendini iyi hissetmemesi için ona yardımcı olmaya çalışıyorum. Şimdi sus. Ne olacağını görmek istiyorum."

"Bunu izlemek mi istiyorsun?"

"Bell, bebeğim, seninle vakit geçirebilmek için boyanın kurummasını bile izlerim."

Hiçbir şey söylemiyor, ama yanakları pembeleşiyor, gözlerini tekrar televizyona çevirip *oynat düğmesine* basıyor. İzliyorum, ama dikkatimi vermiyorum. Ellerimle nazikçe ayaklarını masaj yapıyorum ve bir bakış attığımda gözleri ağırlaşıyor.

"Bellamy?"

"Evet?"

"Buraya gel." Kollarımı açıyorum, bana gelmesini bekliyorum. Gelmesini umuyorum.

"Yapmamalıyız."

"Sadece sana sarılmama izin ver." *Lütfen, sana sarılmama izin ver.*

"Bu... biz birlikte değiliz." "Sadece birazcık."

Alt dudağını ısıyor. Gözlerinden anlayabiliyorum. Bana gelmek istiyor, ama kalbi ve aklı birbiriyle savaşıyor.

"Birkaç bölüm izleyelim. Sonra giderim. Buraya gel Bell. Dinlenmen lazım ve kollarımda daha iyi dinlenirsin."

"Bunu bilemezsin."

"Tamam, senin orada olduğunu bilmek beni rahatlatır. Hadi."

Yavaşça hareket ederek yanıma oturur. Kolumu ona dolayarak göğsüme çekiyorum. Bacaklarını kanepeye kaldırıp altına sokuyor. Battaniyesini düzeltip rahatça sarınmasını sağlıyorum. Dışarısı çok sıcak olsa da, içeride klima çalışıyor.

Kafasının üstüne bir öpücük kondurup televizyona odaklanmaya çalışıyorum, ama aslında tek istediğim onu izlemek. Bu çok büyük bir şey. Bana kapıyı açmakla kalmadı, içeri de aldı ve şimdi kollarımda. Bu gece daha iyi bitebilirdi.

On Birinci Bölüm

Bellamy

Ben zayıfım. Hasta olduğum için değil, ona hayır demem ve kanepenin kendi tarafımda kalmam gerekirken, pes ettiğim için. Onun sunduğu şeyi istiyorum. Kollarının beni sarmalamasını istiyorum. Kendime bunun son olduğunu söylüyorum. Bu adamın sunduğu şeye kendimi kaptırmama izin verdiğim son sefer bu. Bunun daha fazlası olabileceğini iddia etmeye devam etmek ikimiz için de adil değil.

Midem bulanıyor ve yüzümü gömleğine gömüyorum, kokusunu içime çekiyorum, mide bulantısının geçmesini umuyorum ve şanslıyım ki geçiyor. Bir daha Çin yemeği yemem için çok uzun bir zaman geçmesi gerekecek.

"İyi misin?" diye soruyor, elini nazikçe sırtımda gezdirerek. "İyiyim," diye fısıldıyorum. Onun nezaketi gözlerimi yaşartıyor. Ah, keşke bizim için her şey farklı olsaydı. Neden lanet olası bir futbolcu olmak zorundaydı ki?

"Sana bir şey getireyim mi?" diye soruyor.

Sadece sen. "İyiyim," diye onu temin ediyorum. Hareket etmediğim ve yemek düşünmediğim sürece mide bulantısı yatışıyor. O sırtımı ovmaya devam ediyor ve gözlerim ağırlaşıyor. Uykuyla mücadele etmeye çalışıyorum ama engelleyemiyorum. Çok sıcak, çok rahatım. Nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama ona yakın olmayı özlemişim. Bir gece, duygularımın kök salması için yeterliydi, ama bu duygulara göre hareket etmeyi reddediyorum, bu yüzden onları bir kenara itip, uykuya dalarken kendimi bu geceye adıyorum.

Yumuşak bir küfür ve bir çarpma sesi beni uyandırır. "Ne oldu?" diye sorarım, sesim uykudan dolayı sersemlemiştir.

"Telefonumu düşürdüm. Üzgünüm. Seni uyandırmak istemedim," diye cevaplar Reid yumuşak bir sesle.

"Saat kaç?" diye soruyorum, gözlerimdeki uykuyu silerek.

"İkiyi geçti."

Ağzım açık kalır. "Sabah mı?" "Evet, dinlenmen gerekiyordu."

"Hâlâ burada mısın?" Neden hâlâ burada? Ben uyurken burada mı kaldı? Neden böyle bir şey yapsın ki?

"Başka nerede olabilirdim ki Bell?"

Karnım kıpır kıpır ediyor, ama bu sefer gıda zehirlenmesinden değil, o adamdan dolayı. Bana Bell demesini gizlice seviyorum. Diğer herkes için ben Bellamy ya da Bella'yım, ama Bell, sadece ona ait bir isim ve o artık yanımda olmadığına tutunabileceğim bir şey. "Evde ya da arkadaşlarıyla mangal yaparken."

Elini uzatıp uyluğuma koyuyor ve hafifçe sıkıyor. "Ben olmak istediğim yerdeyim," diye beni temin ediyor.

"Gitmelisin. Saat geç oldu ve antrenman kampına hazırlanman gerekiyor." Sözlerim küçümseyici geliyor, ama öyle demek istemiyorum. Ona aşık oluyorum. Kimi kandırıyorum? Zaten ona aşık oldum, ama bu duygularımı dışa vurabilirim. Bunun olmasına izin veremem. Kendimi kalp kırıklığına uğratmayı reddediyorum.

"Hazırım," diye beni temin ediyor. "Eşyalarımı topladım, tek eksik olan şey seninle geçireceğim zaman."

"Geç oldu," diyorum yine, çünkü beynim hala onun burada olduğunu, uyanık olduğunu, benim ise onu kişisel yastığım olarak kullandığımı anlamaya çalışıyor. O burada ve bana, özlediği tek şeyin ben olduğumu söylüyor. Kalbim tüm ihtiyatı bir kenara atmak istiyor, ama aklım bana daha iyi bildiğimi söylüyor.

"Aç mısın?" Gitmesi gerektiğini söyleyen sözlerimi görmezden geliyor. Bunun yerine, bana bakmaya devam etmeye çalışıyor. Kararlılığımın yumuşadığını hissediyorum ve bunun olmasına izin veremem.

"Hayır, yatmaya gidiyorum." Üzerime örtülmüş battaniyeyi atıp ayağa kalkıyorum. Sözlerim ani ama biraz mesafeye ihtiyacım var. Vücudum bana ihanet etmeye çalışıyor. "Beni kontrol etmeye geldiğin için teşekkür ederim." Ses tonumu yumuşatıyorum. Beni kontrol etmeye geldiği ve burada kaldığı için minnettarım. Gidebileceği başka yerler vardı ama

burada, kanepemde kalmayı ve benim yastığım olmayı tercih etti. Bunu kafamda oturtmaya çalışıyorum.

"Kendini iyi hissetmediğinde seni kontrol etmeye geldiğim için bana teşekkür etmene gerek yok, Bellamy." Saçımı kulağımın arkasına koyuyor ve erimemek için kendimi zor tutuyorum. "Sana bakmak istedim," diyor yumuşak bir sesle. Mavi gözleri benimkilere bakıyor ve ona güvenmemi istiyor.

Sorun da bu zaten. Ona güveniyorum, ama güvenmemeliyim. Annem babama güvenmişti ve sonuç ortada. Aynı tuzağa düşmemeliyim.

"Eve giderken dikkatli sür," diyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. Neden birdenbire bu kadar duygusal olduğumu bilmiyorum. Bu bir yalan. Nedenini biliyorum. Gitmesini istemiyorum. Kalmasını istiyorum, ama bunu yapamam. Bir futbolcuya aşık olamam. Kalbimin kırılmasını kaldıramam. Babamın işi için beni terk etmesi bir şeydi, ama aynı şeyi yapabilecek bir adamı seçmek... Bunu yapamam.

Bilerek kalbimin kırılmasını göze alamam. Zaten çok acıyor ve o benim bile değil.

Reid ayağa kalkar. "Sarılabilir miyim?" diye sorar, sesi hüzünlüdür.

Gözyaşlarımın yanmasını hissederek başımı sallıyorum. Hayır demeliyim, ama onun kollarının beni sarmalamasını istiyorum. "Evet," diyorum yumuşak bir sesle, boğazımı tıkayan gözyaşlarının sesini gizlemeye çalışarak.

"Buraya gel," diyor, kolunu belime dolayarak beni göğsüne çekiyor. Beni sıkıca sarıyor ve gözyaşlarımla olan bu savaşı kaybetmeme yaklaşık üç saniye kalmış. Onun beni ağırlarken görmesine izin veremem. "Bana ihtiyacın olursa ara."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, çünkü istemememe rağmen, onun sözleri benim için her şey demek.

Geri çekilir ve dudaklarını alnıma bastırır. "Arkamdan kapıyı kilitle," der, alnımı son bir kez öper, sonra dönüp uzaklaşır.

Onun kapıdan çıkmasını izlerken donakaldım ve onun gittiğini belirten klik sesini duyar duymaz gözyaşlarım akmaya başladı. Neden evren benden nefret ediyor? Neden bu adam hayatıma girdi? Neden o

benim için bu kadar mükemmel? Kendimi kapıya doğru sürüklerim, kilidi çevirir, ışıkları kapatır ve yatak odama sürünerek giderim ve ağlayarak uykuya dalarım.

* * *

"Burada olmamalıyız," diyorum Amanda'ya, arabamı Corie ve Knox'un garaj yoluna park ederken.

"Ne? Neden?" diye soruyor.

"Bunlar *onun* insanları. Ben sadece ikimiz için de durumu zorlaştırıyorum." Eğitim kampı başlamasından bu yana bir hafta geçti ve Reid her gece beni aradı. Her zaman bitkin ses tonuyla konuşuyor, ama yatmadan önce mutlaka beni arıyor. Her gece, cevap vermeyeceğim diyorum kendime, ama yatmadan önce her gece kulağımda onun sert, yorgun sesini duymayı arzuluyorum. Onu elde edemeyeceğimi kendime söyleyip duruyorum, ama her madalyonun iki yüzü vardır. Diğer yüzü ise onu istemem. Onun ısrarcılığı, ondan önceki hiçbir erkekte olmayan bir şey. Kariyeriyle ilgili endişelerimi biliyor ve ne kadar yorgun olursa olsun, ne kadar uzun bir gün geçirirse geçirsin, bana zaman ayırıyor ve bu, çok uzun zamandır soğuk ve yorgun olan kalbimin bir parçasını ısıtıyor.

"Sorun değil. Davet edildik. Ayrıca, Reid'in *Onun* arkadaşlarıyla takıldığını öğrenince çok heyecanlanacaksın," diye cevaplar.

"Kendime zorluk çıkarıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Sonunda!" diye haykırıyor Amanda. "Sonunda anladı." "Neden bahsediyorsun?"

"Herkesin görebileceği kadar sana deli gibi aşık olan bir adamı uzaklaştırmadan bahsediyorum."

"Öyle değil." Bu sözleri söylerken bile, içimden bir ses bunun yalan olduğunu söylüyor. Reid gelmeye devam etti, sözünü tuttu ve benimle vakit geçirmek için ısrar etmeye devam etti. Aşık olup olmadığını bilmiyorum, ama birlikte geçirdiğimiz zamanlar onu da en az benim kadar etkiledi. O sadece buna göre davranmaya izin veriyor. Ben ise, aramızdaki ilişkinin yürüyeceğine inanmaya korkuyorum.

"Tamam, inkâr kraliçesi. Seni seviyorum Bella, sen benim en iyi arkadaşımın, benim her şeyim, ama bu konuda, Reid konusunda yanılıyorsun. Ailenin geçmişinin, masalsı bir gelecekte seni alıkoymasına izin veriyorsun."

"Gerçek hayatta masallar yoktur," diye karşılık veriyorum.

"Uh-uh," diyor, kapı koluna uzanıp dışarı çıkıyor.
dışarı çıktı.

"Sanırım bunu yapıyoruz," diye mırıldanıyorum, anahtarlarımı, çantamı alırken.

ve telefonu alıp hızla onu ön kapıya kadar takip ettim. Corie, yanıma hiçbir şey almamızı, dışarıdan yemek sipariş edeceğimizi söylemişti, bu yüzden elimiz boş bir şekilde kapılarını çalmak için hazırlandık. Kendimi isteyerek onun dünyasına daha da sokmak üzereyim. Kaçmak, evime koşup saklanmak için can atıyorum, ama Amanda'nın buna asla izin vermeyeceğini biliyorum. Sadece sabretmem gerekiyor.

Sadece bir gece, değil mi? En kötü ne olabilir ki?

Amanda kapıyı çalmak için elini kaldırdığında, kapı açıldı ve üç gülümseyen yüz karşımıza çıktı. "Geldiniz!" Sloane ve Rowan ellerimizi tutup bizi içeri çekerken, Corie Camden'ı kucağında sallıyordu. Heyecanları beni gülümsetti.

"Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler," diyorum Corie'ye. Elimi uzatıp Camden'ın ayaklarını gıdıklıyorum, o da kıkırdıyor. "Kızlar gecesine mi davetsiz misafir oldun, küçük adam?" diye soruyorum ona.

"O her zaman hoş karşılanır," diyor Corie, onun yanağına öpücük kondurarak. "Bu hafta Baker'ın ona bakma sırası değil, ama annesi yurtdışında başka bir fotoğraf çekimi falan var." Corie gözlerini deviriyor. "Ve dede bu hafta sonu ailesini ziyaret ediyor, ben de ona bakmayı teklif ettim."

"Onunla bu konuda tartıştık," diyor Rowan.

"O kazandı," diye ekliyor Sloane. "Ama sorun değil, çünkü şimdi hepimiz buradayız ve onu paylaşabiliriz." Camden'ı Corie'den alır ve minik yüzünü öperek onu güldürür.

"Buraya biraz daha bayan lazım," diyor Corie. "Küçük erkekler bile kontrolü ele geçiriyor. Gelin oturun. Ne içersiniz?" diye soruyor.

"Şimdilik bir şey istemiyorum,"
diyorum. "Amanda?" diye soruyor.

"Belki birazdan." Nazikçe gülümsüyor.

İkimiz de neye bulaştığımızı bilmiyoruz, ama onların dostane tavırları ve bizi gördükleri için duydukları heyecan, benim endişemi biraz azaltıyor.

"Tamam, size özet geçelim," diyor Sloane. Göğsünü işaret ediyor. "Ben en yakın arkadaşım, önce o geldi, sonra bu geldi." Rowan'ı işaret ediyor. "Ben bekâрім. Rowan Rampage için çalışıyor ve Corie'nin kardeşı Landry ile evli. Corie Knox ile evli ve o da Rampage için çalışıyor. Ve bu küçük adam Daddy Sin'e ait." Camden'a şefkatle seslenir.

"Nasıl gitti? Kardeşinin en iyi arkadaşıyla evlenmek?" diye sorar Amanda.

"Beklediğinden daha iyi. Uzun süre sakladık. Ama Landry öğrendiğinde, ona söylemediğimiz için çok kırıldı."

"İkiniz de kocalarınızla mı çalışıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Evet." Rowan gülümser. "En azından bir macera." "Peki ya sen?" Sloane'a sorarım. "Ne iş yapıyorsun?"

"Ben öğretmenim." Gülümser. "Günlerimi küçük beyinleri şekillendirerek geçiriyorum."

"Hangi sınıfta?" diye sorar Amanda.

"Şu anda anaokulu seviyesindeyim. Beşinci sınıfa kadar lisansım var, ama küçükleri seviyorum." Camden'ı göğsüne sıkıca sarılarak gülümser.

"Peki ya siz ikiniz?" diye sorar Corie.

"Riggins Enterprises'in operasyon müdürüyüm. Nashville'de bulunan bir lojistik şirketi," diye açıklıyorum.

"Bütün gün seksi Riggins kardeşlerle çalışıyor," diye alay ediyor Amanda.

Gülmeden edemiyorum. "Göz alıcılar, ama hepsi mutlu bir evlilikleri var ve dünyada eşlerinden başka kadın yok." Bu abartı değil. Beş kardeş de eşlerine takıntılı. Sık sık, böyle bir aşkı yaşamak nasıl bir şey olurdu diye merak ediyorum. Bunu öğrenmek için tek şansımı kaçırıyor olabileceğimi söyleyen içimdeki sesi görmezden gelip, sohbeta geri dönüyorum.

"Yani bize Reid'in kardeşler konusunda hiçbir rakibi olmadığını söylüyorsun," diye alay ediyor Sloane.

"Hayır," diye Amanda benim yerime cevap veriyor. "Ne iş yapıyorsun?" diye soruyor Rowan.

"Şehir merkezindeki Country Fiddle'ın yetenek koordinatörüyüm. Tüm grupların rezervasyonlarını ben yapıyorum."

"Sen kazandın," diyor Sloane, Camden'ı dizinde zıplatarak. "Senin işin en eğlenceli."

"Bilemiyorum." Rowan sırtlıyor. "İşten kaçıp kocanla buluşmanın avantajları var." Kaşlarını kaldırıyor ve hepimiz gülmeye başlıyoruz.

Sonraki bir saatimizi gülerек ve konuşarak geçiriyoruz. Hepimiz sırayla bebek Camden'ı sevgiyle kucaklıyoruz ve itiraf etmeliyim ki, onun kahkahasını duymak herkesi daha iyi bir ruh haline sokmaya yetiyor. Corie'nin midesi guruldadığında, pizza sipariş ediyoruz. Herkes yardım etmek istiyor ama Corie ısrarla bunun kendi ikramı olduğunu ve bir dahaki sefere hepimizin sırayla ikram edebileceğini söylüyor. Gözlerim Amanda'ninkilerle buluşur ve o başını sallar. Reid Montgomery'nin çevresinde bulunan bu kadınlar iyi insanlar. Sadece Corie akşam yemeğini ismarladığı için değil, aynı zamanda iyi kalpli, rahat ve birlikte vakit geçirmesi kolay insanlar oldukları için.

Hiç de beklediğim gibi değil.

Otuz dakika sonra, kapı zili çalıyor ve Corie kanepeden atlayarak yemeğimizi almaya gidiyor. Amanda ona yardım etmeye gider, ben de Sloane ve Rowan'ı takip ederek mutfığa girerim. Rowan mama sandalyesini hazırlamaya başlar ve ben gülümserim, çünkü burası onun evi olmasa da, etrafa dağılmış bebek eşyaları Camden'ın burada sürekli yaşadığını düşündürüyor. Corie kutuları tezgahın üzerine koyar koymaz, Sloane kapağı kaldırır ve inler. Birkaç saniye sürer, ama koku burnuma çarptığı anda midem bulanır.

Yutkunarak nefes almaya çalışıyorum, ama bu sefer işe yaramıyor. Elimi ağızıma kapatıp koridorda koşmaya başlıyorum, tuvaletin önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve bugün öğle yemeğinde yediğim az miktardaki yemeği kusuyorum.

İnliyorum. Kusmaktan daha kötü bir şey var mı? Evet, var. Yeni arkadaşının misafir tuvaletinde kusmak, ki bu arkadaşın bir gecelik ilişkinin en iyi arkadaşıyla evli ve o da bu bir gecelik ilişkiyi... daha fazlasına dönüştürmeye çalışıyor. Bu daha kötü, inan bana.

"İyi misin?" diye sorar Amanda, yanıma gelerek. Corie ıslak bir bez ve bir şişe suyla gelir ve bana uzatır.

"Özür dilerim," diyorum onlara, suyu çalkalayıp tuvalete tükürdükten sonra. Ayağa kalkıp ağzımı siliyorum. "Geçen hafta sonu gıda zehirlenmesi geçirdim. Sanırım hala biraz etkisini sürdürüyor," diyorum ikisine de, endişeli ifadelerle beni izleyen ikisine.

"Al." Corie eğilir, makyaj masasının çekmecesini açar ve yedek bir diş fırçası ile seyahat boyu diş macunu alır. "Bunları dişçiden alıyoruz ve atmaya kıyamıyorum," diye açıklıyor.

"Teşekkürler. Hemen geliyorum," diyorum onlara, utançtan yüzümün kızardığını hissederek. Bu deneyim, bu geceki bingo kartımda yoktu. Hızlıca dişlerimi fırçalayıp ellerimi yıkıyorum ve banyoda dağınıklık bırakmadığımı kontrol ettikten sonra ışığı kapatıp oturma odasına geçiyorum. Dört çift göz, endişeyle bana bakıyor. Sonra Camden var, ellerinde ezilmiş küçük bir pizza parçası tutarak bana gülümsüyor. Yine gülümsüyorum, çünkü ne kadar berbat hissetsem de kendimi tutamıyorum.

"Bu iyi mi?" diye Camden'a soruyorum, o da sadece sırtarak ağzına daha fazla pizza tıkıştırıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Rowan.

"Blah," diye cevap veriyorum, çünkü nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Gıda zehirlenmesi bu kadar uzun sürmemeli, değil mi? Ya bende başka bir sorun varsa? Paniklemeden önce, en iyi arkadaşım benim düşünmediğim bir paniği serbest bırakıyor.

"Bellamy?" Amanda'ya dönüyorum. "Hamile olma ihtimalin var mı?"

"Ne?" diye soruyorum, şok dalgası damarlarımdan geçiyor. "Hayır. Hayır, değilim. Biz... hayır." Kafamı sallıyorum çünkü Reid aylardır birlikte olduğum tek erkek ve doğum kontrol hapı kullanıyorum.

Hamile değilim.

Hamile olamam.

"Bella, kesin olarak bilemezsin."

"Dikkatliydik," diyorum, Reid'in arkadaşlarının, onun ailesi dediği insanların konuşmamızı dinlediğinin farkında olarak.

"Sınavlarım var," diyor Corie. "Eğer girmek istersen." "Ne?" diye soruyor Sloane. "Neden sınavların var?"

Corie omuz silkiyor. "Denemiyoruz, ama engellemiyoruz da." "Yani deniyorsunuz demek!" Sloane masanın etrafında dolaşıyor ve en iyi arkadaşını kucaklayarak sıkıca sarılır. "Senin adına çok mutluyum," diye mırıldanır.

"Hamile değilim." Corie gülüyor. "Henüz değil." Gözleri benimkilere takıldığında gülümsüyor. "İstersen kullanabilirsin. Birkaç tane var. Sadece ihtiyacım olursa hazır olmak istedim."

"Öyle yapmalısın," diyor Amanda. "Ya da seni doktora götürüp muayene ettirebiliriz."

"Ben iyiyim," diye onu sakinleştiririm.

"Bir tane alsan da bir şey olmaz. Sadece görmek için," diyor Rowan.

Kalbim hızla atıyor ve ellerim terliyor. Hamile olamam. Reid ne diyecek? Bunu bilerek yaptığımı düşünecek. Onu tuzağa düşürmeye çalıştığımı düşünecek, değil mi? Kadınlar profesyonel sporcularla çıkarken böyle yapmazlar mı? Çıkıyoruz ama... Ah. Kabul etmek istemem ama o lanet testi yaptırmam lazım.

"Yapacağım," diyorum, sesim titriyor.

"Onu aldın mı?" diye soruyor Corie, Camden'ın yanındaki yüksek sandalyede oturan Rowan'a.

"Tamam," diyor Rowan başını sallayarak.

Corie ayağa kalkar ve onu takip etmem için başını sallar. "Seninle gelmemi ister misin?" diye sorar Amanda.

"Hayır, ben iyiyim," diyorum ona ve Corie'yi takip ederek yatak odasına dönüyorum.

"Benim banyomu kullanabilirsin. En alt çekmecenin tamamı testlerle dolu. Knox, satın aldığım üç tanesini görünce biraz çıldırmış olabilir ve daha fazlasını satın almış." Bunu söylerken gülümsüyor.

"Seni seviyor."

O da başını sallıyor. "Seninle kalmamı ister misin?" diye soruyor. "Yatak odasında beni bekler misin?"

"Tabii ki." Yaklaşıp bana sarılır. "Sonuç ne olursa olsun, her şey yoluna girecek. Reid Montgomery iyi bir adam. Ailesine bakmayacak biri değil."

Sözlerinde o kadar çok inanç var ki, ona inanmamak zor. Banyodan çıkıp kapıyı arkasında kapatırken, bu testin sonucu pozitif çıkarsa, babası futbolcu olsa bile çocuğun hayatının bir parçası olmak istemesini içimden dua ediyorum.

Artık geri dönmek için çok geç.

Titrek ellerimle alt çekmecedен bir test alıp talimatları okudum. "Hadi bakalım," diye mırıldandım, testi alıp tezgâhın üzerindeki tuvalet kağıdının üzerine koydum ve ellerimi yıkadım. Henüz bir sonuç görmeyi beklemeden aşağıya baktım, ama sonuç çoktan oradaydı. Gece karanlığında bir fener gibi bana parılıyordu.

Hamile.

Tezgahı sıkıca tutarak başımı eğiyorum. Yanlış pozitif olabilir. Bir tane daha yapabilirim, ama bu Corie'nin cömertliğini boşa harcamak olur. Testin doğru olduğunu biliyorum. Birkaç haftadır kendimi iyi hissetmiyorum ve aşırı duygusalım. Tüm belirtiler ortadaydı. Ben sadece onları görmezden geldim.

Artık görmezden gelemem.

Ellerimi karnıma koyup derin bir nefes alıyorum. Bekar ve hamile olmak hayatım için planladığım bir şey değildi, ama bana verilen kader bu. Testi alıp tuvalet kağıdına sarıyorum ve odadan çıkıyorum. Corie yüzümü görüp geniş bir gülümsemeyle karşılıyor beni.

"Tebrikler," diyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Çok sevinecek, Bellamy."

"Bunu bilerek yaptığımı düşünecek."

Corie başını geriye atarak güldü. "Bu onun aklından en uzak şey olacak. Babanla geçmişinde onu uzak tutmana neden olan bir şey olduğunu biliyorum, ama Reid kendine ait bir adam. Seni suçlamayacak ve senden uzaklaşmayacak. Onun daha önce ısrarcı olduğunu düşünüyorsan, dikkatli ol." Gülümsedi.

"O ısrarcıdır," diye katılıyorum. Onunla tanıştığım ilk andan beri hiç tereddüt etmedi. O benim babam değil. Bu bebeğin babası ve ona istediği şansı vermeyi başarmanın bir yolunu bulmam gerekiyor. Bunu bebeğimize borçluyum.

"Peki, bunu nasıl yapacağız? Haberi kendimize mi saklayacağız? Diğerlerine söyleyecek miyiz? Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Onlara yalan söylemek istemiyorum. Reid'e söyleyene kadar sessiz kalabilirler mi?"

"Bize güvenebilirsin," diyor, kolunu koluma takıp beni oturma odasına geri götürüyor.

"Ee?" Amanda, Rowan ve Sloane bizi görür görmez soruyorlar.

"Hamileyim," diyorum, sözcükler boğazımda düğümlenirken, elime

bir tomar kağıt mendil alıp kanepeye çöküyorum. Yanaklarımdan akan gözyaşlarını kontrol etmeye zahmet etmiyorum. Kafamda, duygularımda kayboluyorum ve onlar bana her ikisini de çözmem için ihtiyacım olan zamanı ve alanı veriyorlar.

Onikinci Bölüm

Reid

"Onlara geleceğimizi söylemeliyiz," diyor Foster.

"Neden öyle yapalım ki?" Landry arka aynadan ona bakar. Foster, Baker ve ben kamyonetin arka koltuğundayız, Landry ve Knox ise önde oturuyor.

"Kızların gecesine davetsiz misafir olarak gidiyorsunuz," diye açıklıyor Foster. "Biz erkekleriz." "Camden de orada," diye itiraz ediyor Landry.

"Oğlum daha bir yaşında bile değil," diyor Baker gülerek.

"Yine de, onlar kadın işi şeyler yapıyorlar ve biz de öylece ortalarına dalacağız."

Knox yolcu koltuğundan bize dönüyor. "Karımı beş gündür görmedim. Beş uzun gün. Gidiyoruz."

"Geri dönelim demiyorum, sadece onları uyarmalıyız diyorum. Ayrıca, her gece eve gelmeyip kampta kalmak senin tercihin oldu."

"Bizim işimiz bu," diyor Landry. "Arkadaşlık kurarız, ama onun dediği gibi." Kafasını Knox'a doğru eğiyor, gözlerini yoldan ayırmıyor. "Beş uzun gün."

"Çocuğumu özledim," diyor Baker. "Arayıp aramadığımız umurumda değil, ama umarım oğlum uyanıktır."

"Tabii ki uyanık olacak. Beş güzel kadınla çevrili olacak," diyor Landry. "O benim yeğenim. Onların onu kucaklamasının tek bir saniyesini bile kaçırmak istemeyecektir."

Baker gülüyor. "Doğru. Dikkat çekmeyi çok seviyor."

"Sadece söylüyorum," diye devam ediyor Foster. "O eve girip karılarınızı yüzleri bokla kaplı, yarı çıplak halde bulduğumuzda, baktığım için gözlerimi oyma."

"Bakma," diyor Knox, sesi sert.

"Yani, beş güzel kadın," diyor Foster ve sesinde mizah duyabiliyorum. Onlarla dalga geçiyor, ki bu Foster'ın sık yaptığı bir şey değil. O, grubumuzdaki ciddi olan kişidir. Baker'ın üzerinden eğilip bana bakıyor. "Ya sen? Kız arkadaşını görmek için heyecanlı mısın?"

"Beş uzun gün," diyorum ve hepimiz gülüyoruz. Onu göreceğim için çok heyecanlıyım. Her gece onu aradım, ama geçen hafta sonu onun evinden ayrıldığımdan beri birbirimizi görmedik. Onu bu kadar özleyeceğimi bilmiyordum. O benim karım değil. Ama lanet olsun, o benim her şeyim. Bir gün, şanslıysam, orada olacağız. Knox ve Landry'nin eve dönme takıntısını anlıyorum, yarın sabah altı da kalkıp film izlememiz gerekse bile. Bu ziyaret buna değecek.

Landry kamyonetini park eder, biz de dışarı çıkıp ön kapıya doğru koşarız. Knox kapıyı açar, biz de onun arkasından gireriz. Ev çok sessizdir, eğlenceli bir gece geçirmesi gereken beş kadın ve bir bebek için bu şaşırtıcıdır.

Oturma odasına girdiğimizde, herkesin kanepenin etrafında toplanmış olduğunu görüyoruz. "Bellamy?" Ona doğru koşuyorum. Diğer bayanlar geri çekilirken ben dizlerimin üzerine çöküyorum. "Ne oldu? Neden ağlıyorsun? Yaralandın mı?" Gözlerimle onu tarayarak yaralanmış bir yeri var mı diye bakıyorum. Birisi mi vefat etti? Koç iyi. Az önce akşam yemeğindeydi. Annesi mi? Ellerimi yanaklarına koyup başparmaklarımla gözyaşlarını siliyorum ama bir işe yaramıyor, gözyaşları durmadan akmaya devam ediyor.

"Bell." Sesim çatlıyor. "Bebeğim, neyin var söyle bana? Lütfen," diye yalvarıyorum ona. Gözyaşları kalbimi paramparça ediyor. Kafasını sallıyor, daha fazla gözyaşı akıyor, ben de diğerlerine ne haltlar döndüğünü sormak için dönüyorum, ama yalnızız. Odada bizden başka kimse yok.

Ayağa kalkıp kanepenin yanına oturuyorum ve onu kucağıma çekiyorum. O da isteyerek geliyor, başını omzuma yaslayarak bana sokuluyor

omzuma yasladı. Kollarımı ona doladım, tüm gücümle onu sarıldım.

"Ne olduğunu bilmiyorum, ama her ne ise, birlikte üstesinden geleceğiz," diyorum ona. "En azından bana, yaralandın mı, söyleyebilir misin?" Yaralarını kontrol ettim ve bir şey görmedim, ama bu, gözümünden kaçmış olabileceği anlamına gelmez. Belki de benim göremediğim bir acıdır.

"Hayır." Sesi çatallanıyor. "Yaralanmadım."

"Siktir," diyorum, onu daha sıkı sarıyorum. "Ne olursa olsun, bana söyleyebilirsin. Ben buradayım ve senin yanıdayım. Bunu atlatacağız. Bu gözyaşlarının nedenini söyle bana, Bell. Kalbimi kırıyorsun, bebeğim." "Az önce bir haber aldım," diyor, başını omzumdan kaldırmadan

"Tamam. Ne yapabilirim? Benden ne istiyorsun?" Neyle karşı karşıya olduğumu bilmiyorum. Ona, ne olursa olsun, halledeceğimi söylemek istiyorum. "Ne olursa olsun, birlikte halledeceğiz. Sen ve ben," diye onu temin ediyorum.

"Ne olduğunu bile bilmiyorsun," diyor, sesi yumuşak.

"Umurumda değil. Bu seninle ilgili ve sen benim için önemlisin. Bu ne olursa olsun, sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Ama benimle konuşmalısın. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmezsem sana yardım edemem."

"Ya bu, ikimizin de hayatını değiştirecek bir şeyse?" diye soruyor.

"O zaman da hayatımda olacak mısın?"

diye soruyorum ona. "Evet."

"O zaman, bırak da onları değiştirsin. Sen, benim değiştirmeyeceğim tek şeysin." "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, başını kaldırıp bana

. Gözleri yaşlarla buğulanmış ve ışıltısı sönmüş. Bundan nefret ediyorum.

"Hayatımda vazgeçmek istemediğim tek şey sensin" diyorum ona dürüstçe. Bir kolumu ona dolarken, diğer elimle yanağını okşuyorum. "Yani, seni kaybetmek istemiyorum." Gözleri büyür, ama konuşmaz, ben de devam ederim. "Sahilde akşam yürüyüşü yaparken sana aşık oldum. Her geçen dakika, sana daha da aşık oldum. Konuştuk, güldük ve sen beni gördün. Ben de seni görüyorum, bebeğim," diyorum ona. "Yani, evet, her ne olursa olsun,

seni kaybedeceğim anlamına geliyorsa, o zaman her şey yoluna girecek. Bu gözyaşlarına neden olan her ne ise, birlikte yüzleşeceğiz."

"Seni beklemiyordum, Reid Montgomery. Uyarı vermeden bir kasırga gibi hayatıma girdin ve bildiğimi sandığım her şeyin senaryosunu değiştiriyorsun."

"Bunun için özür dilemeyeceğim. Seninle tanışmak başıma gelen en güzel şey." Gözlerinde yine yaşlar birikiyor ve ben buna neden olduğum için kendimi lanetliyorum.

"Sana inanıyorum," diye fısıldadı. "Bu, şimdiye kadar yapacağımı söylediğim her şeye aykırı, ama sana güveniyorum ve sana inanıyorum."

"Evet?" diye soruyorum. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "Bu, benimle kavga etmeyi bırakacağın anlamına mı geliyor? Birbirimiz için doğru olduğumuzu sana göstermeme izin verecek misin?"

"Önce sana söylemeliyim. Fikrini değiştirebilirsin," diyor, alt dudağını ısırarak.

Nazikçe dudaklarını serbest bırakıp öne eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Söyleyebileceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek. Hiçbir şey," diyorum, gözlerinin derinliklerine bakarak, bana inanmasını istiyorum.

"Sana söylemeye korkuyorum. Hayatımda ilk kez, kendi kurallarımı çiğnemek istiyorum. Senin için."

"Kuralları çiğnemek mi, Bell? Onları yok et. Ben o değilim," diyorum, babasını kastederek. "Hayatımızda seni ilk sıraya koymayacağım bir an bile olmayacak. Asla."

Daha fazla gözyaşı dökülüyor. "Buna

inanmak istiyorum." "Sana bunu

kanıtlamam için bana bir şans ver."

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye soruyor.

"Bana taşın." Sözleri ağzımdan dökülüyor, ama pişman değilim.

"Ne?" Şoktan ağzı açık kalır.

"Bana taşın. Programım çok yoğun, ama her akşam eve geldiğimde sen orada olacaksın. Seyahatleyken de, senin yatağımızda olduğumu bileceğim. Yanımda olmasan bile, benimle olduğumu bileceğim."

Sesi titriyor, "Seninle birlikte yaşamamı mı istiyorsun?"

"Evet." Hiç tereddüt etmeden. Eve dönüp her gece onun yanında uykuya dalmayı düşündükçe, bu fikir göğsümde umut uyandırıyor. Bu çok mu hızlı? Evet, öyle, ama onun istediğim kişi olduğundan emin miyim? Evet, eminim. Bu tür şeyler için bir zaman çizelgesi yoktur ve bugün ya da altı yıl sonra olması umurumda değil, bu his yine de burada olacak. Onunla geçirdiğim gece beni değiştirdi ve cevabı ne olursa olsun, bu gerçek değişmeyecek.

"Bu büyük bir adım."

"Bunlar büyük duygular," diyorum, elini tutup kalbimin üzerine bastırarak. "Hiç kararsız olmadım. Bir seçim yaparım ve o kadar. İstediğim bu."

"Ve benim seçimim miyim?"

Ona gülümsüyorum. "Evet, Bell, sen benim seçimimsin. Bunu benimle birlikte yap.

Bize gerçek bir şans ver."

"Önce sana söylemeliyim. Fikrini değiştirebilirsin," diyor yine, gözlerini kısa bir süre kapatıp tekrar açıyor.

"Dene bakalım."

Derin bir nefes alır, yavaşça nefesini verir ve "Hamileyim" sözleri dünyamı değiştirir.

Sözlerinin anlamını kavramam yaklaşık üç saniye sürer ve onu göğsüme çekip, elimden geldiğince sıkı sarılırım. Değerli bir yük taşıdığını düşünürsek, muhtemelen çok sıkı sarılmışımdır, ama siktir et. Bir bebeğimiz olacak.

Sonunda, ben rahatladım ve o geri çekildi. Yine ağlıyordu ve ben boğazımın arkasında biriken duyguları yuttum, çünkü lanet olsun, baba olacaktım. "Bir bebeğimiz olacak," dedim, sesim boğuktu.

O başını sallar. "Ama hepsini geri alabilirsin," der. "Senden hiçbir şey beklemiyorum, hiçbir şeye ihtiyacım yok. Bunu kendi başıma yapabilirim..."

Elimi ağzına kapatıyorum. "Yapma. Beni böyle aşağılamayın. Bu benim bebeğim, Bell. *Bizim* bebeğimiz. O bana ihtiyaç duyuyor, sen de öyle. Bundan sonra tek bir şey bile kendi başına yapmayacaksın. Sen ve ben. Birlikte. Bunu başarabiliriz," diyorum, sonra aklıma başka bir şey geliyor. "Sen..." Zorlukla yutkunuyorum çünkü lanet olsun, kelimeleri bile söyleyemiyorum. "Bu bebeği istiyorsun, değil mi?"

"Evet. Ama seni tuzağa düşürmek için bilerek yapmadım. Kendini mecbur hissetmeni istemiyorum."

"Hepsini istiyorum, Bellamy. Seni, bu bebeği ve kuracağımız hayatı." Eğilip onu öpüyorum. "Ben." Öpücük. "İstiyorum." Öpücük. "Seni." Öpücük. "Ve bebeğimizi." Öpücük.

Her öpücüğü kabul ediyor, bu da birlikte geçireceğimiz gelecek için yoğun bir sevinç ve umut kıvılcımı yaratıyor. Artık beni itip kakmıyor. Sonunda anladı, biz birbirimiz için yaratılmışız. Sadece burada, kollarımda ona sarılmış olarak kalmak istiyorum. İmkansız başardım ve onun duvarlarını yıktım.

"Senin dediğini istiyorum. Seninle bir hayat kurmak istiyorum, ama Reid, çok korkuyorum. Geçmişimin geleceğimi yönlendirmesine izin veremeyeceğimi biliyorum, ama çoktan çok ileri gittim. Bu adımı atarsak ve sen benim istediğin kişi olmadığımı karar verirsen, bunu kaldıramam. Beni koşulsuz seveceğini sandığım bir adam beni terk etti. Bunu bir daha yaşayamam."

"Buna gerek kalmayacak. Sen ve bu bebek, benim tüm dünyamsınız." Elimi düz karnına koyuyorum. "Siktir, hiç tanışmadığın birini nasıl seversin?"

"Bana söz ver, bizim de onlar gibi olmayacağımıza. Bana, benim ailem gibi olmayacağımıza söz ver."

"Sana söz veriyorum, asla öyle olmayacağız, bebeğim. Asla," diyorum kararlılıkla. Sonra gülümsüyorum. "Yani, taşıyorsun, değil mi? Bekle, belki bir ev almalıyız. Çocuğumuzun oynayabileceği bir bahçeye ihtiyacı var. Çocuklarımızı apartman dairesinde büyütmek istemiyorum."

"Çocuklar mı?"

"Ne? Bir taneyle yetinmek mi istiyorsun?" Kaşlarım çatılır. Onunla sadece bir çocuk sahibi olmayı hayal bile edemem. Soruma verdiği cevap olan gülümseme kalbimi ısıtır.

"Belki önce bunu alabilir miyiz?" diye soruyor, gülümseyerek. Bu bebeğin ötesinde, kendi ailemin olacağı bir gelecek düşüncesiyle gizlice çok mutlu olduğunu biliyorum. Evimizin çocuklarla dolu olduğunu hayal edebiliyorum ve bu hayal bile göğsümde umut uyandırıyor.

"Tabii, tabii." Başımı sallıyorum, ama şimdiden arka verandada oturup çocuklarımızın bahçede oynamasını izlediğimizi görüyorum. Geleceğimiz, tekrar tekrar izlemek istediğim bir film gibi zihnimde canlanıyor.

"Babam ne olacak?" diye sorar. "O ne olacak?"

"Bunu pek iyi karşılamayacak."

"Onun ne düşündüğü ya da nasıl karşılayacağı umurumda değil, Bellamy. Ben ligin en iyi tight end'lerinden biriyim. Sahaya çıkıp elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Antrenmanlarda ve maçlarda bana baskı yapabilir. Hatta beni yedek kulübesine bile oturtabilir. Kontratım sağlam. Ayrıca, bana ne yaparsa yapsın fark etmez. Oyunu öğrenebilirim."

"Ya takas edilirsen?"

"O zaman birlikte bir çözüm buluruz." "Sana sert davranacak."

"Tamam." Başımı sallıyorum. "O zaman eve sana dönebilirim. Dediğim gibi, beni istediği kadar zorlayabilir, çünkü günün sonunda sen benimsin. O olması gerektiği gibi savaşmadı. O ve ben aynı değiliz."

"Tamam," diye fısıldadı.

İşaret parmağımla çenesini kaldırdım ve bana küçük bir gülümseme attı, bu da o büyük kahverengi gözlerin parıltısını geri getirdi. "Tamam mı?"

Kız başını sallar. "Seninle birlikte yaşayacağım."

Bir anda, göğsümden bir yük kalkar ve kalbim sevinçle çarpar. Derin bir nefes veririm ve kollarımı ona dolayarak onu göğsüme çekerim. Her zamanki gibi bana mükemmel uyuyor.

"Başaracağız," diye saçlarına fısıldarım.

Bana yaslanır, sesi gömleğime çarparak boğuk çıkar. "Başaracağız," diye yumuşak bir sesle tekrarlar.

"Onlara söyleyebilir miyiz?" Mutfağa doğru başımı sallıyorum, diğerlerinin orada durduğunu fark ediyorum. Yeterince uzaktalar, mahremiyetimiz var. Umurumda değil. Dinleyecek herkese kızım ve bebeğimizden bahsedeceğim.

"Kızlar biliyor."

"Erkeklere söyleyebilir miyim?"

Kafasını yana eğiyor. "Onlar senin ailen, Reid. Tabii ki söyleyebilirsin."

"Bazılarının beklediğini biliyorum, bu yüzden senin için sorun olup olmadığını emin olmak istedim."

"Knox ve Landry'nin zaten öğreneceğinden eminim." Gülüyor. "Diğerleri ise, eğer istersen arkadaşlarının da bilmesini istiyorum."

"Bebeğim, bunu herkese duyurmak istiyorum."

Kız kıkırdar. "En azından ben doktora gidene kadar bunu burada olanlara saklayabilir miyiz?"

"İyi misin?"

"Evet, iyiyim, ama bilirsin, çatıdan bağırmaya başlamadan önce profesyonellerin bunu doğrulamasını ve bir bakmasını bekleyelim."

Gülerek onu kucaklarım. "Ne istersen, rüya kızım." O kucaklamamdan kurtulur ve ben onun dudaklarını öperim. "Hey! Aile toplantısı!" diye seslenirim.

Yavaşça, ayak sesleri duyulur ve herkes etrafımızı sarar. Herkesin bir yer bulmasını beklerim, sonra Camden'ı kucağında tutan Baker'a bakarım.

"Buraya gel, dostum," derim, kollarımı açarak. Baker bir şey hissetmiş olmalı ki ayağa kalkar ve Camden'ı bana getirir. O benim göğsüme sokulur ve kalbim erir. Yakında bu ben olacağım. Oğlumu ya da kızımı kucağıma alacağım. "Tahmin et ne oldu?" diye sorarım Camden'a. O başını kaldırır ve ellerini yanaklarıma koyar. "Sen büyük bir kuzen olacaksın."

"Evet, harika!" diye bağırır Landry.

Gülümserim ve arkadaşlarıma, eşlerine, hatta Sloane ve Amanda'ya bakarım. "Bellamy hamile," derim ve yüzümdeki mutluluğu görmek için aynaya ihtiyacım yoktur. Ruhumun derinliklerinde hissedebiliyorum.

Herkes tebrik ediyor. Camden alkışlıyor ve kıkırdıyor, bizim enerjimizden besleniyor. "Yakında biz de öyle olacağız," diye Bellamy'ye fısıldıyorum.

"Aynı anda hem korkutucu hem de heyecan verici."

"Katılıyorum, ama bunu hallettik." Camden inmek istemeden önce onu bir kez daha öpüyorum, sonra onu yere koyuyorum ve o Foster'a doğru emekliyor, Foster da onu kucağına alıyor.

"Ne zaman çıkmamız gerekiyor?" diye sorar Corie.

"Sabah altı da geri dönmemiz gerekiyor," diyor Knox karısına.

"Bütün gece benimle misin?" Corie gülümsüyor.

"Benimle eve gelir misin?" diye soruyorum Bellamy'ye, dudaklarım kulağına yakın. Bana dönüyor. "Erken kalkman gerek."

"Umurumda değil. Sana orada ihtiyaım var. İstersen ben senin evine gelebilirim."

"Senin evin gitmen gereken yere daha yakın."

"Bizim ev olsun o zaman." Gölümsüyorum. "Bir hafta daha antrenman kampı var, ama artık orada kalmayacağım. Eve döndüğümüzde sana anahtarını vereceğim ve her gece sana ve bu kütüğe dönmek için eve geleceğim," diyorum ve elimi karnına koyuyorum.

"Hayır. Benim için rutinini değiştirme."

"Bence haklısın," diyor Knox. "Eskiden bunu yapardık çünkü evde bizi bekleyen bir şey yoktu. Şimdi var."

Gözlerim otomatik olarak Foster'a kayıyor ve o zorlukla yutkunuyor. Kimse fark etmediğinden eminim çünkü kimse bakmıyordu.

"Cam, Foster amcaı bizim eve davet edelim, her gece erkekler gecesi yapalım," diyor Baker oğluna. O da Foster'ın tepkisini fark etmiş olmalı, belki o da yalnızlık hissediyor.

"Siz iki şakacı, yeğenimi yoldan çıkarmayın." Corie parmağıyla önce Baker'ı, sonra Foster'ı işaret eder.

"Asla yapmam." Foster, kırılmış gibi elini göğsüne koyar. Her zamanki stoik ifadesinin yerini alan sırıtış onu ele verir.

"Kendi yatağında uyumak istiyorum," diyor Foster.

"Ne? Bizi terk mi edeceksin?" diye soruyor Baker.

"Camden benim evimde kalabilir," diye cevaplar Foster ve hepimizi güldürür.

Kollarımı kız arkadaşına sıkıca sarıyorum ve tüm dünyamı kucağında tuttuğumu fark ediyorum. Bu inanılmaz kadın, ben farkında değilken hayatıma girdi, ama gözlerimi açtığım için çok mutluyum.

On Üçüncü Bölüm

Bellamy

Bekleme odasında oturmuş, telefonumda gezinirken kendi işime bakıyordum ki, biri yanımdaki koltuğa oturdu. Başka boş koltuklar olmasına rağmen. Bu kişi benim alanıma girmesi gerektiğini düşünmüştü. İçgüdüsel olarak ona baktım ve ağzım açık kaldı. "Reid."

"Selam, rüya kızım." Bir elini yanağıma koyarken, diğer eliyle karnıma hafifçe dokunarak öpücük için eğildi.

"Burada ne yapıyorsun? Antrenmanda olman gerekmiyor mu?" Antrenman kampı bir hafta önce bitti. Onun isteği üzerine, onun evinde kaldım ve o zamandan beri oradan ayrılmadım. Hala tüm eşyalarımı taşımam ve kira kontratımı halletmem gerekiyor. İhtiyacım olan kıyafetleri gidip alıyorum. Sonunda her şeyi taşıyacağım. Bir yanım evimi biraz daha tutmak istiyor, ama bu ne Reid ne de benim için adil olmaz. Ona bunu deneyeceğimi söyledim ve deniyorum. Sadece çok meşguldük ve fırsat bulamadık.

"Buradasın."

"Sen antrenmanda olman gerekirdi." Soruyu geçiştirdiği için kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet, o konuya gelince. Babanı o kadar kızdırmış olabilirim ki, bugünlük işim bittiğine karar verdi."

"Ne yaptın?" Korku beni kaplar. İkisi arasına girmek istemiyorum. Ben gelmeden önce aralarında iyi bir iş ilişkisi vardı.

"Erken çıkacağımı söyledim."

"Yani istediğini vererek seni cezalandırdı mı?" Reid omuz silkiyor. "Evet."

"Bana neyi söylemiyorsun?"

"Bu senin ilk randevun ve ben burada olmak istedim. Koça bir saat erken çıkmam gerektiğini söyledim, ama pek hoşuna gitmedi. Nedenini bilmek istedi, ben de kişisel bir neden olduğunu söyledim. O da bunu beğenmedi. Beni çok zorladı ve çıkma vaktim geldiğinde sahadan ayrılmaya başladım. Bağırıp çağırdı, bana ceza vereceğini söyledi, ama ben yürümeye devam ettim. Sonra arkamdan stadymdan çıkmamı söyledi."

"Üzgünüm. Sana sert davranmasının sebebi benim." Bu, babamı daha da nefret etmeme neden oluyor.

"Değil. O adam kendi kararlarını veriyor. Onu anlayabiliyorum. Bana yılda on dokuz milyon ödüyorlar. Orada olmam gerekiyordu, ama bu daha önemliydi."

Yutkunuyorum. İyi para kazandığını biliyordum ama vay canına. "Doktorun ne dediğini sana söyleyebilirdim."

"Olabilirdi, ama ben burada olup kendi kulaklarımla duymayı tercih ettim. Bir saat sürdü ve ben de her gün yaptığım gibi orada ona her şeyimi verdim. Hiçbir nedenle antrenmanı kaçırmadım. Bana ceza verebilir. Sorun değil."

"Gelecekte randevularımı günün ilerleyen saatlerine alacağım." Bu sefer de öyle yapmalıydım, ama tek başıma gelip ona rapor vermemin yeterli olacağını düşündüm. Daha iyi bilmeliydim. Bebeğimin babası hakkında bildiğim bir şey varsa, o da hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığıdır.

Şakağımı öper. "Ben burada olacağım," diye beni temin eder. Kalbim göğsümde sıkışır. Hiç tereddüt etmez. Bir kez bile. Kendimi ona yasladığım sağlam bir temeldir. Kafamın arkasında hâlâ küçük bir ses, onun yanındayken ya da onu düşündüğümde göğsümdeki bu çarpıntıya güvenemeyeceğimi söylüyor, ama ben onu uzaklaştırıyorum.

Reid benim babam değil.

İçgüdülerim bunun doğru olduğunu söylüyor. Aklım hala zaman zaman kararsız kalıyor, ama sorun değil. Biraz zaman alacağını biliyorum, ama bununla mücadele etmiyorum. Kalp kırıklığına lanet olsun. En azından kendime *"ya olsaydı"* diye sormak zorunda kalmayacağım.

"Bellamy Warner." Adım okunur ve ayağa kalkarız. Reid elimi tutar ve birlikte muayene odasına doğru yürürüz. "Hamileliği doğrulamak için mi geldiniz?" diye sorar hemşire.

"Evet," Reid ve ben aynı anda cevap veriyoruz ve hemşire gülüyor.

Nasıl hissettiğimi, son adetimin ilk gününü ve evde test yapıp yapmadığımı sorar. Ateşimi ölçer, beni odada bulunan tartıya çıkarır, ki bu daha önce hiç görmediğim bir şeydir, ve tansiyonumu ölçer, sonra bana bir önlük verir, soyunmamı ve battaniyeyle örtünmemi söyler. "Doktorla görüştükten sonra kan tahlili yapacağız. Doktor yaklaşık on beş dakika gecikti, ama mümkün olduğunca çabuk sizinle görüşecek." Hemşire gülümser ve odadan çıkar.

"Yardım ister misin?" diye soruyor

Reid. "Hallederim."

"Emin misin? Bence yardıma ihtiyacın var." Sandalyesinden kalkar ve bana doğru yürür. Hayır, bu doğru değil. Yürüyor değil. Daha çok havalı bir yürüyüş.

O, muayene masasında oturduğum yerin önüne geldiğinde, bacaklarımı açarak onun aralarına girmesine izin veriyorum. Yanağımı okşayarak beni öperken yumuşak bir gülümsemeye gülümsüyor. Tek yaptığı beni öpmek. Yanlış anlamayın, öpücüklerini seviyorum. Bu adamın bağımlılık yapmayan tek bir yanı bile yok. Her gece beni kucaklıyor, ama asla daha ötesine geçmiyor. Şimdiye kadar gördüğüm en seksi adamın yanında iki hafta uyuduktan sonra, hamileliğimden kaynaklanan hormonlarım aşırı çalışıyor ve sanki yanacakmışım gibi hissediyorum.

"Eminim," diyorum, dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında.

"Bilmiyorum... Sanırım yardıma ihtiyacın var." Elleri bugün işe giderken giydiğim bluzumun eteğini bulur ve onu başımdan çıkarır. Onu düzgünce katlayıp yedek sandalyelerden birine götürdükten sonra bana geri dönmesini izlerim. "Peki ya bu?" diye sorar, işaret parmağını sütyenimin askısının altına geçirir.

"O kalabilir," diyorum, kendi sesimi tanıyamadan.

"Yazık," der, başını eğip çıplak omzuma bir öpücük kondurur. Geri adım atarak ayakkabılarımı tek tek çıkarır, sonra elleriyle kalçalarımı kavrar ve beni masadan kaldırır.

Kollarımı yanlara indirmiş duruyorum, vücudum onun dokunuşunu arzularken, o benim pantolonumun düğmelerini açıyor, fermuarını indiriyor ve pantolonumu uyluklarımdan aşağı çekiyor.

"Kaldır şunu," diyor ve ben de öyle yapıyorum, önce bir bacağımı, sonra diğerini kaldırarak pantolonumdan çıkıyorum. Gömleğimi yaptığı gibi pantolonumu da özenle katlıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Bu sefer önümde duruyor, gözleri vücudumda dolaşıyor.

"Reid," diye mırıldandım ve gözleri benimkilere takıldı. Gözleri, içimi kaplayan aynı ateşle doluydu. "Bunu yapamayız. Burada olmaz."

O başını sallar ve boğazını temizler. Geceliği uzanıp bana giydirir, sonra altına uzanıp külotumu çıkarır. Külotu burnuna götürür ve derin bir nefes alırken yanaklarımdan kızardığını hissedirim. Sonra külotu sandalyenin üzerindeki gömleğimin ve pantolonumun arasına sıkıştırır. Masaya geri dönmek için hareket ettiğimi görünce, "Sana yardım edeyim" diyor. Elleri yine kalçalarımı buluyor ve beni hiç zorlanmadan kaldırıyor.

"Çok güzelsin," diyor bana, kalçalarımı nazikçe sıkıp bırakıyor. Sandalyesine geri dönüp oturuyor. Kendini düzeltmesini izliyorum.

"İyi misin, koca adam?" diye alay ediyorum.

"Buna alıştım," diye cevaplıyor. "Seni düşündüğümde hep böyle oluyor."

Neden harekete geçmediğini sormak üzereyken kapı çalıyor ve doktor içeri giriyor. Sanırım düşündükleri kadar geç kalmamış. Gözlerim Reid'inkilerle buluşuyor ve o bana göz kırpmıyor.

"Merhaba Bellamy, ben Doktor Armstrong." "Memnun oldum."

Doktor Armstrong Reid'e dönerek elini uzatır. "Reid Montgomery, bebeğin babası." O sırtınca, doktor da güler.

"Peki, tamam o zaman. Burada gördüğüm kadarıyla evde test yapmışsın?" diye sorar.

"Evet, yaptım. Sonuç hemen pozitif çıktı."

"Tamam, peki, dinleyip ne bulabileceğimize bakalım. Hemşireye verdiğiniz son adet tarihiniz doğruysa,

doğum tarihiniz 3 Mart olur."

"Sezon bittikten sonra," diyor Reid, gülümsemesi genişliyor. İnternetin yardımıyla bunu zaten kafamızda hesaplamıştık, ama teyit edilmesi iyi oldu.

"Uzan, dinleyelim. Henüz çok erken olabilir, ama verdiğin tarihlerden yola çıkarak, denemeye değer kadar yaklaştın." Doktor Armstrong nazikçe gülümser.

Onun dediği gibi yapıp uzanıyorum. Karnıma ılık jel sıkıp Doppler'ı yerleştirmeden önce battaniyeyi alt tarafımı örtecek şekilde düzenliyor.

"Ne dinleyeceğiz?" diye sorar Reid. Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, odada yüksek bir uğultu yankılanır.

"O." Doktor Armstrong ona gülümser. "Bebeğinizin kalp atışı." "Vay canına." Reid yanıma gelir ve elimi tutar.

gözleri karnıma yapışmış, ben onu izlerken gözlerim yaşlarla doluyor. Sonunda bakışlarını benden ayırıp bana baktığında, onun gözleri de cam gibi parlıyor. Eğilip beni nazikçe öpüyor, sonra alnını alnıma dayıyor. "Bebeğimiz," diye fısıldıyor.

"Bebeğimiz," diye tekrarlarım.

"Doğrulamak için kan testi yapacağız ve sonuçları birkaç gün içinde alacağız. Genellikle ertesi gün olur, ancak laboratuvar gecikirse daha uzun sürebileceğini belirtmek isterim." Doktor Armstrong karnımı siler ve Reid önlüğümü düzeltmem yardım eder. "Sizi muayene etmem gerekiyor. Bu kişi odada kalabilir mi?" diye sorar ve Reid'i işaret eder.

"Sorun değil," diye onu temin ediyorum. Elim kaldırıyorum ve Reid parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"Buradayım," der ve eğilip şakağıma öpücük kondurur.

Ayaklarımı ayaklıkların üzerine koymamı ve aşağı kaymamı söyleyen doktorun talimatlarını yerine getiriyorum. Bu en kötü kısmı, ama internette yaptığım araştırmalardan bugün muayene yapacaklarını biliyordum. Reid elimi daha sıkı tutuyor, ama hiçbir şey söylemiyor. Muayene başladığı kadar çabuk bitiyor, ama bu onu daha az aşağılayıcı hale getirmiyor.

"Her şey hazır. Sorunuz var mı?"

Reid'e bakıyorum, o da başını sallıyor. "Hayır, teşekkürler." Doktora gülümsüyorum.

"Giyinebilirsiniz. Acele etmeyin. Hazır olduğunuzda, resepsiyona uğrayın. Resepsiyonist size yeni anne paketi verecektir. Dört hafta sonra görüşürüz."

"Teşekkürler doktor," diyor Reid ve doktor kapıyı kapatıp bizi yalnız bırakıyor.

Reid'in elini bırakıp ayağa kalkmaya çalışırken, o da yanımda durup bana yardım ediyor. Birlikte önlüğümü çıkarıp giyinmeme yardım ediyor. Bana saygıyla dokunarak acele etmiyor. O kadar nazik davranıyor ki, gözlerim doluyor. Giysilerimi giydikten sonra odadan çıkıp resepsiyona uğruyoruz. Bir sonraki randevumu günün sonuna ayarlıyorum ve üç gün öne alıyorum, çünkü o hafta deplasman maçı var. Reid takvimini benimle paylaştı, böylece her zaman nerede olacağımı bileceğim.

"Evde görüşürüz?" diye soruyorum, o beni arabama kadar geçirirken.

"Evet." Başını sallar. Kapımı açmadan önce bana tatlı bir öpücük verir. "Dikkatli ol. Hemen arkanda olacağım."

"Tamam." Kemerimi takıyorum, o da kapıyı kapatıp kamyonetine doğru yürüyor. Ben yola çıkmadan önce ona birkaç dakika bekliyorum, o da hemen arkamdan yola çıkıyor. Eve kadar olan yol boyunca, sanki ayrılırsak bir daha asla görüşemeyeceğimizden korkuyormuş gibi, hep arkamda kalıyor.

Ultrasondan sonra sessiz kaldı ve ben onu anlıyorum. Bu büyük ve korkutucu bir şey, ama onun tereddütleri olup olmadığını merak etmeden duramıyorum. Ona sormaktan bile nefret ediyorum, ama birbirimize karşı açık olmazsak, bu ilişki daha denemeden başarısız olacak.

Otoparkta yerime park ettim, arabayı daha kapatmamıştım ki, o orada, kapımı açıp bana elini uzattı. Reid, bizi asansöre götürürken avucunu belimin alt kısmına koydu. İkimiz de sessizce sayıların yükselmesini izledik. Katımıza ulaştığımızda, hala konuşmadan çıktık.

Daireye girince, anahtarlarını giriş masasına attı, çantamı benden aldı, onu da masaya bıraktı, kilidi çevirdi ve beni koridordan yatak odamıza götürdü. İçeri girince, başucu lambasını yaktı ve bana döndü. Gözleri beni baştan aşağı süzdü. Gözleri ateşliydi ve vücudumu titretip, onun dokunuşunu arzulamama neden oldu.

Reid, gömleğimin kenarını bulup kaldırırken konuşmaz. Kollarımı ona doğru kaldırırım. Gömleği yere atar, arkama uzanır ve sütyenimin kopçalarını açar. Sütyen de yere atılır, ama ikimiz de nereye düştüğünü umursamıyoruz. Onun ağzı üzerimdeyken neden umursayayım ki? Sert, ağrıyan meme ucumu ağzına alır, ben inlerim ve ellerimi saçlarına gömerim. Duyulabilir bir sesle birini bırakır, diğerine yapışır.

Bir sonraki hatırladığım şey, onun dizlerinin üzerine çöküp, kollarını bana doladığı ve alnını karnıma dayadığıydı. Parmaklarımı saçlarında gezdirerek, hissettiklerini hissetmesi için ona zaman verdim. Sonunda karnımı öptü ve başını geriye eğip bana baktı.

"Bebeğimiz orada, Bell. Senin ve benim bir parçamız," diyor boğuk bir sesle. "Bu gerçeküstü," diye itiraf ediyorum.

"Çocuklar ve bir aile istediğimi biliyordum, ama bu gerçekleştiğinde nasıl hissedeceğimi anlamıyordum. Sen bana her şeyi verdin," diyor.

"Biraz yardım aldım," diye gülümseyerek ona söylüyorum.

Dudakları tekrar karnıma dönüyor. "Hey, bebeğim, ben senin babanım. Seni hiç görmedim, ama şimdiden seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Gözlerim yaşarır, son zamanlarda bana sık sık olan bir şey. Reid, ayakta durup kendi kıyafetlerini çıkarmadan önce, benim kıyafetlerimin geri kalanını çıkarmaya başlar. İkimiz de tamamen çıplak kaldığımızda, bana elini uzatır. "Sana ihtiyacım var."

Anlam dolu üç kelime. Sekiz harf, çok az kelimeyle çok şey ifade ediyor. "Ben de sana ihtiyacım var." İhtiyaç kelimesi yeterince güçlü gelmiyor, ama elimden gelenin en iyisi bu. Elini bırakıp yatağa tırmanıyorum ve onu bekliyorum. Komodine uzanıp yeni bir kutu prezervatif çıkarıyor ve açıyor.

"Onlara ihtiyacımız yok. Yani, sen istemedikçe." Ellerim karnıma gider. "Bu küçük fıstık yardım etti," derim, sesim titriyor.

Reid kutuyu başının üzerine atar ve yatağa çıkar. "Sadece sen. Sadece sen," der, dudakları benimkilerle buluşmadan önce. Bacaklarımın arasına yerleşir, sert penisi amıma bastırır. Yakın, ama yeterince yakın değil. Onu içimde istiyorum.

Öpücüğü nazik ve saygılı. Sanki benim onun için yanıp tutuşurken, o dünyanın tüm zamanına sahipmiş gibi. Aramıza uzanarak, onun uzunluğunu kavrayıp onu istediğim yere yönlendiriyorum.

"Hazır mısın, bebeğim?" diye soruyor.

"Vücudum patlamaya hazır bir havai fişek gibi," diye itiraf ediyorum. "Hamilelik hormonlarının çok yoğun olduğunu okudum."

"Öyle de denebilir, ve son birkaç haftadır yanında hiçbir şey giymeden uyumak, benim ihtiyacımı daha da artırıyor."

"Bana ihtiyacın olduğunu söylemeliydin."

"Fikrini değiştirip değiştirmediğini bilmiyordum. Ve bugün, randevudan sonra sessizdin. Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır. Asla. Sadece... her şeyi sindirmeye çalışıyordum. Hazır olmadığın bir şeye seni zorlamak istemedim. Sonsuza kadar vaktimiz var," diyor ve kalbimi eritiyor.

"Zamana ihtiyacım yok, Reid. Sadece sana ihtiyacım var."

"Ben seninim, Bellamy," diyor ve kontrolü ele geçirerek kalçalarını ileri doğru iterek sonunda bana ihtiyacım olanı veriyor. "Aramızda bir daha asla hiçbir şey olmasını istemiyorum," diye fısıldıyor.

"Bu yüzden bu noktaya geldik."

O gülümser. "Sanırım bu, ev aramaya başladığımızda çok yatak odası olan bir ev bulmamız gerektiği anlamına geliyor."

Onunla tartışmıyorum. Bunun ihtiyacımız olan şey olduğuna ikna olmuş ve dürüst olmak gerekirse, büyük bir bahçesi olan bir ev fikri kulağa mükemmel geliyor.

"Az konuş, çok it," diyorum ona, onu güldürüyorum. "Evet, hanımefendi," diyor, hala acele etmeden.

Kalçalarının her ileri hareketi ile birlikte, yavaş bir geri çekilme oluyor. Gözlerim yanıyor çünkü sanki benimle sevişiyormuş gibi hissediyorum. Reid Montgomery, hayal edebileceğimden çok daha fazlası ve ben boşalırken onun adını haykırırken, kalbimin etrafındaki bir başka duvarı daha yıkıp, kendisi için daha büyük bir parça çaldığını fark ediyorum.

On Dördüncü Bölüm

Bellamy

"Bunların hepsi Camden için mi?" diye Reid'e soruyorum. Camden'ın ilk doğum günü partisi için Baker'lara gitmeye hazırlanıyoruz ve ön kapının yanında bir sürü hediye var.

"Evet."

"Reid, o bir yaşına giriyor." Ses tonum nazik, ama yine de *aşırıya kaçtığı*ni ima ediyor. "Bunları ne zaman almaya karar verdin?"

"Biliyorum. Bir yaş büyük bir olay ve ben internetten alışveriş yaptım."

"On altı yaşına geldiğinde ne yapacaksın?" diye soruyorum. "Ona bir kamyonet mi alacaksın?" Omuzlarını silkiyor.

"Bunu muhtemelen onun ailesi yapacaktır, biliyorsun, değil mi?"

"Tamam, ona benzin parası veririm."

"Onu sevdiğini biliyorum, ama bu... çok fazla." Kıkırdarak gülüyorum.

"Biliyorum, ama bu küçük adam çok sevimli ve annesi de çok huysuz, bu yüzden ona daha fazla hediye almam gerektiğini düşündüm. Ayrıca, en sevilen amca unvanını kazanmak için yarışıyorum. Diğerlerinin beni geçmesine izin veremem."

"O daha bir yaşında, Reid. Kim ne hediye verdiğini hatırlamayacak ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen hediyelerden çok kutuları, çantaları ve ambalaj kağıtlarını sevecektir."

"Ne?" Ağzı açık kalır. "Hayır, sevmeyecek."

"Göreceğiz." Gülümsüyorum. Patronum Grant Riggins ve eşi Aurora, çocukları küçükken hediyeler hariç her şeyi tercih ettiklerini sık sık söylerler. Bu da kısmen onların bu işe başlamalarının nedenlerinden biri.

hediyeler yerine ailece deneyimler yaşamak. Reid ve benim de bebeğimiz için bunu yapabilmeyi umuyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor bana.

"Hazırım. Çıkarken bir avuç hediye alacağım," diye takılıyorum.

"Hayır, hanımefendi, almayacaksınız. Siz ağırlık taşımayacaksınız."

"Reid, yapma. İçinde oyuncaklar olan hediye çantaları. Her çantada 50 kilo taşıyacak değilim ya."

"Beni memnun et, Hayalimdeki Kız." Yanıma gelip beni kollarına sarıyor. "Bunları kamyonetime yüklemeye başlayayım."

"Sana yardım edebilirim."

"Hayır," der, p harfini patlatarak.

"Tamam, peki, iyi eğlenceler." Hediye yığınının işaret ettim.

"İleriye dönük düşünüyordum," diyor ve koridora doğru koşarak gidiyor. Geri döndüğünde, açana kadar ne olduğunu anlayamadığım bir şey tutuyor. Bir el arabası ve tüm hediyeleri yüklerken sırtıyor.

"Onu ne zaman aldın?" diye soruyorum.

"Geçen gün teslim edildi. Bebeğimiz doğduğunda onu da kullanabiliriz diye düşündüm. Gerçi çocuklar için kayışları olan çok havalı arabalar da var."

"Bebek için bir şeyler mi bakıyordun?"

"Tabii ki, öğrenecek çok şeyim var," diyor ve gözlerim yaşlarla doluyor.

"Sen benim en sevdiğimisin," diyorum ona. Her gün ona daha çok aşık olduğumu söylemek istiyorum. Ya da her ağzını açtığında, ama kelimeleri bir araya getiremiyorum.

"Ah, Rüya Kız." Arabayı ön kapıya doğru sürerken şakağıma bir öpücük konduruyor. "Sen de benim en sevdiğim kişisin," diyor ve kapıyı benim için açık tutuyor.

* * *

"Mağazada bir şey unuttun mu?" Foster, Reid'e kapıyı tutarken soruyor ve Reid hediyelerle dolu arabayı içeri sürüyor.

"Maalesef bıraktım." Reid sırttı. Arabayı, hediyelerle dolu masanın yanına park etti ve arabadan indirme zahmetine bile girmedi.

"Doğum günü çocuğu nerede?" diye seslenir.

Baker, Camden'ı kucığında, üzerinde *"Doğum Günü Çocuğu"* yazan bir tişört giymiş olarak mutfaktan çıkar. "Oğlum, Reid amcaı görmek ister misin?" diye Camden'a sorar. Camden, babasının kollarından onu almak için Reid'e doğru eğilmiştir bile.

Ben de ayakta durup, doğmamış çocuğumun babası olan bu adamın, en iyi arkadaşlarından birinin oğlu olan ve yeğeni olarak adlandırdığı çocuğu sevmesini izliyorum. Çocuğumuzun sahip olacağı şey bu: sevgi dolu, eğlenceli ve yanında olmak isteyen bir baba.

O kesinlikle benim babam değil.

"Hey," diyor Rowan, yanımda durarak. "Bir şey içmek ister misin?"

"Şimdilik gerek yok. Ama teşekkürler." Odaya bakınıyorum. "Annesi nerede?" diye soruyorum, sesimi alçaltarak, sadece ikimizin duyabileceği şekilde.

"Paris'te çekimlerde. Eve döndüğünde onunla kutlama yapacağını söylüyor."

"Onun ilk doğum günü olduğunu bilerek fotoğraf çekti mi?" diye soruyorum. Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Babam da aynı şeyi yapardı, üstelik benim doğum günüm sezon içinde bile değildi. O bizim dünyamızda neler olup bittiğini umursamıyordu, ama annem her an yanımdaydı.

"Evet," diyor Rowan.

"Vay canına, zavallı çocuk. Reid'in hediyeler konusunda elinden geleni yaptığına sevindim, her ne kadar bunu asla hatırlamayacak olsa da." Gülümsüyorum.

"Sadece Reid değildi. Hediye masasını gördün mü? Herkes abarttı. Landry'ye ne alacağını sordum, ben de gidip alayım diye, o da her şeyin hallolduğunu söyledi. Sonra bugün, bodrum merdivenlerinden yukarı çıkarken, beklediğimden daha fazla çanta ile geldi."

"Bir el arabası getirdik," diyorum ona gülerek.

"Hepsinin ne kadar abartılı olduğundan mı bahsediyorsun?" diye sordu Corie, Sloane ile birlikte bize katılırken.

"Evet." Başımı sallıyorum.

"Bu hem saçma hem de sevimli," diyor Sloane gülümseyerek.

"Onlar Baker'ın ailesi mi?" diye soruyorum.

"Evet, şehir dışından geldiler. Hâlâ Philadelphia'da yaşıyorlar," diye açıklıyor Corie.

Camden'ı şimdi Knox tutuyor ve büyükannesi onu almaya geldiğinde kolayca bırakıyor. Baker yemek zamanının geldiğini söylüyor ve mutfak herkesin tabağını hazırlarken hareketleniyor. Reid yanıma oturuyor, elini bacağıma koyuyor ve hep birlikte yemek yiyip, konuşup, gülüyoruz.

Camden ilk birkaç hediyeyi iyi idare ediyor, ama çabucak başka bir şeye geçiyor ve sadece çanta ve yayla oynamak istiyor. Baker ve annesi ona geri kalanında yardım ederken, biz kızlar Baker'a vermek için bol bol fotoğraf çekiyoruz. Ona ne kadar harika bir iş çıkardığını söylemeyi aklımda tutuyorum. Bu adamlar, Reid'in ilk yeniden bir araya geldiğimizde bana anlamam için çok uğraştığı şeyi kanıtlıyorlar. Onları tanımlayan işleri değildir ve başkalarının kararlarından sorumlu tutulmamalıdır. Baker Sinclair bekar bir babadır ve bu konuda çok başarılıdır. Tecrübelerimden biliyorum ki Camden büyüdükçe bunu görecektir. Babasının yanında olması onun için büyük bir şans.

Camden huysuzlaşınca Baker, "Sanırım uyku zamanı geldi" der.

"Onu ben alırım," diyor annesi, ama Camden sadece babasını istiyor. Baker, oğlunu uyutmak için koridora doğru dönerken yumuşak bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Buna hazır mısın?" diye sorar Reid, arkama yaklaşıp kollarını belime dolayarak.

Ellerimi onun ellerinin üzerine koyarak cevap veriyorum, "Evet, sanırım hazırım. Ya sen?"

"Sabırsızlanıyorum Bell." Yanağıma öpücük kondurur ve yine kalbimin bir parçasını çalar. Birbirimize sarılmış, sadece günün tadını çıkararak birlikte dururuz. Çocuğumuz bu sevgiye ve devasa destek sistemine sahip olacak ve bunun için inanılmaz derecede minnettarım. Bu yeni bölümün bizi nereye götüreceğini görmek için gerçekten hazırım. Korkularımı bir kenara bırakıp şu anı yaşıyorum.

* * *

"Bu çok kötü bir fikirdi," diyorum, Reid ile paylaştığım dairedaki mutfakta koşturarak her şeyin mükemmel olmasını sağlamaya çalışırken. Yemek sipariş ettik. Ben yemek yapmak istedim, ama Reid rahatlamam için ısrar etti. Rahatlamak mümkün değil. Her şeyin mükemmel olması gerekiyor, çünkü her an annem ve onun ailesi buraya gelebilir. İlk kez tanışacaklar ve onlara birlikte hamile olduğumuzu söyleyeceğiz. Babamı davet edip etmeme konusunda uzun uzun düşündük ve davet etmemeye karar verdik. Reid'e çok kötü davrandı ve ben de onunla hala konuşmuyorum, bu yüzden Reid, antrenmandan sonra bir gün onunla buluşup ona söylememizi önerdi. Bugünden daha çok bundan korkuyorum. Babamın ne düşüneceği konusunda endişeli olduğumdan değil, ama eminim ki bana ve ilişkimize olan öfkesini Reid'den çıkaracaktır.

"Bell, her şey yoluna girecek. Buraya gel." Beni belimden tutup göğsüne doğru çekiyor. Kollarımı ona doluyorum ve düzenli nefes alıp verişinin ritmiyle sakinleşiyorum. "Bugün sadece bir formalite. Ailelerimize bebekten bahsetmemiz ve tanıştırmamız gerekiyor. Bu bizi değiştirmez. Bugün ne olursa olsun, ki kötü bir şey olmayacak, ama sonuç ne olursa olsun, yine de üçümüz olacağız. Kendi küçük ailemiz. Her şey mükemmel görünüyor, çünkü her küçük ayrıntıyı düşünmüşsün."

"Ailenin beni sevmesini istiyorum."

"Seni sevecekler. Güven bana."

"Annem için endişeleniyor musun?" diye soruyorum, başımı geriye eğip ona bakıyorum.

"Hayır. Tabii ki onun beni onaylamasını çok isterim, ama onun söyleyeceği hiçbir şey, hiçbirinin söyleyeceği hiçbir şey, burada olanları değiştirmeyecek." Elini kalbinin üzerine koydu. "Sen ve bu bebek benim ailemsiniz. Hiçbir şey bunu değiştiremez."

Başımı göğsüne yaslayıp, onun kokusunu içime çektim. "Reid?"

"Evet, rüya kızım?" diye cevapladı.

"O gece sen olduğun için mutluyum. Otel barında yanına oturduğum için mutluyum."

"Her zaman ben olacaktım, bebeğim."

"Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?" Geri çekilip gömleğini düzeltiyorum.

"Evet. Evren, hayalimdeki kıza hazır olduğumu biliyordu ve bu küçük bebek" —elini karnıma koyar—"güzel bir bonus oldu."

Ağzımı açıp ona benim için ne kadar değerli olduğunu söylemek için kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyorum, ama bir türlü söyleyemiyorum ve tam o sırada kapı zili çalıyor ve beni kendimden kurtarıyor. El ele kapıya doğru yürüyoruz ve Reid kapıyı açıyor. Ailesi bizi sıcak gülümsemelerle karşılıyor. Reid'i geçip doğrudan bana geliyorlar, önce annesi, sonra babası, ve beni kucaklıyorlar.

"Sizinle tanışmak çok güzel," diyorum, onlar oğullarını kucaklamak için yanlarından ayrıldıktan sonra.

"Tatlım, tahmin bile edemezsin. Reid'in sonunda iyi bir kadınla yuva kurmasını yıllardır bekliyordum."

"Anne, sanki emekli olmuşum gibi konuşuyorsun," diye takılıyor Reid.

"Oh, sus." Kapı zili tekrar çalınca elini havada sallıyor.

"Biz kapıyı açarken siz de rahatınıza bakın." Reid, annemi selamlarken tekrar elimi tutar.

"Merhaba anne." Ona gülümsüyorum. O hala Nashville'de yaşıyor, bu yüzden Reid'in Atlanta'da yaşayan ailesini gördüğünden daha sık görüşüyoruz. Ancak Reid, bebek haberini duyduklarında nihayet Nashville'e taşınarak bize daha yakın olacaklarını düşünüyor gibi görünüyor.

"Anne, bu Reid, benim..." Donup kalıyorum çünkü ona ne diye hitap etmeliyim? Erkek arkadaşım mı? Bebeğimin babası mı? Tek gecelik ilişkimden evime taşınan orgazm sağlayıcı mı? Panik yapıyorum ve saçmalıyorum.

"Erkek arkadaşım," diye tamamlıyor Reid, annemin yanağına öpücük kondurarak beni kurtarıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Candice. İçeri gel." Geri çekilerek annemin içeri girmesine izin veriyor.

Kolumu annemin koluna takıp onu oturma odasına götürdüm.

"Anne, baba, bu Candice, Bellamy'nin annesi. Candice, bunlar benim ailem, Sam ve Paula."

Ailelerimiz hoşbeş ederken, ben derin bir nefes alıyorum. Herkes gülümsüyor. Şimdi, onlara geri kalan haberleri verelim

sonra da son düzlüğe girmiş olacağız.

"Umarım açsınızdır. Yerel bir lokantadan sipariş verdik," diyor Reid herkese. "Bell yemek yapmak istedi, ama ben ona biraz dinlenip herkesle vakit geçirmesini söyledim."

"Aww," annem ve Paula aynı anda hayranlıkla söylüyorlar.

"Oğlum, seni iyi yetiştirdik," diyor Sam. "Ona her zaman iyi bak, o da sana iyi bakacaktır."

Reid gözlerimi bulur ve göz kırpar. Tabaklarımızı hazırlayıp yemek odasına geçeriz. Sabah bulantılarımı tetiklemeyecek yiyecekler sipariş etmeye özen gösterdim ve neyse ki, yemek boyunca hiçbir sorun yaşamadan yiyebildim.

"Kim tatlı ister?" diye sorar Reid.

"Bir lokma daha yiyemedim," diyor annem ona.

"Neden biraz sohbet edip sonra tatlı yemiyoruz?" diye öneriyor annesi Paula.

Oturma odasında Reid ve ben ikili koltuğa otururuz, onun ailesi kanepede, annem ise iki koltuktan birinde oturur. Hemen futbol, Nashville, hava durumu gibi her konuda sohbet etmeye başlarlar.

"Oğlum, takım bu sezon nasıl gidiyor?" diye soruyor babası.

"Güzel. Hazırız," diyor Reid. Bana bakarak hazır olup olmadığımı kontrol ediyor ve ben de ona hafifçe başımı sallıyorum. Elini uzatıp elimi tutuyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve birleşen ellerimizi bacağıma koyuyor.

"Ne zamandır çıkıyorsunuz?" diye sorar Sam.

"Birkaç aydır," diye cevaplar Reid.

"Ay mı?" Paula diyor. "Reid Montgomery, neden onu daha yeni tanıyoruz?" annesi soruyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"O benim hayallerimin kızı, anne. Onu kendime saklamak istedim."

"Eh, zor. Sana paylaşmayı öğrettik," diyor, sesinde mizahla

"Madem paylaşmayı bu kadar önemsiyorsun, sana bir haberim var," diyor Reid. Bir süre duruyor ve annesi derin bir nefes alıyor.

"Onu merakta bırakma, evlat," diyor Sam.

Paula anneme bakar. "Bizi işkence etmek için yaşıyorlar, değil mi?"

"Öyle," annem eğlenceli bir gülümsemeyle onaylıyor, çünkü birkaç gün önce bu konuyu konuşmuştuk. Reid'in ailesinin ziyarete geleceğini öğrendiğimizde, Reid hepsine birden söylemenin iyi bir fikir olacağını düşündü. Annemi davet etmek için aradığımda, Reid'le birlikte yaşadığımızı öğrendi.

"Bellamy ve ben bebek bekliyoruz." Reid, sanki tatlıya hazır olup olmadıklarını soruyormuş gibi haberi pat diye söyler.

Ailelerimiz şok içinde bize bakıyor. Sonunda Sam konuşur. "Tebrikler!" der, derin sesi yüksek sesle, ayağa kalkar ve biz de ayağa kalkarız. Annem ve Paula sırayla bizi kucaklamadan önce, o da bizi aynı anda kucaklar.

Nasıl hissettiğimi, ne zaman doğuracağımı ve yardımcı olabilecekleri bir şey olup olmadığını sorarlar. Anında kabul ve destek gözyaşlarımı tutamıyorum. Bu lanet hamilelik hormonları beni öldürecek.

Reid'in ailesi, ayrılmadan önce bizimle daha fazla vakit geçireceklerine söz vererek ilk ayrılanlar olur. Rampage'ın ilk sezon öncesi maçı Atlanta'da oynanacağı için, onlar da Atlanta'ya dönmeden önce birkaç gün daha burada kalacaklar.

"Seninle tanışmak çok güzeldi, Reid," diyor annem, ona sarılırken.

Reid uzaklaşıp şakağıma bir öpücük kondurur. "Ben de, Candice. Temizliğe başlayacağım," der ve uzaklaşır.

"Çok yakışıklı," diyor annem, onun gidişini izlerken. "Öyle."

"Futbol mu

oynuyor?" "Evet.

Babam için."

Annem başını sallar. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim, ama senin adına mutluyum Bellamy. Korkularının seni özel bir şeyden alıkoymasına izin vermedin."

"Ya o da babam gibi olursa?"

"Tatlım, öyle olmayacak. Baban kötü bir adam değil. Kendini işine adadı ve yolunu kaybetti. O kadar kayboldu ki bize geri dönemeyecek hale geldi ve biz birbirimizden uzaklaştık. O seni seviyor. Yanında pek bulunmadığını biliyorum, ama boşandıktan sonra onu sen uzaklaştırdın."

"Biliyorum, çünkü öfkemle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Reid'i de uzaklaştırmaya çalıştım, ama o mücadele etmeye devam etti."

"Fark bu. Geçmişin, şu an sahip olduklarını kontrol etmesine izin verme. O sana, sanki sen onun tüm dünyasıymışsın gibi bakıyor, Bellamy."

"O bana öyle hissettiriyor," diye itiraf ediyorum.

"Buraya gel." Annem beni kucaklayarak sarılır, ben de ona sarılırım.

"Sanırım ona aşık oluyorum," diyorum ona, sonra kucaklaşmamızdan ayrılıyorum.

Gözleri yaşlarla parıldıyor. "Aşık olmaktan korkma. O seni yakalayacaktır."

"Nereden biliyorsun?"

Gülümser. "Gittiğinden beri buraya yarım düzine kez baktı. Tahminimce, o da aynı şeyi hissediyor. Bunu birlikte konuşmalısınız. İletişim her şeydir."

"Henüz değil," diyorum ona. "Daha zamana ihtiyacım var."

"Acele etme. Senin o adamın hiçbir yere gitmiyor." Beni tekrar kucaklar. "Kendine ve torunuma iyi bak." Gözleri parlar. "Anneanne olacağıma inanamıyorum."

"Bu fikre alışmak için hala biraz zamanın var," diye hatırlatırım ona. "Beni ara," der, bir kez daha hızlıca sarılır.

Arkasından kapıyı kapatıp mutfığa giderim, Reid her şeyi temizlemiştir. "İyi gitti," derim ona.

"Evet, iyi gitti. Nasıl hissediyorsun?" diye sorar, kalçalarımı kavrayıp beni tezgaha kaldırır.

"Güzel. Rahatladım," diye itiraf ediyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Emlakçı bize bakmamız için birkaç ev gönderdi. Ne dersin

Dizüstü bilgisayarımı alayım, bu cheesecake'den yiyip onlara bir göz atalım mı?"

"Bir kızın hayır demesini zorlaştırıyorsun," diyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"İyi," diyor, sırıtarak. Beni tezgahdan kaldırıyor ve popoma hafifçe vuruyor. "Sen yerleş. Ben de hemen geliyorum."

"Yardım edebilirim," diyorum.

"Ve ben seninle ilgilenebilirim. Hadi git." Yine kıcıma vurmak için elini uzatıyor, ama bu sefer hazırlıklıyım ve

gölerek kanepeye geçtim, battaniyeyi kucağıma çektim ve tam da onun istediğı gibi yerime yerleştim.

On Beşinci Bölüm

Reid

"Sanırım bu kadar," diyorum Bellamy'ye, boş dairesine bakarak. Kira bedelinin geri kalanını ödedim, bu da biraz ikna gerektirdi. Bu hafta nihayet evimizde maçıımız olduğu için, her gün antrenmandan sonra ve o işten çıktıktan sonra, eşyaları topluyor ve neyi bağışlayıp neyi saklayacağımıza karar veriyoruz.

"Evet," diye onaylıyor, o da dönüp artık boş olan daireye bakıyor.

Son kutuyu kamyonetime indirdim. Arkadaşlar yardım etmeyi teklif ettiler, ama bunun onun için zor olacağını biliyordum — kendi evini bırakıp benim evime taşınmak — bu yüzden, kimse yokken duygularını özgürce yaşamasını istedim. Koridorun karşısındaki dairede yaşayan bir genç var, ona birkaç yüz dolar ve bir imza karşılığında mobilyaları kamyonetime taşımama yardım etmesini istedim.

Keşke kendi evimize taşınsaydık, sadece bize ait bir eve, ama bu zaman alır. Bekleyemedim. Onun yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Beklemek için çok sabırsızdım ve hayallerimin kızı da bunu istiyordu. Korkularını yenmeye çalışıyor, bana güvenmeyi, bize güvenmeyi seçiyor ve bu benim için asla hafife alınacak bir şey değil.

"Biraz zamana ihtiyacın var mı?" diye soruyorum, kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum. Başını göğsüme yaslayıp iç çekiyor.

"Hayır, ben iyiyim. Bu sadece büyük bir adım ve çok hızlı oldu." "Yeterince hızlı değil," diye mırıldanıyorum ve o gülüyor.

"Öğrendiğimizden beri her gece senin yatağında uyudum," diye hatırlatır bana.

"Bizim yatağımızda, Bell, *bizim* yatağımızda uyudun. Senden başka hiçbir kadın orada uyumadı," diye onu temin ederim. Uzun kirpiklerinin altından bana bakar. Kahverengi gözlerindeki ışıltı parıldayarak bana mutlu olduğunu söyler. O ışıltıyı korumak için elimden geleni yapacağım.

"Hadi eve gidelim," diyor. Sesi güçlü ve kararlı, onu omzuma atıp kamyonete koşmamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

Kollarımı beline dolayarak onu kapıya kadar götürdükten sonra, koridora çıkıp daireyi son kez kilitliyoruz. Kamyonetime vardığımızda, ona kapıyı açıp içeri girmesine yardım ediyorum. "Anahtarları ne yapacağız?" diye soruyorum.

"Şehrin merkezindeki ana ofise bırakmam gerekiyor."

"Şimdi mi bırakmak istersin?"

"Senin için sorun olur mu?"

"Hiç de değil." Kapıyı kapatmadan önce onu nazıkçe öperim. Kamyonetin etrafından dolaşıp direksiyon başına geçmek için yürürken, onun yerine bakıp gülümserim. Ait olduğu yere, evine dönüyor. Heyecanımı fark etse de, şehri geçip giderken hiçbir şey söylemez.

* * *

Pazar. Maç günü. Ve ben hazırım. Hiçbir zaman bir maça bu kadar heyecanlı olmamıştım ve nedenini biliyorum. O burada olacak. Hayallerimin kızı Corie ve Sloane ile birlikte locada olacak, Rowan ise bizimle sahada olacak. Corie biraz iş için ayrılmak zorunda kalacak, ama bana çok uzun sürmeyeceğini söyledi ve sorun değil, çünkü Sloane ona eşlik edecek.

Onu maça gelmeye ikna etmenin zor olduğunu biliyorum ve burada olduğu için onunla gurur duyuyorum. Sadece benim için değil, onun için de. Onun gözünde, benim sevdiğim oyun onun hayatını mahvetti. Şimdi ise, bu oyun onun hayatının büyük bir parçası olacak ve o korkularıyla yüzleşiyor. Bunun benim için ne anlama geldiğini ona anlatacak kelimeler bulabilmeyi dilerdim.

Onun burada olmasından daha da önemlisi, bu gece maçtan sonra koçla yalnız kalmaya çalışıp ona bunu anlatmaya karar verdik.

Bebegi. Babasının byuykbaba olacagini bilmesi iwin değil, onunla birlikte olmak iwin izin almam gerekebileceği iwin. Belki? Bebek doğduğunda izin alacagim kesin, ama neyse ki, minik fıstığımız sezon dışı dönemde doğacak. Onun iyileşmesine yardımcı olmak ve aile olarak bağ kurmak iwin birkaç ayım olacak. Çok heyecanlıyım.

"O sırtışın ne iwin?" diye soruyor Baker. "Bellamy geldi."

"yle mi?" Gülümsüyor. "Bu harika dostum."

"O biliyor mu?" Knox, koçun ofisini işaret ederek sorar.

"Hayır, ama onu yakalayıp bu gece ona söylemeye çalışacağız."

"Burada kalacağız," diyor Landry.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum ona.

"Yine de kalacağız. Ayrıca, karımın Bellamy'yi kontrol etmek isteyeceğini biliyorum."

"Benimki de," diye Knox da aynı fikirde. "Ben kalabilirim," diyor Baker.

"Hayır, sen eve gidip yeğenimi gr. Hiçbiriniz kalmak zorunda değilsiniz."

"Başka ne yapacağım ki?" Foster omuz silkerek diyor. Baker kararsız görünüyor.

"Ben büyük bir adamım," diye onu temin ediyorum. "Onun onayına ihtiyacım yok, ama yeğenimin babasına ihtiyacı var."

"Dadıyı arayacağım. Uyuyorsa, ki uyuyor olmalı, ben kalacağım."

Yalan söylemeyeceğim. Onların desteği benim iwin çok önemli. Söylediğimde ciddiydim. Koçun onayına ihtiyacım yok. Onun hayatı ya da benim hayatım üzerinde söz hakkı yok. İstediği kadar hayatımı cehenneme çevirebilir, zaten çeviriyor da. Antrenmanda sanki beni sikiyormuş gibi başımın etini yiyor, ama sorun değil, çünkü en fazla birkaç saat sürüyor ve sonra eve, ona gidebiliyorum. Bu her şeye değer.

* * *

Gözlerim süite kayıyor ve onu Sloane ile birlikte orada dururken görüyorum. Gülüyorlar ve benim ona baktığımı fark edince el sallıyor. Buradan göremiyorum ama eminim yanakları muhteşem bir pembe renkte kızarmıştır. Tekrar sahaya dönüp kafamı maça veriyorum. Dört sayı öndeyiz ve oyun süresinin sadece üç dakikası kaldı. Savunma sahada ve bizim takımın bir oyuncusunun Washington'ın oyun kurucusunu yere serdiğini izliyorum.

"Evet, lanet olsun!" diye bağıyor biri. Kim olduğunu bilmiyorum, ama kaskımı tekrar takıp sahaya koşarken ona katılıyorum. Tekrar gol atıp bu galibiyeti eve götürmeliyiz.

Toplantıda Knox oyunu belirliyor. "Üç deyince saldırı!" diye bağıyor.

Hepimiz ellerimizi uzatıp üst üste koyuyoruz ve "Bir, iki, üç, Rampage!" diye bağıyoruz, sonra pozisyonlarımıza geçiyoruz. Sağ tackle'ın yanına dizilip pozisyonumu alıyorum. Dengeli, odaklanmış ve hazırım. Knox, merkez oyuncumuz Thomas Keen'den topu alarak oyunu başlatır ve ben çizgiden fırlayarak linebacker'ı geçip yumruğumu havaya kaldırarak sahanın ortasına doğru sola keserim. Knox, yere düşürülürken kolunu geriye çekip Landry'ye Hail Mary pasını atar.

Kırmızı bölgeye ulaştık.

Topu son bölgeye taşımak için yirmi metre daha var.

Kulaklarımda kan basıncı yükseliyor. Bunun bir hazırlık maçı olması önemli değil. Ben bir sporcuyum ve rekabetçi bir pisliğim. Galibiyeti eve götürmek istiyorum. Kendim için, takımım için, hayallerimin kızı için, benimle tanışana kadar benim sevdiğim tek şeyi izlemek için korkularıyla yüzleşen kız için.

Siktir.

Ona aşığım.

Onu çok sevdiğimi biliyordum, ama burada sahada dururken, onu neredeyse kaybetmeme neden olan işi yaparken, onu oyundan daha çok sevdiğimi, her şeyden daha çok sevdiğimi fark ettim. Gözlerim locaya kaydı ve pozisyonuma dönmeden önce gülümsedim, kafamı oyuna verdim. Bu lanet olası galibiyeti eve götüreceğim.

Knox oyunu başlattığında Keen topu atar. Savunma hızla yaklaşırken alan daralır. Bizi durdurmaları gerektiğini biliyorlar, ama

Onların bilmedikleri şey, kızımın burada izliyor olması ve bunun ne kadar önemli olduğu. Gözlerim sahayı tarıyor ve savunma oyuncularının arasında geçebileceğim bir yer bulmak için mücadele ediyorum. Knox topu bana doğru fırlatırken, zamanında dönüp onun bakışlarını yakalıyorum. Ellerimi havaya uzatıp topu yakalıyorum, bir savunma oyuncusunun ulaşamayacağı bir yere adım atıyorum ve bacaklarım son sekiz yardayı koşarak son bölgeye ulaşırken bir diğeri de geçiyorum.

Touchdown Rampage!

Takım arkadaşlarım üzerime atlarlar, sonra Landry ortaya çıkar, kalabalığa kıcını sallar ve ben arkadaşımı yüzüstü bırakamam. Küçük bir dans yaparız ve ben süite bakarak kız arkadaşımı işaret ederim. *Bu senin için Bell.*

Kenarda, kaskımı çıkarıp biraz su içiyorum. Washington'ın gol atmaya çalıştığını izliyorum, ama savunmamız onları durduruyor. Son hücumlarında, saat sıfıra geliyor. Rampage'ın galibiyeti olarak kaydedin. Medya etrafımızı sarıyor, ama ben hepsini atlatmayı başarıyorum. Kaskımı elimde, soyunma odasına doğru koşuyorum. Landry bu tür şeyleri sever ve Knox, o da takımın yüzüdür ve karısı henüz orada değilse, sosyal medya için fotoğraf çekmek üzere ona doğru yola çıktığından şüphem yok. Takımımızın fotoğrafçısı var ama kızın bunu kocasına ulaşmak için bahane olarak kullanmasını suçlayamam.

Onlar soyunma odasına vardıklarında, ben zorunlu buz banyosundan çıkıp dünyanın en hızlı duşunu almak için acele ediyorum. Çantamı kapatıyorum, koridorda Bellamy ile buluşmak için sabırsızlanıyorum. Ona nereye gideceğini gösterdim ve artık prosedürü bilen Sloane de onunla birlikte. Bell için endişelenmiyorum. Sadece onu görmek istiyorum. Ona sarılmak, onu öpmek, hatta ona aşık olduğumu söylemek istiyorum. Bu düşünceyle gülümsememi engelleyemiyorum.

"Montgomery!" Koç Warner bağıırır.

Gözlerimi devirme isteğıyle mücadele ediyorum. "Evet, Koç?" diye soruyorum, profesyonel tavrımı koruyarak.

"Buz banyosu."

"Yaptım bile." Gözlerini bana diker ve ben de onun bakışını karşılayarak "Kız arkadaşımı görmem lazım" derim. Benim ona ait olduğumu, onun da bana ait olduğunu ve ne kadar baskı yaparsa yapsın bunun değişmeyeceğini bilmesi gerekir.

Yüzü kızarmış ve bana başka bir şey için sızlanamayacağını biliyor, çünkü sahada ve her antrenmanda kendimi tamamen veriyorum. Kızının benimle yaşadığını ve benden çocuk beklediğini öğrendiğinde alındaki damarların patlayacak mı merak ediyorum.

Çocuklara el sallayıp, çantamı omzuma asarak kapıdan dışarı çıkıyorum. Bellamy ve Sloane'ı hemen görüyorum. Koridorun sonunda, sanki saklanmaya çalışır gibi duvara yaslanmış duruyorlar. Eminim Bellamy babasına rastlamak istememiştir.

"Hayallerimin kızı burada," diyorum, çantamı yere bırakıp kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum. "Nasılsın?" diye soruyorum, dudaklarımı kulağına yaklaştırarak. Geri çekilirken başını sallıyor. "İyi misin?"

"Evet." Gülümsüyor. "Seni oynarken görmek güzeldi."

"Söyle yeter bebeğim, sana uçak bileti ve her maça bilet alırım."

"Bunun mümkün olmadığını biliyorsun," diyor, ellerini karnının üzerine koyarak.

"Hayır, ama senin orada olmanı istiyorum. Bunu bildiğin sürece sorun yok. Şimdi, benim için dönmen gerekiyor," diyorum ona.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor.

"Oh, bu çok kolay," diyor Sloane. "Sırtında adını okuduğunda sana mağara adamı gibi davranacak." Giydikleri formayı çekiştiriyor, ki o forma Knox'a ait. "Bu bir şey," diyor, sanki bunu bizzat yaşamış gibi. "Knox ve Landry'nin ikisinin de bu aşamadan geçtiğini gördüm. Eğlencelidir." Sloane sırıttırıyor. "Senin için daha eğlenceli, eminim." Göz kırptıyor ve Bellamy'nin yanakları kızarıyor.

"Bana dön, bebeğim," diyorum ona.

Kafasını sallıyor ama dediğimi yapıyor ve sırtında adımı görünce inliyorum. Kahretsin, Knox, Landry ve hatta Landon kız arkadaşlarını formalarında görmekten bahsettiklerinde anlamamıştım ama şimdi bunun cazibesini anlıyorum.

Landon demişken, onu arayıp düğününde hayallerimin kızıyla tanıştığımı söylemeliyim. Ona Bellamy'den henüz bahsetmedim.

Bana nereye kaybolduğumu sordu, ben de bir içki içip sahilde yürüyüş yaptığımı ve yatmaya gittiğimi söyledim. Tamamen yalan sayılmaz. Bunlar gerçekten oldu, ama arada bir sürü şey daha oldu.

Bellamy'nin arkasına geçip, ön tarafımı onun sırtına hizaladıktan sonra dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "Bunu daha iyi hale getirecek şey ne biliyor musun? Aslında iki şey var," diyorum ona.

"Nedir o?" diye sordu, omzunun üzerinden bana bakarak.

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Küçük bebeğimiz burada olsaydı ve giydiğin o isim senin olsaydı."

Nefesini içine çekiyor, vücudu benimkine yaslanıyor. Diğerlerini beklerken Sloane ile sohbet ederken onu daha sıkı sarıyorum. Corie bize katılıyor, ardından Knox, Landry, Foster ve Baker çıkıyor. Sonunda, geride kalıp ihtiyacı olan takım arkadaşlarımla ilgilenmek zorunda kalan Rowan da ortaya çıkıyor.

"İçeride kimse kaldı mı?" diye soruyorum

Rowan'a. "Sadece personel kaldı," diyor.

Başımı sallıyorum. "Hazır mısın?" diye Bellamy'ye soruyorum.

"Gerekirse," der ve kollarımdan kurtulur.

Elini tutuyorum ve arkadaşlarıma, bizim arkadaşlarımıza sesleniyorum, "Siz kalmak zorunda değilsiniz."

"Oh, biz kalıyoruz," diyor Corie. "Artık Bellamy'nin ailesiyiz." Sanki onunla kavga edecekmişim gibi kollarını göğsünde kavuşturuyor. Kavga etmeyeceğim. Kızımın alabileceği tüm sevgiye ihtiyacı var, özellikle de benim takımım söz konusu olduğunda. Ona önemli olanın oyun değil, kişinin seçimleri olduğunu gösteriyorlar.

Onlar da benim yaptığım gibi onu seçiyorlar. "Baker, Cam'in yanına git," diyorum ona.

"Dadısı derin uykuda olduğunu söyledi. Biraz daha kalacağım," diyor, duvara yaslanarak.

Boğazımda bir düğüm var. "Teşekkürler," diyorum onlara.

"Desteyiniz benim için çok önemli."

"Burada olacağız," diyor Rowan, Bellamy'nin kolunu nazikçe sıkarak.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

Elini elimde tutarak onu soyunma odasına götürüyorum. Rowan'ın dediği gibi, personel dışında oda neredeyse boşalmış. Koçun kapısına vardığımızda kapıyı çalıyorum ve o da içeri girmemizi söylüyor.

"Merhaba koç," diyorum ve Bellamy'yi odanın içine çekiyorum. Aniden kaskatı kesiliyor ve ben kolumu onun omzuna atıp ona yakın duruyorum, ona burada olduğumu ve onun gibi olmadığımı hissettiriyorum. Onu ve bebeğimizi her zaman öncelikli tutacağım.

"Montgomery," diye soğuk bir şekilde selamlar. "Bellamy," diye daha yumuşak bir tonla ekler. "Sizin için ne yapabilirim?" Kolumu onun beline doladığım yere sert bir bakış atar ve Bellamy elini göğsüme koyup bizi daha da birbirine yaklaştırdığında bu bakış daha da sertleşir.

"Bellamy'nin benimle birlikte yaşamaya başladığını bilmeni istedik." Ve işte, alnındaki damar resmen patladı. "Ve," diye ekliyorum, çünkü gerçeği bir an önce söylemek en iyisi, "sen büyükbaba olacaksın," diyorum ona.

"Ne?" diye patladı. Masasından kalktı, sandalyesi geri kayarak duvara çarptı ve masanın ahşap yüzeyine o kadar sert vurdu ki, masanın bükülmemesine şaşırdım. "Kızımdan uzak dur, Montgomery," dişlerini sıkarak söyledi.

Bellamy onun talebi üzerine bana doğru kıvrılır. "Olmaz, Koç. O benim hayallerimin kadını ve bir bebeğimiz olacak. Ben onu seçiyorum," diyorum ona, sesim net. "Ne derseniz deyin, ondan uzaklaşmam."

O çok kızgın ve mümkün olsaydı, kulaklarından duman çıktığını görebilirdik. "Bellamy, bunu istemezsin," diyor, sesi daha yumuşak ama öfkesi hala orada, yüzeyde kaynıyor.

"Ne istediğimi bilmiyorsun."

"Onunla yaşamak zorunda değilsin. Gelip benimle ya da annenle yaşayabilirsin."

"Reid'in bana bakmasına ihtiyacım yok, William," diyor, babam yerine onun ilk adını kullanarak. Ben de onunla aynı anda yüzümü buruşturuyorum. Kızım intikam peşinde. "Onunla birlikte yaşıyorum çünkü birbirimizi seviyoruz. Bu bebeği birlikte büyüteceğiz. Bunun senin anlayamayacağın bir kavram olduğunu biliyorum, ama sana güven, ben istediğim yerdeyim."

Kahretsin, sözleri kalbimi hızla attırıyor. Kollarımla onu kendime çekip biraz daha sıkı sarıyorum.

"Sen bu hayatı istemiyorsun. Bana bunu kaç kez söyledin? Futbolu sevmiyorsun. Futbolun ailelere yaptıklarını sevmiyorsun."

"Evet," diye onaylıyor. "Yoğun iş programına rağmen beni her şeyin önüne koyan bir adamla tanışana kadar. Her maçtan önce ve sonra beni arıyor. Uzakta olduğunda her gece beni arayıp iyi geceler diyor, ve eğer aramazsa, her sabah iyi günler dileklerini içeren bir mesaj atıyor. Evde olduğunda, benimle birlikte evde. Konuşuyoruz, planlar yapıyoruz, gülüyoruz ve senin asla yapmak istemediğin tüm şeyleri yapıyoruz."

"Senin ve annenin bakımını üstlenmek için harika bir şey inşa ediyordum," diyor, sesi neredeyse yenilmiş gibi.

"Belki," diyor omuz silkerek. "Ama bu süreçte bizi feda ettin. Reid bana bir şey öğrettiyse, o da zaman ayırmak istemen gerektiğidir. Kariyer yapmak, aileni desteklemek ve kariyerinde ilerlemek istemeyi anlıyorum, ama yolunu kaybettin. Bizim için daha iyi bir hayat kurduğunu iddia ediyorsun, ama bizim için de mücadele etmedin. Bizi bıraktın."

"Doğru olan buydu," diyor, sesi kısık. "Bu konuda anlaşılmadığımızı kabul edelim, *baba*," diyor kızı küstahça. "Torunumu tanımak istiyorum."

"Onun babasını aşağılamak ve ligin en iyi sıkı uçlarından biri olmasına rağmen ona değersizmiş gibi davranmak, bu hakkı kazanmanın doğru yolu değil."

Birbirlerine bakışır ve sonunda Koç Warner başını sallar. Boğazını temizler. "Nasıl hissediyorsun?" diye sorar yumuşak bir sesle, öfkesi birdenbire yok olur.

"Tamam. Mart ayında doğacak," diyor ve ona bir kemik atıyor.

"Yani sezon bittikten sonra." O da başını salladıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Seni izliyorum, Montgomery."

Ona istediği kadar izleyebileceğini söylemek için ağzımı açtım, ama kızım benden önce konuşarak beni geçiyor.

"Güzel, o zaman bir erkeğin nasıl başarılı bir kariyere sahip olup aynı zamanda ailesiyle de mutlu bir hayat sürebileceğini görebilirsin. Belki bir şeyler öğrenirsin, William."

Ah. Onun sözleri, William'ın omuzlarının düşmesine ve bakışlarını yere çevirmesine neden oldu. Onun için biraz üzıldüm, çünkü kız arkadaşım beni dışlasa bana ne yapacağını biliyorum, ama aralarında yıllarca süren bir kırgınlık var ve William bunu bir gecede düzeltemez.

Bellamy uzun, koyu kirpiklerinin altından bana bakar. "Hazır mısınız?"

"Evet, bebeğim, hazırım." Koç bize beklememizi söylerken kapıya doğru döneriz.

Bellamy donup kalır, sonra omzunun üzerinden bakmak için dönüyor, ben de aynısını yapıyorum. "Ne?" Sesi kaba değil, ama acı ve yılların birikmiş incinmişliği ile dolu.

"Akşam yemeği ya da öğle yemeği yiyebilir miyiz?"

Bana bakar ve ben omuz silkerim. "Karar senin, Bell. Ne olursa olsun senin yanıdayım," derim.

"Düşüneceğim."

Koç üzgün, ama başını sallar. "Ne zaman, nerede olursa olsun," der, sesinde kararlılık vardır.

Bellamy hiçbir şey söylemiyor. Başını bile sallamadan arkasını dönüp ofisinden çıkıyor, ben de hemen arkasından gidiyorum. Soyunma odasının kapısına vardığımızda onu durduruyorum. "İyi misin?"

"On beş yıl geç kaldı," diyor, gözlerini silerek. "Biliyorum, bebeğim. Seni incittiğini biliyorum ve ona hiçbir şey borçlu değilsin, ama belki açık fikirli olabilirsin? İnsanlar değişebilir."

"Bunu kanıtlayana kadar bebeğimize yaklaşamaz," diyor, sesi güçlü.

"Bana uyar, ama bunu düşünüyorsan, ona bir şans vermelisin."

"Ugh," diye inleyerek alnını göğsüme dayadı. "Artık gidebilir miyiz?"

Onun sınırına geldiğini biliyorum. "Evet, Rüya Kız, gidebiliriz." Kapıyı itip açtığımda, arkadaşlarımız, seçtiğimiz ailemiz bizi karşılıyor. Kadınlar Bellamy'nin etrafını sarıyor ve sırayla ona sarılıyorlar.

"Akşam yemeğine gidiyoruz, sonra görüşürüz," diyor Corie arkasından. "Ben eve gidiyorum. Sen iyi misin?" diye soruyor Baker.

"Biz iyiyiz," diye onu temin ederim. "Bizi beklediğin için teşekkürler."

"Her şeyi duymak istiyorum," diyor bana, çantasını yerden alırken.

"Yarın ararım," diye onu temin ederim.

"Karımı ve yemeği takip ediyorum," diyor Landry, kızlarla aynı yöne doğru uzaklaşırken.

"Evet," diyor Knox, onun arkasında yürüyor. "Ya sen?" diye soruyorum Foster'a.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Evet, kızgındı ama kız arkadaşım onu yerine koydu. Çok öfkeliydi," diye itiraf ediyorum.

"Onun yanında dur. şu anda önemli olan o." Gözlerinde bir şey var, sanki bana kelimelerle söylemeden anlatmaya çalışıyor gibi.

"Biliyorum dostum." Elimi omzuna koyuyorum. "Onun kim olduğunu ya da ne olduğunu bilmiyorum, ama durumu düzeltmek için henüz geç değil."

Foster sözlerime yanıt vermez. Bunun yerine, "Hadi yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum." der.

Arkadaşımanın kalbinde sakladığı bir şey var ve bir gün, ne olursa olsun, ona yardım etmemize izin verecek. Onun da benim hayallerimdeki kızın beni mutlu ettiği gibi onu mutlu edecek kızı bulmasını istiyorum.

Foster uzaklaşır ve ben cebimden telefonumu çıkararak Landon'a mesaj atarım.

Ben: Duvarı tırmanmayı düşünüyorum.

Landon bunun ne anlama geldiğini bilir. Maç sırasında stadyumun duvarını tırmanarak şu anki eşi Tessa'ya ulaşmıştı.

Landon: Dostum! Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Ben: Bir bebeğimiz olacak.

Landon: Kahretsin dostum, beni kötü göstermeye mi çalışıyorsun? Görünüşe göre karımla biraz konuşmamız gerekecek.

Ben: Sonra konuşuruz.

Landon: Ona iyi bak.

Ben: Öyle yapacağım dostum.

Aileme iyi bakmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

On Altıncı Bölüm

Bellamy

Kazakımı daha sıkı çekerek annemin evinin ön verandasına doğru ilerliyorum. Bugün hava yeterince sıcaktı, tişörtümün üzerine bu kazağı giymek yeterliydi, ama şimdi güneş battı ve rüzgar çıktı, hava soğudu. Tennessee'de Ekim ayı havası böyle işte.

Annem akşam yemeği hazırlamakta ısrar etti ve Amanda ile benim de ona katılmamızı istedi. Maçı izleyeceğimi söylediğimde, beni maçı izlemek için kendi evine davet etti. Bunun onun için tuhaf olduğunu biliyorum, ama ısrarcıydı ve ona hayır diyemedim. İşte bu yüzden, babamın takımını televizyonda izlemek için annemin evine giriyorum. Sadece babamın değil, sevgilimin de. Annemle babam boşandıklarında babam üniversitede koçluk yapıyordu ve bildiğim kadarıyla annem onun kariyerini veya takımını takip etmiyordu, ama bu sezon Reid yüzünden takip etmeye başladı.

Bu tuhaf ve midemi rahatsız ediyor, ama ben buradayım ve en iyi arkadaşımın benden önce gelmesine minnettarım — o bizim tamponumuz olabilir. Annemle aramda hiç tampona ihtiyaç duymadım. Reid ile tanışmadan önce, ona hayatımla ilgili hemen hemen her şeyi anlatırdım. Şimdi, kocası aynı şeyi yapmamışken, futbolcu olan bebeğimin babasının beni ne kadar mutlu ettiğini ona anlatırken suçluluk duyuyorum.

Mutfağa girdiğimde annem ve Amanda oturuyorlar. Annem, "İşte geldi," diyor. "Hadi yiyelim."

"Peynirli tavuk, brokoli ve pilavı yaptın mı?" diye soruyorum, her ne kadar kokusunu her yerde tanıyacak olsam da.

"Evet." Annem gülümsüyor.

Hepimiz tabaklarımızı doldurup yemek odasına taşımakla meşgulüz.
"Reid ve takımı şu ana kadar iyi bir sezon geçiriyor," diyor annem.
"İzliyor muydun?" Yani, izlediğini söylediğini biliyorum
ama yine de şaşıyorum.

"Tabii ki. Beşinci hafta ve yenilgisizler. Çok etkileyici," diyor annem
övünerek.

"İyi gidiyorlar."

"Baban gurur duyuyor olmalı."

"Bilemem," diyorum.

"Reid'le arası nasıl?" diye soruyor annem. Bu soruyu bekliyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, başlangıçta antrenmanlarda ona oldukça
sert davranıyordu, sürekli onu azarlıyordu, ama bebeği ona söylediğimiz
günden beri, Reid onun bir pislikten daha fazla küçümseyici olduğunu
söylüyor, bu yüzden sanırım bu daha iyi." Omuz silkiyorum.

"Bellamy, baban iyi bir adam," diyor annem nazıkçe. "Bizi
terk etti."

"Tatlım, ilişkiler zordur ve bu onun kadar benim de hatam. Onunla
daha fazla zaman geçirmek istiyordum, ama o bizi geçindirmek için
kariyerini geliştiriyordu. Yine de bizi destekledi. Bu evi satın aldı,
ihtiyacın olabilecek her şeyi ve daha fazlasını karşıladı. Yanımızda
olmayabilir, ama boşandıktan sonra bile bizi destekledi."

"O bizi terk etti." Neyse ki yemeğimi bitirmiştım, yoksa bu konuşma
iştahımı kaçırdı.

"Seni görmek için defalarca denedi, ama sen reddettin. Seni
zorlamak istedim, ama baban izin vermedi. Seni zorlamak
istemiyordu, ama seni özlüyordu."

"Ben öyle hatırlamıyorum," diyorum ona.

"Bellamy, sen çok küçüktün. O sana kartlar ve mektuplar
gönderdi, ama sen bana onları atmamı söyledin. Seni okumaya ne
kadar teşvik etsem de, okumadın."

"Çünkü o bizi seçmedi. Beni seçmedi," diyorum ona, gözlerim
yaşlarla dolarken.

"Biz ayrıldık, Bellamy. Elbette, onun işi bununla çok ilgisi vardı, ama
bu onun kadar benim de suçumdu. Ben yeterince mücadele etmedim

. Her şeyin masal gibi basit olmasını istedim. Ama hayat öyle değil."

"Bunu bana neden anlatıyorsun? Neden bunca yıl sonra, şimdi?"

Annem yumuşak bir gülümsemeyle cevap verdi. "Çünkü, sevgili kızım, sonunda hayatında dinlemeye hazır olduğun bir noktaya geldin. Bu nefreti çok uzun süre taşıdın, ama Reid ile tanıştığından beri değiştin. Öfkenin azalmaya başladığını görebiliyorum ve dinlemeye hazırsın. Bir gün, bir ebeveynin çocuğuna olan sevgisini anlayacaksın."

Elimi küçük karnıma koyuyorum. On yedi haftalık hamileyim, artık hamile olduğumu saklayamam. Bu bebeği hayal edebileceğimden çok daha fazla seviyorum. "Daha çok çabalamalıydı."

"Hemen dönerim." Annem ayağa kalkıp odadan çıkar. "İyi misin?" diye sorar Amanda.

"Evet, sadece neden onu savunduğunu anlamıyorum. Onun hakkında bir kez bile kötü konuşmadı, ama o bizi terk etti."

"Bella, seni seviyorum ama annen haklı. Sen gençtin ve ilişkiler zordur. Bilmediğin veya görmediğin şeyler vardı, on yaşında anlayamayacağın şeyler."

"Buna katılıyorum, ama neden şimdi?"

Amanda omuz silkiyor. "Çok uzun zamandır çok fazla öfke besliyorsun. O incinmiş duyguları sıkı sıkı tutuyorsun ve kimsenin söylediği hiçbir şey bunu değiştiremiyor. Kaç kez sana geçmişi geride bırakıp babanla yeni bir başlangıç yapmanın zamanının geldiğini söyledim?"

"Birçok kez," diye mırıldanıyorum.

Gülümser. "Reid seni birçok yönden değiştirdi," der.

Telefonum çalarken onun sözlerini düşünüyorum ve adamın kendisi bana gülümsüyor. Onu deli gibi özlediğim ve sesini duymaya ihtiyacım olduğu için video görüşmesini kabul ediyorum.

"İşte rüyalarımın kızı," diyor ve anında dudaklarım gülümsüyor.

"Maçın yok mu?" diye soruyorum.

"Evet, soyunma odasındayız, sahaya çıkmak üzereyiz. Baban beni telefonda yakalarsa, canıma okur, ama maçtan önce kızlarımı kontrol etmem lazım."

"Biliyorsun, eğer bir oğlumuz olursa, bu zamana kadar onun kız olduğunu düşündüğün için kırılacaktır," diye alay ediyorum.

"İçimden bir his var, Bell. Kızımız olacak."

Onu sorgulamıyorum çünkü bu tahmininde bir kez bile tereddüt etmedi ve ben de ne olacağı umurumda değil, yeter ki sevilen, mutlu ve sağlıklı olsun. "Maça hazır mısın?"

Başını yana eğiyor. "Ne oldu?" "Hiçbir şey," diye çok çabuk cevap veriyorum.

"Hadi ama, bebeğim. Benimle konuşuyorsun. İyi misin? Bebek iyi mi?" diye sorar.

"İkimiz de iyiyiz. Annem ve Amanda'nın yanındayım. Annem bize akşam yemeği hazırladı, maçı izleyeceğiz."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Annen de mi izliyor?"

"Görünüşe göre, seni desteklemek için bu sezon tüm maçları izlemiş."

"Gerçekten mi? Ona benim için sarıl, olur mu?"

Annem arkamdan yaklaşıp ve kolunu omuzlarıma dolamıştır. "Kızımıza da senin adına sarılayım mı?" diye sorar annem, boş eliyle telefona doğru el sallar.

"Düşünme şeklini seviyorum, Candice." Göz kırpar. "Amanda, onlara sen de bir tane istediğini söyle. Kızımın en iyi arkadaşı dışarıda kalamaz."

"İkisi de bana sarılacak," diye bağırır Amanda. "Merak etme."

Reid güler ve bu ses ruhuma sıcak bir kucaklama gibi işler.

"Git ve onları yen," diyorum ona. "İyi olduğundan emin misin?"

"İyiyim. Söz veriyorum." Onun endişelerini gidermek umuduyla gülümserim. "Maçtan sonra seni ararım."

"Gerek yok. Yorgun olacağını ve geç olacağını biliyorum."

"Ben gidip gidiyorum gid yatmayacağım uyumayacağım söylemeden iyi iyi geceler diye mırıldanıyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor.

"İyi oynadı."

"Teşekkürler, Rüya Kız." Bana bir öpücük gönderir ve ekran kararır.

"O iyi bir çocuk," diyor annem.

"Babam da böyle şeyler yapar mıydı?" diye soruyorum ona. "Maçtan önce arar mıydı?"

"Yaptı. Ben sana hamileyken, onun kariyeri ilerlerken ve ben kendi kariyerimle senin annen olarak rolümü üstlenirken, biz bir şekilde uzaklaştık. Bellamy, bu tamamen babanın suçu değildi. Ben de çaba göstermedim. O çok sık yoktu ve ben onu hayatımıza dahil etmeyi bıraktım. Evliliğimizin dağılmasında onun kadar benim de suçum var."

"Bunca yıldır," diye fısıldıyorum, "hiçbir şey söylemedin."

"Ne zaman denesem sinirleniyordun. Öfken dışında hiçbir şey göremiyor ya da hissedemiyordun, ama bence futbolcu arkadaşın, sorunun oyunda değil, durumda olduğunu ve her şeyin o adamın suçu olmadığını anlamana yardımcı oldu. Evliliğimizin bitmesinde ben de en az onun kadar suçluyum."

"Son on beş yılın bir yalan olduğunu hissediyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ah, canım, özür dilerim. Oturup bu konuşmayı yapman için ısrar etmeliydim. Baban hiç istemedi. Senin zamanı geldiğinde kendiliğinden anlayacağını söyledi. Her geçen yıl, ben de giderek daha az denedim, ki bu da benim hatam. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Her gün seninleydim. Öfkeni görebiliyordum, ama oturup sana anlatmadım."

Amanda'ya bakıyorum ve o gülümsüyor. "O seni seviyor Bella. Sana baktığı zaman bunu görebiliyorum. O gün stadyumda, aile gününde bir tavus kuşu gibi gururluydu. Seni Reid dahil herkese tanıtıyordu." Kıkırdıyor.

"Hayatın bir şekilde yoluna girdiğini düşünmek hoşuma gidiyor. Bence evren, sana bunu gösterecek bir erkeğe ihtiyacın olduğunu biliyordu. Öfke ve kinini aşmanın tek yolu buydu."

Başım dönüyor. Bunca zaman, sorun sadece onda değildi. Neden bunu hiç düşünmedim ki? Nedenini biliyorum: Kızgındım ve suçlayacak birine ihtiyacım vardı. O orada değildi, bu yüzden tüm suç ona yüklendi. Ağaçları görmek için çok inatçı olduğum için babamla geçirdiğim tüm yılların ağırlığı göğsümde büyük bir yük olarak duruyor.

"Kutuda ne var?" diye anneme soruyorum.

Bana hüzünlü bir gülümsemeyle kutuyu uzatıyor. Kapağı açtığımda, içinde bir sürü zarf görüyorum. "Bunlar ne?"

"Hepsi babanızdan. İlk birkaçını reddettiniz, sonra ben de hepsini bu kutuya koydum. Belki bir gün görmek istersiniz diye düşündüm."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve gözlerimi kırıp yaşları silmeye çalışıyorum ama nafiye. Yaşlar durmaksızın akıyor ve yanaklarımı ıslatıyor. İlk zarfı kaldırıp ters çeviriyorum. Mühürlü olduğu için parmağımı altına sokup içindekileri çıkarıyorum. Bir doğum günü kartı, on üçüncü doğum günüm için. İçinden bin üç yüz dolarlık bir çek düşüyor. *"Kızımın bir genç kız olduğuna inanamıyorum. Seni çok seviyorum Bella'm. Umarım en güzel doğum gününü geçirirsin. Hazır olduğunda seni görmek isterim. Sevgiler, baban."* Kartın içindeki notu okudum.

"Seni çok seviyor Bellamy. İlk doğum gününden sonra, çek bozdurulmadığında, sana çek göndermenin yanı sıra bana da para havale etmeye başladı."

"Her yıl doğum günümde bu gezileri bu şekilde mi yaptık?" diye sordum ona.

O başını sallar. "Yani, avukat yardımcısı olarak iyi para kazanıyorum, ama o kadar da değil. Sen hiç sormadın, ben de hiç söylemedim, çünkü ne zaman onun adını anarsam, sen sinirlenir ve daha da kızardın. Bu benim hatam. Seni dinletmeliydim. Annen olarak bu benim görevimdi ve seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Ona kızmak istiyorum, ama dürüst olmak gerekirse, kızmaktan çok yoruldum. Hayatım çok iyi gidiyor. Beni her gün gülümseten bir adamla tanıştım. Birlikte yaşıyoruz ve bir aile kuruyoruz. Mutluluğun içinde yüzmek ve üzüntüyü uzaklaştırmak istiyorum. "Kızmaktan çok yoruldum," diyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.

"Ah, Bellamy." Annem beni kucaklıyor.

"Lanet olsun size, Warner kadınları!" Amanda burnunu çekerek azarlıyor ve hepimiz gülüyoruz.

"Onları burada bırak ya da al. Her halükarda, onlar senin."

"Sanırım... Sanırım onları yanımda götüreceğim."

Annem gülümser. "Tamam." Gözlerini siler. "Şimdi, eski kocam ve müstakbel damadımın eve zaferle dönmesini izlemeliyiz." Göz kırpar ve oturma odasına doğru döner.

"Bu gerçekten oldu mu?" diye Amanda'ya soruyorum. "Evet. İyi misin?"

Onun sorusunu düşünür ve başımı sallarım. "Evet, sanırım öyleyim."

"Vay canına, Reid Montgomery'nin bazı yetenekleri olmalı." O sırtıyor ve ikimiz de gülüyoruz.

Haksız değil, ama beni değiştiren onun becerileri değil. O ve sürekli varlığı, ister evde birlikte olalım ister o yolda olsun. Beni düşünmediğine dair hiç şüphem yok. Bunu unutmamam için elinden geleni yapıyor. Reid çaba gösteriyor ve ben de daha iyisini yapmaya söz veriyorum.

Kurduğumuz bu hayat, benim istediğim hayat. O benim istediğim kişi ve bunu ona en iyi şekilde ifade edip etmediğimden emin değilim. Korkularımı aştım, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onların kalmasına izin verdim. Ama artık yok. Söylediğimde ciddiydim. Öfkeli olmaktan çok yoruldum. Hayatımın mutluluğunu tatmak ve her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum.

Kutuyu masanın üzerine koyup, en yakın arkadaşım ile kol kola girerek annemin yanına kanepeye oturduk ve Rampage'ın galibiyetini kutladık.

* * *

Yatağın üzerinde oturuyorum, kutunun içindekileri etrafıma yaymış durumdayım. Kutudaki tüm zarfları açtım. Babamın bana yazdığı her kelimeyi ve seçtiği kartları okudum. Yarıları boşalmış bir kutu mendil ve yanında kullanılmış mendillerin yığıldığı bir yığın var.

Kısacası, duygusal olarak berbat durumdayım, ama telefonum video görüşmesi için çaldığında, cevap vermekte tereddüt etmiyorum. "Merhaba." Gözyaşları arasında gülümsüyorum.

"Ne oldu?" Reid ayağa kalkar ve yürümeye başlar. "Yaralandın mı? Bebek mi? Neredesin?" diyor, paniğe kapılıyor.

"Evdeyim. Yatağımızda," diyorum ona. "Ben iyiyim. Bebek de iyi. Sadece biraz duygusalım."

"Amanda'yı ara, yoksa Sloane'ı arayıp seninle kalması için gönderirim. Ne yapabilirim? Bu gece bir uçak bulurum," diyor, saçmalayarak.

"Reid?"

"Evet?" diye soruyor, göğsü inip kalkıyor. Gözlerinde endişe ve kaygı parlıyor.

"Ben iyiyim."

"Ne oldu?" Babamın sesini duyuyorum. "Bellamy mi? O iyi mi? Bebek?" Babam sorular yağdırıyor.

"Ben iyiyim," diyorum tekrar, ikisinin de beni ve bebeği bu kadar endişelendirmelerinden dolayı içim ısınmış hissediyorum.

"Bellamy?" Babam Reid'in elini tutar ve telefona doğru ilerleyerek onunla yüz yüze gelir. "İyi misin?"

"Öyleyim," diye onu temin ederim. "Hamilelik hormonları."

"İyi. İyi. Tamam." Başını sallar. "Ben, şey, gidiyorum," der ve Reid'in elini bırakır.

Reid, uzaklaşan adamı gözleriyle takip eder, sonra tekrar bana odaklanır. "Üzgünüm, bebeğim. Otelin özel yemek salonunda akşam yemeği yiyeceğiz. O da oradaydı ve benim çıldırdığımı gördü."

"Sorun değil." Gülümsüyorum çünkü bu adam bana bunu yapıyor. Beni her zaman gülümsetiyor.

"Neden ağladığını söyle bana."

Telefonu etrafımdaki dağınıklığa çeviriyorum. "Bu," diyorum ona.

"Bunlar da ne?"

"Mektuplar, kartlar, davetiyeler," diye saymaya başlıyorum.

"Babamdan gelmişler.

Annem bunca yıl saklamış."

"Onları senden saklıyor muydu?" diye soruyor.

"Hayır, aslında değil." Bu gece olan her şeyi anlatmaya devam ediyorum. "Uzun zamandır çok kızgındım," diyorum ona. "Ve şimdi, tek hissettiğim şey mutlulukken, tüm bunları tutmak zor geliyor." Bu sefer, onu gülümseten benim sözlerim.

"Öyle mi?"

Başımı sallıyorum. "Kurduğumuz hayatı seviyorum, Reid. Bu bebeği seviyorum ve artık kızgın olmak istemiyorum — bu kartlar, mektuplar, iş ve sosyal etkinliklere davetiyeler. Gençtim ve bildiklerimle gözüm kör olmuştu, mantığı dinlemeyecek kadar inatçıydım ve babam, annemin beni zorlamasını istemiyordu," diye açıklıyorum. "Onunla geçirebileceğim onca yılı kaybettim."

"Bu çok ağır bir yük. Orada olamadığım için üzgünüm."

"Buradasın, Reid. Ben bizim yatağımızdayım. Paylaştığımız evimizde." Ona aşık olduğumu söylemek istiyorum, ama bunu telefonda yapamam. Ayrıca, duygusal olarak çok yorgunum. Tüm bunları sindirmek için biraz daha zamana ihtiyacım var.

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyor.

Aynen böyle, anında destek. Bu adam, benim için her zaman yanımda olmayı hiç bırakmadı. Binlerce kilometre uzakta olsa bile, benimle birlikte olduğunu kanıtlıyor.

"Sadece zamanla," diyorum ona. "Kabul etmesi zor bir şey, ama yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. Bunun büyük bir kısmı senin sayende."

"Ben mi?"

"Bizden asla vazgeçmedin. Ne istediğini biliyordun ve bana ilk tercih olmak nasıl bir his olduğunu gösterdin. Yoğun kariyerine rağmen."

"Sen ve bebek her zaman ilk sıradasınız, Bell." Gözleri yumuşar. "Orada tek başına iyi misin? Bu gece uçağa atlayayım mı?"

"İyiyim. Sadece duygularımı düzenlemeye çalışıyorum." "Keşke orada olup sana sarılabilseydim."

"Yarın."

"Biliyorsun, Hayalimdeki Kız. Biraz dinlenmeye çalış. İhtiyacın olursa beni ara. Saatin kaç olduğu umurumda değil."

"İyiyim," diye söz veriyorum. "Galibiyet için tebrikler, yirmi numara." Gülümsüyorum.

"Teşekkürler, bebeğim. Lütfen biraz dinlenmeye çalış." "Deneyeceğim. İyi uçuşlar."

"Her zaman, güzelim." Her zamanki gibi bana bir öpücük gönderir ve hat kesildiğinde onu özlerim.

On Yedinci Bölüm

Reid

Avuç içlerim terden kayganlaşmış, kalbimin hızlı atışları göğsümü ağrıtıyor. Bugün büyük gün. Ultrason teknisyeninin kapıdan içeri girmesine sadece birkaç dakika kaldı ve ilk kez ekranında bebeğimizi göreceğiz — minik uzuvları, çarpan kalbi, yeni başlayan hayatın yumuşak kıvrımları. Ayrıca cinsiyetini de öğrenmeyi umuyoruz. Sevip büyüteceğimiz, dünyamızı etrafında kuracağımız bir erkek mi, yoksa bir kız mı olacak?

Sanki çok büyük ve geri dönüşü olmayan bir şeyin eşiğinde duruyoruz gibi hissediyorum. Tek bir an, sessizce muazzam bir an, her şeyi değiştirmek üzere. Bugüne kadar, Bellamy'nin yuvarlaklaşan karnında bebeğimizin büyüdüğünü gördüm. Onun orada olduğunu biliyorum, ama onu görmek, yolun sadece yarısında olduğumuzu, tatlı bebeğimizi kucağımıza alabilmemiz için hala aylarca beklememiz gerektiğini bilmek, tatlı bir işkence gibi.

"Nasılsın anne?" diye soruyorum Bellamy'ye, düşüncelerimden sıyrılıp. Ellerimi sweatshirt'ümle silip ona uzatıyorum. Tereddüt etmeden elimi tutuyor. Muayene masasında önlük giymiş oturuyor. Doktoru gördük ve her şey yolunda. Şimdi ultrason teknisyeninin gelip bize bebeğimizi göstermesini bekliyoruz.

"Heyecanlıyım." Bellamy bana gülümsüyor.

"Sen?" "Ben de. Biraz gerginim," itiraf ediyorum.

"Ben de." Başını sallar. "Cinsiyetini bilmek istediğinden emin misin?" diye sorar.

"Evet, yani, fikrini değiştirmediyse?"

"Hayır. Bilmek istiyorum. Bir isim ve bebek odası seçebiliriz."

"Yeni evimizde." Glmsyorum. Birkaç ev baktık ve sonunda Knox ve Landry'ye yakın bir ev satışa çıktı ve ikimizin de istediği her şeye sahipti. İstenen fiyatın tamamını teklif ettik ve birkaç hafta önce anlaşmayı tamamladık. Bu hafta sonu taşınmaya başlamak için anahtarları alacağız, bu da harika oldu, çünkü bu hafta Perşembe akşamı maımız var. Deplasman maçı, ama Cuma günü eve döneceğim ve arkadaşlar eşyaları taşımama yardım etmeye gelecekler. Hayat hızlı bir şekilde akıyor, ama ben bunu değiştirmezdim.

"Evet," diyor, parlak bir gülümsemeyle, ve heyecanla dolu o büyük kahverengi gözleri, bir erkeği dizlerinin üzerine ktrebilir.

"Tık tık," diye bir kadın sesi duyulur ve kadın odaya girer. "Merhaba, ben Tina. Bugün ultrasonunuzu ben yapacağım."

"Teşekkrlar," diyor Bellamy.

"Bu ilk çocuğunuz mu?" diye sorar Tina, makineyi kurmakla meşgulken.

"Bebek ve ultrason," diye cevaplar Bellamy.

"Mükemmel. 3D seçeneği de sunuyoruz, ancak bu ek ücrete tabidir. Normal ultrasonu yapabilirim, 3D istiyorsanız, sonra yaparız."

"3D nedir?" diye soruyorum.

"Oh, muhteşemdir." Tina bir kitap alır ve bize bazı örnek görüntüler gösterir.

"Vay canına," diye haykırır Bellamy.

"Biz de onu istiyoruz," diyorum ona.

"Normalde sigorta bunu karşılamıyor," diyor Tina.

"Sorun değil. Maliyet umurumuzda değil. Onu istiyoruz." Hâlâ elinde tuttuğu kitaba başımı sallıyorum.

"Harika. Hadi başlayalım." Bize gülümser. İşe koyulur, Bellamy'nin önlüğünü yukarı çeker ve pantolonunu aşağı indirir, böylece karnındaki bebek belirginleşir. Sonra hayalimdeki kızın karnına jel sıkarak ve bizim göremediğimiz bilgisayar ekranına tıklayarak bir çubuğu hareket ettirmeye başlar. "Doktor için bazı görüntüler ve ölçümler alıyorum," diye açıklıyor Tina, sonra soruyor. "Cinsiyetini renecek miyiz?"

"Evet," diye aynı anda cevap veriyoruz.

"Bugün," diyor Bellamy. "Büyük bir cinsiyet açıklaması yok, sadece anne, baba ve bebek."

"Bunu çok sevdim," diyor Tina nazikçe gülümseyerek. Birkaç kez daha tıklıyor ve sonra ekranı bize doğru çeviriyor. "Anne ve baba, minik bebeğinizle tanışın. Bu kalp atışı." Ekranı işaret ederek uzuvları ve yüz hatlarını gösteriyor. "Ve şuna bakın, kızınız size el sallıyor." Gülümsüyor.

Kalbim durur.

Biliyordum. Lanet olsun, biliyordum. Duygularımla mücadele etmek için gözlerimi sertçe kırıyorum, ama gözlerim Bellamy'nin gözlerine takıldığında onun da gözlerinde yaşlar olduğunu görüyorum ve artık mücadele etmeyi bırakıyorum. Bu biziz. Bu gerçek, saf ve hayatımızı değiştirecek bir şey. Elini nazikçe sıkıp eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Kızlarım," diye mırıldanıyorum ve o gözyaşları arasında gülüyor.

"Haklıydın baba," der gülümseyerek, gözleri yine kızımızı izlediğimiz ekrana yapışır.

"Şimdi bunlardan birkaçını yazdırayım, sonra 3D'yi yapalım," diyor Tina.

Tüm bu deneyim boyunca, Bellamy'nin elini bir saniye bile bırakmıyorum. Tina sonunda bize bir video ve iki ultrasondan çekilmiş birçok fotoğrafla yolcuğumuzu gönderdiğinde, kamyonetime doğru ilerlerken merdivenlerden süzülüyormuşum gibi hissediyorum. Bellamy'yi yolcu koltuğuna kaldırıyorum, elimi boynunun arkasına kaydırıyorum ve onu öpüyorum. Ona hissettiğim her şeyi anlatmaya çalışıyorum. Söyleyecek kelime bulamadığım her şeyi.

Sen benim her şeyimsin.

Bu hayat için teşekkür ederim.

İkinizi de her şeyden çok seviyorum.

Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Söylemem gereken şeyler var, çünkü her şeyden önce, onun benim sözlerimi duymasına ihtiyacım var. Her gün ona bunu göstermeye çalışıyorum, ama aynı zamanda ona söylemem de gerekiyor. Ama burada değil. Doktorun muayenehanesinin otoparkında değil.

Bu öpücükten geri çekildiğimde, gözleri yine yaşlarla dolmuş. Bir elini yanağıma koyuyor, diğer elini

benim karnını okşayan elimini üzerine koyarken, diğer elim hala onun ensesini tutuyor.

"Bir kız çocuğu." Gülümsüyor.

Onu bir kez daha öpüyorum, çünkü buna ihtiyacım var, nefes almaya ihtiyacım olduğu gibi, sonra kemerini bağladığından emin olup kamyonetin benim tarafına koşuyorum.

"İlk kimi arayalım?" diye soruyor, ben de ısıtıcıyı çalıştırmak için kamyoneti çalıştırıyorum.

"Ailelerimizi."

"Tamam, önce seninkileri arayalım," diyor.

İki kez söylemesine gerek yoktu. Annemin numarasını çevirdim ve kamyonun kabininde telefon çaldı.

"Alo?" Annem cevap verdi. "Anne." Sesim titriyordu.

"Reid? Ne oldu? Bellamy mi? Bebek mi?"

Boğazımı temizledim. "Hepimiz iyiyiz. Ultrason muayenemizi yaptırdık," dedim.

"Oh!" Sesinde heyecan duyuluyor. "Sam! Buraya gel, Reid ve Bellamy telefonda," diye seslenir. "İkimiz de yeni eve geldik," diye açıklıyor annem. "Tamam, o burada, sen hoparlörde."

Bellamy'ye bakıp başımı sallarım. "Merhaba Paula. Merhaba Sam," der. "Merhaba tatlım," derler aynı anda.

"Torununuz olacağını haber vermek için aradık" diyorum, boğazımda bir düğüm hissederek. Annemle babam bizi tebrik ediyor ve birkaç dakika daha konuşuyoruz. "Teşekkürler" diyorum. "Çok heyecanlıyız, ama birkaç kişiye daha haber vermemiz gerekiyor."

"Tabii ki," diyor annem. "İkiniz için de çok mutluyum," diyor. "Yakında görüşürüz. Sizi seviyoruz." Sözlerini bitirir bitirmez hat kesiliyor.

"Sırada annen mi var?" diye soruyorum.

Gülümser ve başını sallar, çantasından telefonunu çıkarır, annesini arar ve hoparlörü açar.

"Merhaba kızım. Nasılsın?" diye selamlar Candice. "Kız oldu!" diye bağırır Bellamy.

"Ne?" diye sorar Candice, sesi titreyerek. "Bir torun," der sevgiyle.

"Evet!" diye bağıırır Bellamy.

"Senin adına çok mutluyum. Reid'e tebriklerimi ilet."

"Buradayım, Candice," diyorum.

"Kız babası olmaya hazır mısın?" diye alay ediyor.

"Bunu başaracağımı biliyorsun," diyorum gülerek. "Hiç şüphem yok," diye cevaplıyor Candice.

"Çocuk odası veya başka bir konuda yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin," diyor bize.

"Ederiz anne. Seni seviyoruz."

"Ben de seni seviyorum," diyor ve telefonu

kapatıyor. "Baban ne diyor?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum." Alt dudağını ısıırıyor. "Ona söylemek zorunda değiliz."

"Ama yapmalıyım, değil mi? Yani, doğru olan bu, değil mi?"

"Bebeğim, ne istersek yapabiliriz."

"Sanırım onu arayacağım." Derin bir nefes alır ve onun numarasını çevirir, hoparlörü açar.

"Bellamy? Her şey yolunda mı?" Koç Warner cevap verdi.

"Evet. Evet, her şey yolunda. Bir kızımız olacağını bilmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Elimi uzatıp bacağına koyarak, burada olduğumu ona hissettiririm. Onu, bildiğim tek şekilde desteklerim.

"Bir kız mı?" diye soruyor. Sesinde duygu dolu bir ses tonu var.

"Bu harika, Bellamy. İyi misin?" diye soruyor.

"Evet, çok iyiyim." Bana bir bakış atıyor. "Reid bana çok iyi bakıyor."

"Güzel. Çok iyi." Boğazını temizler. "Sana söylemek istediğim tek şey buydu."

"Söylediğin için teşekkürler. Biz..." diye başlar, ama kız sözünü keser

"Üzgünüm, sinyal kötü, kapatmam lazım," der ve telefonu kapatır.

Cehenneme gideceğim, değil mi?" diye sorar.

"Hayır, cehenneme gitmeyeceksin. Bu ilişkiyi kurmak zaman alacak," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet," diye kabul ediyor. "Diğerlerine nasıl söyleyeceğiz?" Omuz silkiyorum. "Mesajla mı?"

Kızım gülümser. "Bana uyar. Amanda'yı da eklessek sorun olur mu?"

"Tabii ki Amanda'yı da ekleyeceğiz. O senin en iyi arkadaşın." Telefonumu alıp yeni bir mesaj açıyorum ve erkekleri, eşlerini, Sloane'ı, Amanda'yı ve Bellamy'yi mesaja ekliyorum.

Ben: Kız oldu!

Anında cevaplar gelmeye başlar.

Landry: Landry amca ona bir midilli alacak. Tebrikler dostum.

Baker: Tebrikler kardeşim.

Knox: Evet, harika.

Foster: Seni parmağında oynatacak.

Sloane: Tebrikler, hepimiz onun hepimizi parmağında oynatacağını biliyoruz. Tıpkı Camden'ın şu anda yaptığı gibi.

Corie: İkiniz için de çok mutluyum.

Amanda: Reid'e erkek olacağına dair bahse girmedığım için çok mutluyum. Tebrikler, ikiniz için de çok heyecanlıyım.

Rowan: Ailemiz büyüyor. Tebrikler.

Ben: Teşekkürler. Fotoğraflarımız var. Yakında gösteririz.

Bellamy: Teşekkürler.

Kızıma bakıyorum. Telefonuna bakarak gülümsüyor ve kalbim göğsümde genişliyor. Haklıydım. Bugün, kesinlikle geri dönüşü olmayan bir şeyin eşiğindeyiz. Kızlarıma olan sevgim. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Sözleri söylemek için ağzımı açıyorum, ama telefonu çalıyor.

"Amanda arıyor."

"Cevap ver." Konsola eğilip, şakağına bir öpücük konduruyorum, sonra kamyoneti sürüş konumuna getirip eve doğru yola çıkıyoruz.

* * *

Otel odamdaki yatağı uzanarak, ışığı engellemek için kolumu gözlerimin üzerine koyup inledim. Bu geceki maç çok zorluydu ve bir sayı farkla yenildik. Tek bir kaçırılan saha golü, ama futbol böyledir. Bazen kazanırsın, bazen kaybedersin. Kaybettiğinden çok kazanan bir takımın parçası olduğum için şanslıyım, ama bu yenilgiler çok ağır geliyor.

Telefonumu alıp Bellamy'ye görüntülü arama yapıyorum. Muhtemelen yatakta, benim aramamı bekliyordur ve ona iyi geceler demek için gereğinden fazla bekletmek istemiyorum.

Nedenini bilmiyorum, ama onunla konuşmazsam evden uzaktayken uyuyamıyorum. Hayallerimin kızı benim bağımlılığım haline geldi.

"Merhaba bebeğim," diye selamlıyor. "Zor bir maçtı," diyor. "Evet. Ama her maçı kazanamayız, değil mi?"

O da başını sallar. "Doğru."

"Kızımız nasıl?" diye soruyorum.

Bellamy'nin gülümsemesi tüm Nashville'i aydınlatabilir. "Mükemmel. Bugün çok hareketliydi. Belki de tekmeleyen bir bebeğimiz olacak."

Gülümsüyorum. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Seni özledim. Keşke orada olup seni neşelendirebilseydim."

"Öyle mi? Beni neşelendirmek için ne yapardın?" diye soruyorum, onun gülümseyen yüzünü görmek ve sesini duymakla kendimi çoktan daha iyi hissediyorum.

"Hmm, öpücükler. Bol bol öpücükler."

"Senin öpücüklerini sevdiğimi biliyorsun, Rüya Kız."

Kıkırdar. "Seni rahatlatmak için parmaklarımı saçlarının arasında gezdirebilirim." Bir süre durur. "Seni boşaltabilirim," der, sesi kısık.

"Nasıl?" diye sorarım sertçe.

"Ağzımla mı? Elimle mi? Ne istersen." "Aminla mı?" diye soruyorum ve yüzü kızarıyor.

"O da."

"Ne giyiyorsun?" diye sorarım, eğilip eşofmanımın içinden sikimi kavrarım.

"Sadece senin tişörtlerinden birini ve külotunu." "Göster bana."

Telefonu çevirip beni görebilmem için gösterir. "Özel bir şey yok," der ve telefonu tekrar yüzüne getirir.

"Her şey özel," diye karşılık veriyorum. "Çıkar şunu."

"Ne?"

"Benim için soyun, bebeğim."

"Ben çıplak kalacaksam, sen de kalacaksın," diye karşılık veriyor.

"Tamam." Telefonu bırakıyorum, tişörtümü başımdan çıkarıyorum, sonra tek hareketle eşofmanımı ve boxerımı da çıkarıyorum. Telefonu tekrar elime aldığımda, kız arkadaşım yatakta çıplak oturuyor. "Siktir, sen bir hayalsin."

"Bunu gerçekten yapacak mıyız?" diye soruyor.

"Sen istemediğin hiçbir şeyi yapmayız Bell."

"İstiyorum. Seni çok özledim, Reid."

"Biliyorum, bebeğim. Ben de seni özledim." "Göster bana."

"Sikimi görmek ister misin, Bell?"

"Evet," diyor, *p* harfini patlatarak.

"Bana karnını göster."

Telefonu karnının üzerinde gezdiriyor ve ben onu içime çekiyorum. En çılgın rüyalarımdayken bile hamile bir kadının seksi olduğunu düşünmeyi hayal etmemiştim, ama işte buradayım, onun kıvrımlarına ve içinde büyüyen kızımızın şişkinliğine hayranlıkla bakıyorum.

"Çok seksi," diyorum, sikimi kavrayıp sertçe çekiyorum.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diyor gülerek. "Havayı bozuyorum, değil mi?"

"Asla," diye onu teselli ediyorum. "Orada olsaydım, ellerimi nereye koymamı isterdin?"

"Göğüslerime. Çok hassaslar," diyor.

"Benim için dokun. Bana ne yapmamı istediğini göster." "Ben de görmek istiyorum," diye nefes nefese, dik meme ucunu çimdikliyor. sırtı yataktan kalkıyor.

"Siktir, beni izlediğini bilmek beni tahrik ediyor." "Zaten tahrik olmuş gibisin," diye alay ediyor.

"Benim için ısladın mı, Rüya Kız?"

"Mm-hmm," diye inliyor.

"Göster bana."

"Bu zor olacak," diyor, kamerayı bana göstermek için hareket ettirmeden önce. Etrafta dolaşıyor ve telefonu bacaklarının arasındaki yastığın üzerine koyuyor. Kızım bir dahi.

Penisim ağrıyor ve boşalmanın yaklaştığını hissedebiliyorum. "Dokun ona. Klitorisini ov." Sözlerim kesik kesik çıkıyor.

"Böyle mi?" diye soruyor, benim talimatımı yerine getirerek klitorisini nazikçe dairesel hareketlerle okşarken meme uçlarını sıkıyor.

"Aynen öyle, bebeğim."

"Reid." Adımı inliyor.

"Buradayım. Neredeyse amının benim elimi değil, sikimi sıvazladığını hayal edebiliyorum."

"Oh, lanet olsun," diye mırıldanıyor, parmağını içeri sokup yavaşça pompalıyor. Gözlerini göremiyorum, ama her içinden girdiğimde olduğu gibi arzuyla dolu olduklarını hayal ediyorum.

Siktir. Evimi özledim. Kızımı özledim. Bu sezon onsuz seyahat etmek işkence gibi. Nashville'den ayrılmadan önce bile onu özledim. Birkaç yıl daha, vücudum dayanabildiği sürece, sonra emekli olacağım. Bir daha onu ya da çocuklarımızı terk etmek zorunda kalmayacağım. Onlar orada olamazlarsa, ben de gitmeyeceğim, çünkü her gece onun yanında uyumamak benim için bir seçenek değil. Kramponlarımı asmayı iple çekeceğim bir zaman olacağını hiç düşünmemiştim, ama Bellamy ve çocuklarımız olacağını bilmek - çünkü evet, daha fazlasını istiyorum - sevdiğim oyunu kaybetme korkusu eskisi gibi beni etkilemiyor.

"Reid." O benim adımla çağırıyor ve ben onun elinin üzerine fıskıran amını görebiliyorum.

"Bell!" diye inleyerek bağıyorum ve karnımın üzerine boşalıyorum.

"Vay canına," diyor nefes nefese ve telefonu yüzüne geri getiriyor.

"İşte benim kızım." Ona gülümsüyorum.

"Seni daha iyi hissettirmem gerekiyordu," diyor.

"Birlikte," diyorum ona. "Biz böyle yaparız, bebeğim. Sen olmadan ben yokum." Bu "*seni seviyorum*" değil, ama ona çok yakın. Ona söylemem lazım. Sadece bu anın mükemmel olmasını istiyorum.

"Birlikte," diye tekrarlar.

"Günün nasıl geçti?"

O gülerek başını geriye atıyor ve ben sadece burada oturup gülümsemekle yetiniyorum. Onu aramadan önce, yorgun ve günün bitmesini bekliyordum, ama şimdi sadece onun gülüşünü dinlemek istiyorum.

"Günüm iyiydi. Önemli bir şey olmadı. Eve geldim, dün akşamdan kalan lazanyayı ısıttım ve maçı izledim."

"İyi misin?"

"Ben iyiyim. İkimiz de iyiyiz," diyor, karnını okşayarak. O hala çıplak, ben de öyle, ama ikimiz de bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmıyoruz, yapmam gerekse bile. Kesinlikle bir duş daha almam gerekecek, ama o hazır olmadan bu görüşmeyi kesmem mümkün değil.

"Yeni ev için bir şey sipariş ettin mi?" Ona hesabım için kendi adına bir kart bıraktım ve istediğini almasını söyledim.

"Henüz değil."

"Bell, bebeğim, bazı şeylere ihtiyacımız var. Her şeye," diyorum ona, o da gülüyor.

"Bunu birlikte yapmak istiyorum."

"Yapabiliriz, ama eşyalara ihtiyacımız var. Taşınacağımız ev çok büyük." Altı yatak odası ve sekiz banyosu olan, tam donanımlı bir bodrum katı var. Çok daha fazla mobilyaya ihtiyacımız var.

"Birkaç şey alacağım."

"Ve kızımız için eşyalara ihtiyacımız olduğunu biliyorum. Beğendiğin bir şey görürsen al. Neye ihtiyacımız olduğunu bilmiyorum, sadece bebeklerin çok şey gerektirdiğini biliyorum."

"Öyle." Gülümsüyor. "Mobilyaları birlikte seçmek istiyorum."

"Tamam. Eve döndüğümde yaparız. Yeni eve taşındıktan hemen sonra."

"Bunu bir hafta sonu yapabilir miyiz sence?"

"Evet. Herkesi ayarladım. Annemler ve senin annen bile yardım etmeye geliyorlar."

"Gerçekten mi?"

"Evet, davet etmediğim tek kişi baban." "İyi karar. O nasıl?" diye sordu.

"Kötü bakıyor ama başlangıçta olduğu kadar pislik değil. Bu onun daha önce hiç görmediğim bir yönü ama sorun değil. Senin izinden gidiyorum bebeğim."

"Bence bu seferlik katılmaması en iyisi."

"Belki yerleştikten sonra onu akşam yemeğine falan davet edebiliriz?" diye önerdim.

"Belki," diye cevaplar, esnemesini saklayarak.

"Biraz dinlen. Yarın görüşürüz, rüya kızım." "İyi geceler, Reid."

"İyi geceler." Telefonumu yatağa atıp, hızlıca duş alıp yatağa geri dönüyorum. Sabah ilk iş olarak yola çıkacağız ve kızlarıma kavuşmak için sabırsızlanıyorum.

On sekizinci bölüm

Bellamy

Yeni evimizi çok seviyorum. Çok büyük, sadece üçümüz için fazla büyük, ama Reid burasını bizim evimiz yapmak istediğini ve çocuklarımız ve ailemiz ziyarete geldiğinde hepsine yetecek kadar yatak odası olmasını istediğini söyledi.

Aralık ayının ilk haftasındayız ve yerde hafif bir kar tabakası var, bu da tatil havasını daha da hissettiriyor. Giriş holünde kocaman bir Noel ağacımız var, bir tane de oturma odasında, ama o kadar uzun değil. Tatilleri çok seviyorum ve Reid, satın aldığım tüm mevsimsel süslemelere hoşgörüyle yaklaşıyor.

"Bye haftalarını seviyorum," diyor Reid. Kanepede oturmuş, akşam yemeğimizi yeni bitirmişiz. İkimiz de eşofman ve sweatshirt giymişiz, sadece uzanmışız. Onunla biraz zaman geçirmek için işten izin aldım.

"Ne? Koçun bunu duymasına izin verme," diye takılıyorum. "O kadar da korkutucu biri değil," diye şaka yapıyor Reid.

Telefonum çalıyor, ona uzanıyorum ve ekranda Rowan'ın adını görüyorum. "Merhaba Rowan," diye selamlıyorum onu.

"Hey, bu hafta tatil!" diye sevinçle bağırıyor ve ben gülüyorum. "Öyle."

"Yarın akşam herkes bize geliyor. Sade, rahat kıyafetler, sadece arkadaşlar bir araya geliyor."

"Saat kaçta?"

"Ne zaman istersen, ama muhtemelen altı civarı." "Ne getirmemizi istersin?"

"Sadece sen... şey, ve senin o adam da." O gülüyor. "Yiyecek bir şeyler sipariş ederiz."

"Denemek istediğim yeni bir sos var. Onu yaparım."

"Gerek yok, ama hayır demeyeceğiz. Kocam her şeyi yer, biliyorsun." Kıkırdar.

"Evet, Reid de seçici değildir."

"Harika. Yarın görüşürüz."

"Hoşça kal," derim, telefonumu kucağıma bırakarak. "Arayan Rowan'dı. Yarın bizi evlerine davet ettiler. Sanırım herkes orada olacak."

"Bu gece demedikleri için sevindim," diyor.

"Neden?"

"Bu gece seninle geçireceğim." Bacaklarımı kucağına çekiyor. "Bu bizim günümüz."

"Bütün gün evde takıldık."

"Biliyorum ve bu mükemmel. Yeni evimizdeyiz, yerleştik, tatil zamanı ve bütün gün kız arkadaşım bana ait."

"Güzeldi," diye kabul ediyorum.

"Kızımızın odası için mobilya bakmamız lazım. İnternette bakmak ister misin?" diye soruyor.

"Aradım. Sana göstereceklerim var," diyerek telefonuma uzanıyorum. İkimiz de yan yana oturarak telefonumu görebilecek şekilde pozisyonumuzu ayarlıyoruz, ama sonra Reid bunun yeterli olmadığına karar veriyor ve beni kucağına alıyor.

"Daha iyi," diyor, boynuma burnunu sürterek. "Çok ağırım."

"Kadın, lütfen. Bir daha ağzından böyle bir şey çıkmasını istemiyorum. Sen lanet olası bir tanrıçasın ve kızımızı büyütüyorsun." Bana sert bir bakış atarak, ciddi olduğunu belli ediyor. "Göster bana."

Telefonuma kaydettiğim resimleri açıp, ona kaydırması için telefonumu uzattım. "Açık pembe ve açık gri duvarlar, beyaz mobilyalar düşünüyordum."

"Mükemmel. Bir sanatçı çağırıp duvarlardan birine bir tür duvar resmi yaptırmaya ne dersin?"

"Gerçekten mi?" Bu fikri çok sevdim. "Bu çok mu abartılı olur?"

"Bell, bu bizim kızımız. Hiçbir şey fazla olmaz." "O şımarık bir çocuk olmayacak," diye uyarıyorum onu.

"Haklısın." Başını salladı. "O şımarık bir prenses olacak." "Başım büyük belada, değil mi?"

Gülüyor, yanağını avuçlayıp başını çevirerek beni öpüyor. "Ailemizi tanıyorsun. Camden'ın doğum gününü gördün."

"En azından tüm bunları koyacak kocaman bir evimiz var," diyorum ve onu güldürüyorum.

"Bunu sipariş edelim. Boyacıyı arayıp duvar resmi fikirleri aramaya başlayacağım."

"Yakında burada olacak," diyorum, ellerimi karnımın üzerine koyarak. Yirmi beş haftalık hamileyim, yani yarıdan fazlası bitti. Yakın gibi geliyor, ama aynı zamanda çok uzak da. Küçük kızımız karnımın üzerine koyduğum elime tekme atıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum. "Ah."

"Ne?"

"Beni tekmeledi."

Reid hemen elimi çekip, benim elimin olduğu yere kendi elini koyarak onu hissetmeye çalışıyor. Daha önce hiç onun hareketini hissetmemişti. Kızımız bir kez daha sertçe tekmeliyor ve Reid'in gözleri parlıyor. "Vay canına."

"Söylemiştim. Elimizde bir sonraki Rampage futbolcusu ya da bir futbolcu var."

"Hadi, bebeğim. Babana bir tekme daha at," diyor, karnıma konuşuyor. Kızım tekmeliyor ve Reid gülüyor. Neşeli bir gülümseme, kalbimi eritiyor. "Teşekkürler. Şimdi annene nazik davran," diyor doğmamış kızımıza. "Bu inanılmaz, Bell."

"Öyle," diyorum, gözlerim yaşlarla dolarken. "Sonunda onu hissedebildiğine sevindim."

"O hep uyuyor ve ben çok uzaktaydım, onun hareket ettiğini hissedebileceğimi hiç sanmıyordum." Kızımız tekrar tekmeliyor ve babası gülümsüyor. "Hayatımın en güzel gecesi," diyor ve bana daha da yakınlaşıyor. "Film izlemek ister misin?"

"Tabii, duş almam ve bacaklarımı tıraş etmem de lazım," diye inlerim. O, eşofmanımın bacağını kaldırmaya çalışır, ben de elini iteklerim. "Hayır," diye azarlıyorum. "Kötü, inan bana."

"Bebeğim, bacaklarını tıraş etmemiş olman umurumda değil."

"Ama benim umurumda ve bu göbekte bunu yapmak gittikçe zorlaşıyor."

"Plan değişikliği," diyor, beni kollarının arasına alıp koridora doğru yürümeye başlıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, tutunmak için kollarımı boynuna doluyorum.

"Bacaklarını tıraş etmeye."

"Ne? Hayır. Ben öyle demek istemedim. Sadece bu gece yatmadan önce yapmak istediğimi söyledim."

"Bu gece ve yatmadan önce."

"Film izleyeceğimizi sanıyordum?"

"Öyleydik ve hala izleyebiliriz. Seninle ilgilendikten sonra."

Kalbim eriyor. "Reid." Bazen ona nasıl davranacağımı bilemediğim için içimden bir iç çekiyorum. O kadar tatlı ki, mesleğini öğrendikten sonra beklediğim gibi biri değil. Onu öyle itip kakmakla ne kadar kötü davrandım.

"Ben hep yokum. Seni gerektiği kadar desteklemediğimi hissediyorum. Bana bu şansı ver. Sana yardım etmeme izin ver."

"Tüm randevuları sen ayarladın. Yoldayken günde birkaç kez beni arıyorsun. Beni ve kızımızı düşünerek bana destek oluyorsun. Burada olmayabilirsin, ama burada olmak istediğini biliyorum Reid, ve bu her şeyi değiştiriyor. Ben de yapabilirim. Sadece bu aralar biraz zor geliyor," diye ekliyorum.

"O zaman bu yükü sende alayım."

"Bacaklarımı tıraş mı edeceksin?"

"Bell, bebeğim, şimdiye kadar anlamadın mı, senin ya da kızımız için yapmayacağım hiçbir şey yok?"

Bir yanım ona bunun saçma olduğunu, başa çıkabileceğimi, sadece sızlandığımı söylemek istiyor. Ama daha büyük bir yanım ona yaslanmak istiyor, çünkü bunu yapabileceğimi biliyorum. Reid'in düşerse beni yakalayacağını ruhumun derinliklerinde biliyorum. Ve ben düştüm. Ona geri dönölmez bir şekilde aşığım. O sadece henüz bunu bilmiyor.

Beni banyoya taşıyor, lavabonun üzerine oturtuyor ve yer açmak için odayı yeniden düzenliyor. İki kişilik bir lavabo ve aralarında bolca boşluk var. Sessizce oturup, suyu açıp akıtmasını izliyorum, sonra bana dönüyor.

Yataktan dekoratif yastıklardan birini alır ve bana getirir, yanıma koyar, yaslanmam için. "Rahat mısın?"

diyor.

"Altı aylık hamile bir kadın banyo tezgahında otururken olabileceği kadar rahat," diye alay ediyorum.

Elini sweatshirt'ümün altına kaydırıp karnımın üzerine koyarken sırtıyor. Küçük kızımızın tekmelemesini bekliyor. Tekmelediğinde sırtışı daha da genişliyor ve gözleri mutlulukla parlıyor. Ellerini sweatshirt'ümün bel kısmına kaydırarak, "Hadi bunları çıkaralım," diyor yumuşak bir sesle ve sweatshirt'ümü çekiyor.

Kaldırıyorum, pantolonumu aşağı çekip çıkarmasına izin veriyorum ve pantolonumu yere atıyor. Ellerini baldırlarımdan uyluklarıma doğru kaydırıyor ve onaylayarak mırıldanıyor. "Çok seksi," diyor ve dudakları benimkilerle buluşuyor. Öpücüğü yavaş, dili tembelce benimkine dokunuyor. Geri çekildiğinde, lavabodan buhar çıkıyor, külotum mahvolmuş ve pantolonundaki şişkinlikten, onun da benim kadar tahrik olduğu anlaşılıyor.

Lavabonun tıpasını takar, sıcak suyla doldurur ve çekmeceye uzanarak yeni bir tıraş bıçağı ve bir kutu tıraş jeli alır. "Bana güveniyor musun?" diye sorar. Gözlerinde şakacı bir ışıltı vardır, ama aynı zamanda endişe de vardır, sanki hayır diyeceğimden korkuyormuş gibi.

"Evet." Daha fazlasını söyleyebilirdim, ama şu anda çok tahrik olmuş durumdayım. Ve daha fazla söze gerek yok. Basit bir evet, onun duyması gereken tek şey.

Suyu kapatıp avucuna bir parça jel sıkıyor. Ellerini ovuşturduktan sonra sol bacağıma köpük sürüyor. Elindeki jiletle cildime dokunup uzun ve yavaş bir hareketle tıraş ediyor. İşine son derece odaklanmış durumda, jileti lavaboya daldırıp duruladıktan sonra bir kez daha geçiyor.

Jilet cildime her dokunduğunda, vücudum onun için daha da ısınır. Kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor. O kadar yüksek sesli ki, eminim o da duyabiliyordur. Ben ıslak külotumla oturup onun bana özen göstermesini izlerken, o işine odaklanmış durumda.

Kendime aşık olmayı düşünmeye hiç izin vermedim. Annemin yaşadıklarını yaşamak istemedim. Evleneceğim adamı ya da çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim. Bunları zihnimin arka planına itip kilitledim, öfkemle bulanıklaştırdım.

Şimdi, hayatımı Reid Montgomery olmadan hayal edemiyorum. O rahat, özenli, çok seksi, sorumluluk sahibi, çalışkan ve

daha pek çok özelliği var; saymakla bitmez. Her gün benim için orada, bana değer veriyor ve benim onun için önemli olduğumu kanıtlıyor.

Her şeyi daha net görmeye başladım, özellikle de geçmişimi. Annem haklıymış. Genç ve öfkeliydim ve birini suçlamak istiyordum, bu yüzden evi terk eden babam kolay bir hedef haline geldi. Yaşlandıkça öfkem devam etti ve inatçı oldum, annemin söylediklerini dinlemek istemedim. Babamdan gelen kartları ve mektupları düşündüğümde, ona karşı yumuşayamadan edemiyorum. Belki, sadece belki, bir gün kaybettiğimiz şeyi geri kazanabiliriz.

"Aklında ne var, Dream Girl?" diye soruyor Reid, bir bezi ıslatıp sol bacağıma silerken, sonra da sağ bacağıma geçebilmek için dönmeme ve pozisyonumu düzeltmeme yardım ediyor.

"Seninle tanışmak hayatımı değiştirdi."

Öpüşmek için eğilirken bakışları yumuşar. "Benim de, bebeğim." "Sanırım... Sanırım babamla konuşmam gerek."

O başını sallar. "Hazır olduğunda, neye ihtiyacın olursa olsun ben buradayım."

"Sen olmadan yapamam."

"Yapabilirsin, ama yapmak zorunda değilsin." Bir öpücük daha, sonra sağ bacağıma tıraş etmeye başlar. Bitirdiğinde, ellerini artık pürüzsüz olan cildimde gezdirir. "Peki ya burası?" diye sorar, eli uyluklarımın arasına kayarken. Islak külotumun kasık kısmını nazikçe okşar.

"Karnım şişmeye başladığından beri o bölgeyi ihmal ediyorum." Bunu ona söylememe gerek yok. Açıklamaya gerek kalmadan çok iyi biliyor.

"Tıraş etmemi ister misin? Tamamen tıraş etmemi? Ağda seti alıp ağda yapmamı?"

"Gerek yok."

"Bell, bebeğim, sana şunu söyleyeyim, ellerimin vücudunun herhangi bir yerine dokunması zorunlu bir durum."

"Sen karar ver."

"Bu senin vücudun, senin seçimin. Sen olduğun gibi mükemmelsin. Sadece yardım teklif ediyordum."

"Belki... kesebilir misin?" diye soruyorum, yüzümün kızardığını hissederek.

"Kesmek olsun." Çekmecede karıştırmaya başlar ve sonunda, aşağıda neler olduğunu görebildiğim zaman kullandığım elektrikli tıraş makinesini çıkarır. "Yastığı sırtının arkasına koyalım, sonra bana dönersin, ama önce bunları çıkarmamız lazım." Külotuma uzanır ve ben kalçalarımı kaldırarak, onu vücudumdan çıkarmasına yardım ederim.

Sırtımı aynaya ve onun dayadığı yastığa yaslayıp bacaklarımı onun için açtım. Onun ateşli bakışları beni içine çekti ve ne kadar tahrik olduğumu görebildiğini biliyordum, külotumun ne kadar ıslak olduğundan daha fazla kanıta ihtiyacı yoktu.

"Seni biraz aşağı kaydıralım," diyor ve ben kalçalarımı tezgahın kenarına doğru kaydırıyorum.

"Böyle mi?" diye soruyorum ve sweatshirt'ümü karnımın üzerinden çekip kenara çekiyorum.

"Evet. Bekle." Uzanıp tezgahın altına itilmiş makyaj koltuğunu tutar ve oturur, böylece gözleri ürünlerle aynı hizaya gelir. "Şimdi, kızıma bir kesim yapalım," der ve bir bacağını, sonra diğerini omuzlarının üzerine koyar.

Düzeltiliciyi alır ve işe koyulur. "Bu çok utanç verici," diye mırıldanırım. Ancak, sözlerim nefes nefese çıkar, çünkü evet, bu utanç verici, ama aynı zamanda çok da seksi.

"Neden?" diye sorar, durup bana bakar.

"Sen bunu yapıyorsun." Çalıştığı yere doğru başımı sallarım.

"Çünkü bunu biz yaptık," diyor, elini karnımın üzerinde gezdirerek. "Sana veya çocuklarımıza bakmak istemediğim bir an asla olmayacak, Bellamy. Birine güvenmek utanç verici bir şey değil. Bu güven. Bu... her şey."

Dilimde şu kelimeler var: *Seni seviyorum*. O üç küçük kelimeyi söylememi bekliyor, ama o makineyi tekrar çalıştırıp işine geri dönüyor. Birkaç dakika sonra, bacaklarımı nazikçe indiriyor, dengede olduğumdan emin oluyor, sonra uzaklaşıp küvetteki suyu açıyor.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyorum, onun kıyafetlerini çıkarmasını izlerken. "Banyo yapacağız."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum. Taşındığımızdan beri birlikte banyo yapamadık, ama ikimiz de küvetin ikimiz için de yeterince büyük olduğunu konuşmuştuk.

"Evet, gerçekten. Bunu çıkaralım," diyor ve sweatshirtimin eteğini kaldırıyor. Kollarımı kaldırarak onun çıkarmasına izin veriyorum. "Buraya gel." Beni gelin gibi kollarının arasına alıyor ve büyük küvete taşıyor. Beni içine koyuyor ve ben sıcak suyun içine yerleşene kadar beni tutuyor, sonra arkamdan küvete giriyor. Kollarını bana doluyor ve ben onun göğsüne yaslanıyorum.

"Bu, hayal ettiğim kadar cennet gibi."

Elini suyla doldurup göğüslerime damlatır. "Katılıyorum. Bunu her gece yapmalıyız."

"Belki, ama kızımız doğduğunda, uzun ve sıcak banyolar için çok yorgun olacağız."

"Asla," diyor sertçe, elleriyle karnımı okşayarak. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Bir isim seçmeliyiz."

"Ben de, ve sevdiğim çok fazla isim var. Bir listem var," diyorum ona. "Peki ya sen?"

"Aklımda bir tane var."

"Öyle mi?" Omzumun üzerinden ona bakmak için dönünce, dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Uh-huh," diyor ve beni daha derin öpüyor. Eli karnımın üzerinden aşağıya, amıma doğru kayıyor ve başparmağıyla klitorisimi nazikçe okşuyor.

"Bu... Bu çok iyi," diye nefes alırım ve o gülümser.

"Benim için boşalmanı istiyorum Bell."

Gözlerimi kapatıyorum çünkü isteği gerçekleşmek üzere.

"Gözlerini bana dik, bebeğim."

Omzumun üzerinden ona bakmaya devam ederken gözlerim hemen açılır.

"Seni izlemek istiyorum. Gözlerin elmas gibi parlıyor ve benim için kontrolünü kaybettiğinde o parıltıyı görmek istiyorum."

Her şey çok fazla. Onun sözleri, dokunuşları, bu geceki her şey... Bir roket gibi fırlıyorum. Ellerim, bana sarılan kolunu sıkıca kavırıyor. Vücudum onun vücuduna daha da fazla yaslanıyor. Hayatın böyle olabileceğini bilmiyordum. Birine karşı bu kadar güçlü hisler besleyebileceğimi bilmiyordum. Kalbini ve ruhunu bir başkasına açıp onu davet etmenin gerçek anlamını anlamıyordum.

Reid benim için o kişi.

Nefesimi düzenledikten sonra dikkatlice ayağa kalkıyorum.

"Hey, nereye gidiyorsun bebeğim?"

"Duğa. Saçımı yıkamam lazım."

"Bu benim işim," diyor, benimle birlikte ayağa kalkıyor, küvetten çıkıyor, beni kollarının arasına alıyor ve duğa taşıyor.

"Yürüye bilirim, biliyorsun," diye alay ediyorum.

"Neden, kollarımda mükemmel bir şekilde otururken?"

Duğa girerken beni kumandanın yanına götürür ve ben suyu açarım, o da soğuk suyla ıslanmamam için hemen geri çekilir. Ona gülümserim. "Her zaman beni koruyorsun," derim, bir elimi yanağına koyar, diğeri elimi boynuna sıkıca sarar ve ona öpücük vermek için eğilirim.

Duğa girdiğimizde, Reid beni nazikçe ayağa kaldırır ve ben ona dönerek "Oturun lütfen" derim. Duşun içindeki bankı işaret ederim.

O sırtıyor ama dediğimi yapıyor. "Şimdi ne olacak?" diyor, uyluklarımın arkasını kavrayıp karnıma bir öpücük konduruyor.

"Şimdi bunu." Ona sırtımı dönerek arkama uzanıyorum. Arkama uzanıp onun penisini kavriyorum ve onun uyluklarına oturana kadar onu içeriye yönlendiriyorum.

"Bye week'i çok seviyorum," diyor, uyluklarımı kavrayarak.

Kalçalarımı sallarken göğsümden kahkahalar çıkar ve onu inlemeye başlar. Vücudu hareketsiz kalana ve içime boşalana kadar durmam. Ayağa kalkıp duğa girerken bacaklarım jöle gibi titriyor.

Reid söz verdiği gibi vücudunu benimkine hizaladı ve önce saçımı, sonra vücudumu yıkadı. Acele etmedi, vücudumun hiçbir yerini atlamadan yıkadı. O bitirdiğinde, ben tekrar hazırdım ama yorgunluk beni çok ağırlaştırıyordu.

"Ben işimi bitireceğim," diyor, şakağıma öpücük kondurarak. "Hemen geliyorum."

Başımı sallayıp duştan çıkıyorum, belime bir havlu sarıyorum. Kurulanıp onun tişörtlerinden birini giyiyorum, saçımı tarayıp nemli ve dağınık bir topuz yapıyorum ve yorganın altına giriyorum. Birkaç dakika sonra Reid ışığı kapatıp yanıma sokuluyor.

Bye haftasını kesinlikle seviyoruz.

On Dokuzuncu Bölüm

Reid

"Geç mi kaldık?" Bellamy, Landry ve Rowan'ın garaj yoluna park ederken soruyor.

Gülümsememek için yanağımı ısıyorum. "Rowan saat altı gibi demişti, değil mi?" Saatin altı buçuk olduğunu gösteren gösterge paneline doğru başımı sallıyorum.

"Burada çok fazla araba var," diye düşünür. "Geç kalmaktan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Bu gece arkadaşlarla birlikteyiz. *Ish*, belirli bir saat olmadığı anlamına gelir, yani geç kalmadık demektir. Tam zamanında geldik." Göz kırparak kamyonetten inerim ve onun kapısına doğru yürürüm. Ona inmesine yardım eder ve arka koltuğa uzanarak ısrarla hazırladığı dip sosu alırım. Onu vazgeçirmeye çalıştım ama işte buradayız, onun onur konuğu olduğu bir partiye kapalı bir tabak taşıyoruz, ama ona bunu söyleyemedim. Sürprizi bozardı.

Ona boş elimi uzattım ve o da elimi tuttu, böylece onu ön kapıya götürebildim. Kapıyı çalmaya gerek duymadım. Evden çıkmadan önce grup sohbetimizde arkadaşlarıma mesaj attığım için burada olduğumuzu biliyorlardı. Artık biz de aynı mahallede yaşadığımız için, birkaç dakika uzaklıkta olduğumuzu biliyorlardı. Eve girer girmez herkes "Sürpriz!" diye bağırdı.

Bellamy durur, ağzı açık kalır ve gözleri yaşlarla dolar. "Bu ne?" diye sorar, annesi ona doğru koşarak gelir ve onu sıkıca kucaklar.

"Bu senin bebek partin, aptal. Tabii ki karma," diye bağıırır Landry.

"Gerçekten mi?" Bellamy'nin sesi titrer.

"Hadi Bell. Herkese merhaba diyelim." Kolumu beline dolayarak, dip sosunu Rowan'a verip odada dolaşmaya başladık. Erkekler, Corie, Rowan, Sloane, Candice ve Amanda hepsi buradaydı. Rowan iş arkadaşlarını davet etmek istemişti, ama Grant'e kısa bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra, bana ofiste bir bebek partisi düzenlemeyi planladıklarını söyledi. "Onlar" derken, karısını ve baldızını kastetti, yani sadece biz varız — yakın arkadaşlar ve aile. Burada olmayan tek bir kişi var ve ona bunu şimdi sormam gerekiyor.

"Hey," diyorum, herkese merhaba demek için sarıldıktan sonra onu kenara çekerek. "Babanı davet etmedik. Onun burada olmasını isteyip istemediğinden emin değildim."

Alt dudağını ısırır. "Yani, sanırım sorun olmazdı."

"Onu aramamı ister misin?" diye soruyorum.

"Bu tuhaf olur mu? Koçun burada olması?"

"Hayır. Annen ne dersin?"

Omzunun üzerinden annesine bakar, onun gözüne çarpar ve el sallar. "Bekle, annemin yanında kim var?" diye sorar, ikisi de bize doğru yürümeye başlarken.

"Bellamy, Cliff ile tanışmanı istiyorum. O benim erkek arkadaşım," diye ekliyor Candice. Gülümsüyor, ama gözlerinde endişe görüyorum. "İkinizi tanıştırmak için en uygun zaman olmadığını biliyorum, ama o beni mutlu ediyor ve onunla tanışmanı istedim."

Nefesimi tutarak, bu buluşmayı nasıl idare edeceğini bekliyorum. Dudaklarında parlak bir gülümseme belirdiğinde, nefesimi veriyorum. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Cliff. Sizin hakkınızda hiçbir şey duymadım." Gülüyor. "Ama burada olduğunuz için, annem için önemli biri olduğunuzu biliyorum." Bakışlarını annesine çeviriyor. "Ne zamandır görüşüyorsunuz?" Sesinde öfke yok, sadece saf merak var.

"Birkaç aydır," diye cevapladı Candice. "İlişki biterse diye sana söylemek istemedim, ama hâlâ birlikteyiz," dedi Cliff'e gülümseyerek, sonra Bellamy'ye dönerek, "Amanda, onun burada olmasına senin bir sakıncası olmayacağına beni ikna etti."

"Seni rahatsız ediyorsa gidebilirim," diye ekler Cliff. "Her ihtimale karşı ayrı ayrı geldik."

"Ne? Hayır, tabii ki hayır. Lütfen kal," diyor Bellamy. Cliff kolunu Candice'in beline doluyor ve Candice ona yaslanıyor, bu da kızımın gülümsemesini daha da genişletiyor.

"Beni buraya çağırdığında bir şey mi istemiştin?" diye sorar Candice kızına.

"Oh, şey... Reid babamın da gelmesini isteyip istemediğimi sordu. Sana bu konuda ne düşündüğünü soracaktım ama gerek yok."

"Bellamy, o senin baban. Bana bu hayattaki en büyük hediye verdi: seni. Tabii ki onu davet etmelisin."

"Emin misin? Yani, son dakika oldu, eminim işi falan vardır."

"Denemeden bilemezsin." Candice ona anlamlı bir bakış atar.

"Onun yaptığı gibi," diye fısıldar Bellamy ve Candice başını sallar. Derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirir ve bana bakar. "Onu arar mısınız?"

"Tabii, rüya kızım. Ne istersen." Onun şakağına bir öpücük kondurup kolumu belinden çekerim. "Hemen dönerim." Oturma odasının hemen dışındaki koridora çıkıp koçun numarasını arar ve cevap vermesini beklerim.

"Montgomery."

"Selam Will," diye selam veriyorum ve o homurdanıyor. Şu anda koçumla konuşmuyorum. Kız arkadaşımın babasıyla konuşuyorum. "Şu anda ne yapıyorsun?"

"Oyunları gözden geçiriyorum."

O beni göremese de başımı sallıyorum. "Kısa süreli bir haber olduğunu biliyorum, ama kızlar Bellamy'ye sürpriz bir bebek partisi düzenliyorlar. Buraya yeni geldik, eğlence henüz başlamadı, ama sana telefon edip davetiyeyi iletebileceğimi söyledi."

Uzun bir süre sessiz kalır. "Öyle mi dedi?" diye sorar.

"Evet, öyle dedi. Hediye getirirkenize gerek yok, ama bu sizin için bir fırsat. Bu onun uzattığı zeytin dalı. Kabul edecek misiniz?"

"Neredesin?"

"Landry'nin evinde. Adresi sana mesaj atarım."

"Bir hediyem var," diyor, bu beni şaşırtıyor.

"Gerek yok," diyorum yine.

"Orada olacağım. Şimdi çıkıyorum."

"Tamam," diyorum, telefonu kapatıp cebime geri koyuyorum. Oturma odasına geri döndüğümde, tüm kadınların Bellamy'nin etrafında toplandığını görüyorum. Corie elini karnına koymuş, hepsi gülümsüyor.

Bir el omzuma konuyor ve Knox'a bakıyorum. "Son zamanlarda bizim için çok şey değişti," diyor ve kadınlara başını sallıyor.

"Evet," diye onaylıyorum.

"İtiraf etmeliyim ki, biraz kıskanıyorum," diyor bana. Ona dönüp bakıyorum. "Neyi?"

"Ailemizi kurmaya hazırım." "Deniyor musunuz?"

"Denemiyoruz *da denemiyoruz da* değiliz, anlamışsındır." Gülüyor.

"Zaman tanı. Herkesin yüzücüleri benimki kadar güçlü değil," diye şaka yapıyorum.

"Benimki öyle," diyor Baker, bize katılırken.

O haklı. İkimiz de tek gecelik ilişkilerimizden dolayı hamile kaldık. Tek fark, ben bebeğimin annesine aşığım, ona henüz söylememiş olsam da, Baker ise, onunla başa çıkmakta zorlanıyor ama oğlunu seviyor.

"Bu hafta Cam'in yanında olduğunu sanmıyordum?" diye soruyor Knox. "Natasha'nın başka bir çekimi vardı. Bu sefer Avustralya'da."

Baker gözlerini deviriyor

gözlerini devirir. "Şikayet ettiğimden değil. Ne zaman fırsat bulursam oğlumla daha fazla zaman geçiririm."

"Beyler," diyor Landry, Foster'la birlikte oturma odasındaki küçük köşemize katılırken. Son kurabiyesini ağzına atıyor. "Bu bebek sahibi olma işini anlayabiliyorum," diyor. "Atıştırmalıklar harika."

"Belki sen ve karın bu konuda çalışmalısınız," diyor Foster.

"Başaracağız. Bakın, önce hepinizin bunu yapması gerekiyor ki, hatalarınızdan ders alabileyim. Ayrıca, ben zaten en sevilen amcayım."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye şaka yapıyor Foster.

"Hepimiz biliyoruz ki, en sevilen benim."

"Bilemiyorum," diye düşünür Baker. "Oğlum Amanda'nın kucağında otururken çok mutlu görünüyor."

"Tabii ki mutlu," diye cevaplar Landry. "Ona tüm dikkatlerini veren güzel kadınlarla çevrili."

Cevap veremeden, kapı çalınır. "Koç geldi," derim ve kapıyı açmaya giderim. Kapıya doğru yürürken, arkadaşların neden geldiğini sorduklarını duyarım. Kapıyı açarım ama onu içeri davet etmem. Bunun yerine, öne doğru adım atarak onu bir adım geri çekilmeye zorlar ve kapıyı arkamdan kapatırım.

"Geldiğine sevindim," derim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"İçeri girip kızımı görebilir miyim? Senin için gelmedim," diyor.

Onun kızgın olduğunu biliyorum, ama kızgın olmasına gerek yok. Ben onun kızına tamamen güveniyorum. "İçeri girebilirsin, ama unutma, bugün buraya Rampage'ın koçu olarak gelmedin. Bugün, sen sadece benim kızımın babasısın. O mutlu ve gülümsüyor, ve böyle kalacak."

"Ne diyorsun, Montgomery?" diye soruyor.

"Bellamy ve benim hakkımda ne hissedersen hisset, bugün o boktan şeyleri kendine sakla diyorum. Onun bu gününü mahvetmeyeceksin."

"Onun için hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum."

"Candice geldi," diyorum ona. "Erkek arkadaşını da getirmiş." Yüzünün düştüğünü, omuzlarının çöktüğünü görüyorum. "Lütfen samimi davran. Sahte olsa da umurumda değil. Bugün Bell'in günü ve sana zeytin dalı uzatıyor. Daha fazlasını istiyorsan, kendine hakim ol."

"Sen benim bekçim değilsin."

"Hayır, ama o benim, bu da onu her zaman koruyup yanında olacağım anlamına geliyor. Bu, onun ve bebeğimizin benim tüm dünyam olduğu anlamına geliyor. Kim olduğun umurumda değil. Onu üzmeyeceksin."

Arkamızdaki kapı açılır ve Bellamy dışarı çıkar. Soğuktan korunmak için kollarını beline dolamıştır ve ben onu hemen kendime çekerek ısınmasını sağlarım.

"Merhaba," diyor, ben dudaklarımı onun başının tepesine koyarken. "Parlak görünüyorsun," diyor William hüzünlü bir gülümsemeyle. "Nasıl

? Bebek nasıl?" diye sorar.

Göğsüme dayadığı elini karnına götürdü. "İyi. Gerçekten iyi. O sağlıklı, ben de öyle."

"Bu harika," diyor, sesinde bir çatlakla. "Evet, o sağlıklı."

"Bir torun," der, sanki büyükbaba olacağı gerçeğine hayranlık duyuyormuş gibi.

"İçeri geliyor musun? İkiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Annenin Cliff'le burada olduğunu ona haber vermek istedim," diyorum ona. Ona uslu durmasını söylediğimi söylemiyorum, ama sorun değil. Bir şeyi söylememek yalan sayılmaz, değil mi?

"Uzun zaman oldu," diyor William. "Onun adına sevindim."

"Ben de."

Ona açık pembe bir hediye çantası uzattı. "Bu senin ve bebek için."

"Hediye mi aldın?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet, bebek doğana kadar bekleyecektim, ama Reid aradığında, kapıdan çıkarken onu aldım. Bebek doğduğunda bir tane daha almam gerekecek."

"Gerek yok. Teşekkür ederim," der, titreyerek.

"Hadi bebeğim, içeri girelim." Benim kollarımdan kurtulup kapıyı açar. William'a onu takip etmesini işaret ederim ve ben de onların peşinden giderim.

Tüm gözler bize çevrilir. "Şey, hepiniz onun sizin için kim olduğunu biliyorsunuz." Bellamy gergin bir şekilde kıkırdar. "Ama o aynı zamanda benim babam." William'a bakar ve William ona güven verici bir şekilde gülümser. Koç bizi kızıyla tanıştıırken hepimiz aile günü için oradaydık. Bugün, onun sözleriyle, onlar için iyileşme yolunda büyük bir adım ve umarım bundan sonra da ilerleme devam eder.

"Herkes burada olduğuna göre, hadi yiyelim!" diye bağırır Landry. Herkes gülererek mutfağa gidip tabaklarını doldurur. Haklı, yemekler inanılmaz lezzetlidir.

Herkes karnını doyurduktan sonra, Rowan Bellamy ve beni oturma odasındaki, hediyelerle dolu bir masanın yanına yerleştirilmiş iki sandalyeye götürür.

"Alın bakalım." Rowan gülümser.

"Fotoğrafları hallettim," diye seslenir Amanda, elindeki kamerayı bize göstererek. Bu günlerde fotoğrafçılar dışında kimsenin kamera kullandığından emin değildim.

"Ben de liste yapıyorum," diyor Corie, elindeki kalemi ve defteri göstererek.

"Sizin tek yapmanız gereken, kızınız için yeni aldığınız şeyleri açmak." Rowan gülümser.

"Hepinize çok teşekkür ederim. Bu çok fazla," diyor Bellamy.

"Sanki sen bizim için aynısını yapmazmışsın gibi," diyor Sloane. "Önce benimkini aç." Göz kırıyor. "Üzerinde ayılar olan pembe çanta." Çantayı işaret ediyor. Masadan alıp Bellamy'ye uzatıyorum.

"Sen aç. Ben çöpü ve hediyeleri dağıtmayı hallederim," diyorum ona.

İşte yaptığımız şey bu. Hediye üstüne hediye açıyoruz, küçük kızımızın ihtiyaç duyacağı minik giysiler ve eşyalar alıyoruz. Arkadaşlarımızın bizim için yaptıkları bu sevgi dolu davranışlar karşısında boğazım düğümleniyor.

"Sonuncusu," diyorum Bellamy'ye, ona babasından gelen hediye çantasını uzatırken.

Kağıt mendili dikkatlice çıkarıp içine uzanıyor. Bir kitap çıkarıyor. "Anne ve ben" diyor ve bize ön kapaktaki iki küçük ayıyı gösteriyor. Çantaya uzanıp yumuşak, açık pembe bir battaniye çıkarıyor.

Sonra, küçük bir tulum çıkarır. Üzerinde yazanı okur ve gözyaşları içinde kucağına bırakır. Dudakları titrer ve ben babasına sert bir bakış atarım, ama o beni görmez. Gözleri sadece Bellamy'ye odaklanmıştır.

"Ne yazıyor?" diye sorar Candice.

Bellamy başını sallar ve tulumu bana uzatır. Tulumun üstünü kaldırıp yazıyı okurum. "Beni sevimli buluyorsan, annemi görmelisin." Herkesin görebilmesi için tulumu çeviririm ve kadınlar hayranlıkla sesler çıkarır. Elini tutarak ona desteğimi gösteririm.

Candice ayağa kalkar ve odanın diğer tarafında oturan William'ın yanına gider. Hepimiz tabaklarımızı doldururken mutfakta kısa bir merhaba dediler, ama bildiğim kadarıyla aralarındaki tek etkileşim bu oldu.

"Aferin sana, dede," diyerek elini onun omzuna koyar. Koç ona gülümser ve o anda ben de fark ederim.

Hâlâ onu seviyor. Bu, yüzünden açıkça okunuyor. Başını sallar ve bakışlarını kızına çevirir.

Bellamy yavaşça ayağa kalkar, ben de ona ihtiyacım olursa diye ayağa kalkarım. Babasının önüne kadar yürür ve babası da sandalyesinden kalkar. "Teşekkürler baba," der, sesi duygudan titrer ve babasına yaklaşıp kollarıyla belini sararak hepimizi şaşırtır.

Koç, belki iki saniye kadar donakaldıktan sonra kollarını kızının boynuna doladı, gözlerini kapattı ve o anın tadını çıkardı.

"Lanet alerjiler," diye homurdanır Landry, gözlerini siler ve herkes güler, Bellamy ve Koç bile.

Birkaç uzun adımda onların yanına ulaştım. Kolumu Bellamy'nin beline doladım ve Koç bana sert bir bakış attı. "Geldiğin için teşekkürler," dedim, onun bakışını görmezden gelerek.

"Sana da," diyorum Candice'e, boş kolumla ona sarılmak için eğiliyorum.

"Bunları kamyonunuza taşımak için yardıma ihtiyacınız var mı?" diye soruyor Cliff, bize katılarak. Elini Candice'in beline koyuyor ve Candice ona hayranlıkla bakıyor. Koç'a bir bakış attığımda, çenesini sıkıldığını görüyorum.

"Bu harika olur. Bebeğim, bunları yüklemeye başlayalım," diyorum.

"Neyse ki kamyonetinin kasası kapalı," diyor Bellamy gülümseyerek.

"Sığmayanları benim kamyonuma koyarız," diye onu rahatlatır

Cliff. "Teşekkürler."

Eğilip Bellamy'nin dudaklarına hızlıca bir öpücük konduruyorum.

"Ayağa kalkma.

Hemen bitiririm."

"Emir veriyorsun," diyor gülerek.

"Emir vermek, kızlarıma iyi bakmak anlamına geliyorsa, o zaman bunu kabul ederim." Onu tekrar öpüyorum, ailesine gülümsüyorum ve Cliff ile ben tüm hediyeleri arabaya yüklerken üçünü sohbet etmeye bırakıyorum.

İşimiz bittiğinde, Candice elinde paltosuyla gitmeye hazırdır. İkimize de sarılır, bize iyi dileklerini sunar, ikimiz de Cliff'le el sıkışırız ve onlar kapıdan çıkarlar.

"Ben de gitmeliyim. Arkadaşlarınla kal," diyor koç Bellamy'ye.

Oda içinde etrafa bakınıyor, sonra bana dönüyor. Kolunu belime doluyor ve elini göğsüme koyuyor. Ben de ona sarılıyorum, elim onun karnına gider. "Onlar benim ailem." Bunu o kadar içten söylüyor ki, kalbim göğsümün içinde sıkışıyor.

"Anlıyorum." O başını sallar. "Tebrikler, Bellamy."

"Teşekkürler." O da başını sallar.

"Geldiğin için teşekkürler." Ona elimi uzattım. Elime bakakaldı, sonra elimi tuttu. Sıkıca sıktı, bu da beni daha çok gülümsetip, ben de aynı şekilde karşılık verdim. Ellerimizi bıraktık ve kızına son bir kez baktıktan sonra, paltosunu alıp kapıdan çıktı.

"Peki ya senin ailen?" diye sorar Bellamy.

"Zamanında kaçamadılar. Annem seni kendi küçük partisine davet edecek, eminim. Ona çok fazla fotoğraf göndereceğimizi söyledim."

"Tamam, Name that Tune zamanı!" Bellamy esnerken Landry seslenir.

"Gitmek ister misin?" diye soruyorum ona.

"Hayır. Yorgunum ama bugün harika bir gündü. Henüz bitmesini istemiyorum."

O yüzden bitmiyor. Knox ve Landry'nin eşlerine yaptığı gibi onu kucağıma çekiyorum. Amanda'nın kucağında Camden var ve o da annesinin göğsünde uyuyor. Baker onu almayı teklif ediyor ama Amanda eliyle onu uzaklaştırıyor. Baker, Foster ve Sloane kanepeye oturuyor ve biz de oynamaya başlıyoruz. Corie her zamanki gibi bizi yeniyor ama bu normal geliyor. Bu an, bu gün, kollarımdaki kadın ve karnındaki bebek. Bu doğru. Bu benim geleceğim ve onu yaşamak için sabırsızlanıyorum.

Yirminci Bölüm

Bellamy

Bu hamileliğin üçüncü üç aylık döneminde olmak çok yorucu. Son birkaç haftadır kendimi çok yorgun hissediyorum. Geceleri büyüyen karnımla rahat uyumak çok zor. Hamilelik yastığım var ve Reid inanılmaz davranıyor. Beni kucaklıyor, sırtımı ve ayaklarımı ovuyor, evdeyken bana her konuda yardımcı oluyor. Hatta yemekleri dışarıdan getiriyor ki ben yemek yapmak zorunda kalmayayım, ve evdeyken yemekleri o yapıyor. Erkek arkadaşım beni kesinlikle şımartıyor.

Sadece yorgun olduğum ve rahat bir uyku pozisyonu bulmakta zorlandığımdan değil. Bugün başım dönüyor ve bunun nedeninin bu bebek göbeğimle dengemi kaybetmem olduğundan eminim. Oh, ve hiçbir şey bana olmuyor. Hiçbir şey. Tamam, hiçbir şey değil, ama Reid Montgomery formam artık bana olmuyor. Karnımın üstünden geçmiyor ve bugün playoffların üçüncü turu. Onun adını ve numarasını giymek zorundayım. Yatağa çöküp iç çekiyorum çünkü tek seçeneğim dolapta asılı duran eski formaları ve onlar bana çok büyük geliyor. Sanırım bugün hamile bir pasaklı gibi görüneceğim çünkü stadyuma gidip sevgilimi desteklememeyi reddediyorum.

Telefonum çalıyor ve komodinden alıp Sloane'ın adını görüyorum. "Selam," diye iç çekerek cevap veriyorum. Beni almaya geliyor ama ben hala giyinmedim.

"Ne oluyor?" diye soruyor.

"Giyecek hiçbir şeyim yok," diye sızlanıyorum. Huysuz bir ergen gibi davrandığımı biliyorum, ama bugün Reid'i temsil etmem çok önemli.

. Yapmak zorundayım. Bana çok iyi davranıyor, benimle ilgileniyor ve bu iyiliğini karşılığında yapabileceğim tek şey bu.

Sloane gülüyor. "Seni almaya geliyorum. Kapıyı aç da gireyim. Birlikte bir çözüm bulalım."

"Tamam. Aşağı inmek için bana biraz zaman ver," diyorum ve onu güldürüyorum.

"Bekleyeceğim," diye beni temin eder.

Telefonumu yatağa atıp, kendimi örtmek için bornozumu giydim ve kapıyı açmak için merdivenlerden aşağı indim. Sloane oyunlarda benim arkadaşımdı ve ona çok minnettarım, özellikle de Amanda gelemediği günlerde, ki bugün de öyle. Bugün en iyi arkadaşım soğuk algınlığı geçiriyor ve bunun suçlusu olarak kariyerini gösteriyor, bu yüzden yatakta kıvrılıp televizyon izliyor. Ona katılmayı teklif ettim ama benim de hastalanmamdan korktuğu için beni uzaklaştırdı. Onun hasta olmasına üzülüyorum ama Sloane'in benimle birlikte olmasına minnettarım. Corie ara sıra uğrayacak ve Rowan her zamanki gibi sahada olacak.

Kapıyı açtığımda, Sloane elinde bir çanta ile gülümseyerek orada duruyordu. "Merhaba." Geri adım atarak onun içeri girmesine izin verdim ve kapıyı kapattım.

"Bu senin için." Çantayı bana uzattı. "Nedir bu?"

"Aç şunu, aptal kız. Hadi, zaman kaybediyoruz." Sanki anaokulu öğrencisiymişim gibi ellerini çırpıyor, ama işe yarıyor çünkü çantayı karıştırıp kağıt mendili ve ardından bir giysi çıkarıyorum. Sloane, ben eşyayı kaldırırken çantayı elimden alıyor ve gözlerim doluyor.

"Nasıl anladın?" diye soruyorum, sesim titriyor. Bu lanet olası hamilelik hormonları beni öldürecek.

"Geçen hafta hepimiz maçı izlerken, formalarının dar geldiğini ve sezonun son birkaç maçında sana uymayacağından endişelendiğini söylemiştin. Ben de sana yardım edeyim dedim."

Elimde, takımın logosu bulunan ön tarafında, ortasında göğsünde bir

karınma doğru işaret eden işlemeli bir ok ve üzerinde "*Number Twenty Did This*" yazıyor.

"Bunu nerede buldun?" diye gülerek soruyorum. Reid bunu görünce çıldıracak.

"Sweatshirt'ü satın aldım, ama geri kalanını ben ekledim. Arkasına bakın."

Arkaya, Reid'in soyadını, Montgomery'yi, tıpkı formasında olduğu gibi büyük harflerle, yirmi rakamını ve en alta, sıfırın hemen soluna, *Baby Momma* yazan küçük bir yazı eklemiş. Gülümsememi saklayamıyorum.

"Sloane, bu inanılmaz. Çok teşekkür ederim. Parasını ödeyeceğim," diyorum ona, ne giyeceğimi bilememenin verdiği stresin omuzlarımdan düştüğünü hissederek.

"Öyle bir şey yapmayacaksın. Bu bir hediye. Beğendiğine sevindim." "Bayıldım, Reid bunu görünce çok sevinecek."

"Oh, eminim ölecektir. Şimdi git hazırlan. Bebeğinin babası ve diğerlerinin eve galibiyetle dönmesini izlememiz lazım. Bu yıl da yine sonuna kadar gideceğiz," diyor kendinden emin bir şekilde.

Onu, hamile karnımın izin verdiği kadar sıkı bir şekilde kucakladım. "Çok teşekkür ederim." Gözlerim doldu. Eğer inatçı olmaya devam etseydim ve geçmişimin ve öfkemin geleceğimi yönetmesine izin verseydim, Reid'e olan aşkımdan çok daha fazlasını kaçırmış olurum diye düşünmeye devam ettim. O, hayatıma bir grup inanılmaz insanı getirdi ve ona sonsuza kadar minnettar olacağım.

Yukarı kata çıkıp sweatshirt'ümü giyip hazırlanmayı bitirirken adımlarım biraz daha canlılaşıyor. Yirmi dakika sonra stadyuma doğru yola çıkıyoruz.

"Tekrar teşekkürler," diyorum Sloane'a. "Çok beğendim."

"Rica ederim. Nasılsın anne?" diye soruyor.

"İyi." Ellerimi karnıma koyuyorum. "Bazen biraz sallanıyorum, sürekli yorgunum, ama bu günlerde uyurken rahat bir pozisyon bulmak zor, koltukta olmadığım sürece, ama yatakta olmayı seviyorum, özellikle Reid evdeyken."

"Oh, eminim öyledir." Kıkırdar. "Bütün arkadaşlarım evlendi, ben ise hala eziklerle çıkıyorum."

"Birkaç hafta önce çıktığın randevu nasıldı?"

"Harikaydı. İyi biriydi, akşam yemeğini ödedi, bu da hoştu, ama annesinin bodrumunda yaşıyor ve görünüşe göre ölülerle konuşuyor." Titrer.

"Vay canına."

"Evet, bekar kalmayı tercih ederim." Gülerek.

"Amanda, Ethan ile tanışmadan önce aynı şeyi yaşamıştı. Bu yüzden daha önce pek kimseyle çıkmamıştım. Güvenmek benim için çok zordu." Ben de kalbimde çok fazla öfke besliyordum. Çoğunlukla tüm erkekleri suçluyordum. Ta ki bir adam, kurduğum öfke duvarlarını aşana kadar.

"Anlıyorum," diye onayladı ve stadyuma girdi.

Neyse ki özel VIP girişimiz var, bu yüzden diğer kalabalıkla birlikte içeri girmek zorunda kalmıyoruz. Ana girişten girmek benim için sorun değil ama karnım büyüdüğü için bu günlerde hareket etmek biraz zorlaşıyor.

Süitimize vardığımızda, Corie'yi Camden ve dadısı Bayan Ward ile birlikte görünce şaşırdım. "Merhaba," dedik Sloane ve ben aynı anda.

Zaten oturmuş, mutlu Camden'ı dizinde zıplatmakta olan Bayan Ward'a el sallıyoruz. "Bu hafta annesiyle birlikte olduğunu sanıyordum," diyor Sloane, sesini alçaltarak Corie'ye.

Corie gözlerini devirdi. "Görünüşe göre tatildeymiş."

"Nadiren gördüğün çocuğu olmadan mı?" diye sorarım, küçümsememi gizlemeye çalışmadan.

"Evet," diye cevaplar Corie.

"Kahretsin," diye mırıldanır Sloane. "Zavallı bebek. Neyi kaçırdığının farkında bile değil. Büyüdüğünde ona bunun için kızacak."

Corie omuz silker. "Dürüst olmak gerekirse, onun umurunda olduğunu sanmıyorum."

"Senin orada maç öncesi görüntüleri çekiyor olacağını düşünmüştüm," diyor Sloane Corie'ye.

"Evet, yaptım. Artık her şey fotoğrafçıların elinde. Bu gecelik işim bitti. Fotoğrafçılar bana her şeyi gönderecekler ve ben de bunları içeriğim için kullanabilirim. Ayrıca, çocuklar maça konsantre olmaya çalışırken onları rahatsız etmek için orada kalmam gerekmiyor."

Bu arada, telefonum çalıyor. Çantamdan çıkarıp, onlara Reid'in yüzünün olduğu ekranı gösteriyorum ve aramayı cevaplamak için kenara çekiliyorum. "Alo."

"Merhaba bebeğim. Orada mısın?" diye soruyor Reid.

"Buradayım. Sitteyiz. Corie bizimle, Bayan Ward da Camden'la birlikte burada."

"İyi. Evet, Baker Natasha'nın tatilde olduğunu falan söyledi. Ara vermesi gerektiğini söyledi," diyor ve ses tonunda hoşnutsuzluk duyabiliyorum. "Kızlarım nasıl?"

Glmsyorum. "Yorgun ve mutluyum," diye dürüstçe söylüyorum.

"Fazla uzun sürmeyecek," diye fısıldıyor. "Sanırım yorgun ve mutlu olmak bir süreliğine hayatımızın bir parçası olacak."

"Haklısın, ama buna değecek." Hayatımın beni bu noktaya getirdiğine inanamıyorum, ama evren Reid'i hayatıma soktuğunda ne yaptığını çok iyi biliyordu. Beni, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim şekillerde iyileştirdi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sadece bize ait bir sitimiz var. Sadece ben, Corie, Sloane ve Camden ile Bayan Ward varız. Tonlarca yiyecek ve atıştırmalık var. Her şey hazır," diye onu temin ediyorum.

"Tamam, rüya kızım. Maçtan sonra görüşürüz."

"Burada bekliyor olacağım."

Biri bağırır ve o inler. "Git. Sonra görüşürüz."

"Hoşça kal, bebeğim," der ve telefonu kapatır.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Corie, ben onlara katıldığım da.

"Harika," diyorum ona, elimi karnıma koyarak. "Reid sadece buraya sorunsuz vardığımız dan emin olmak için arıyordu."

Corie başını sallar. "Knox'la geldim, yoksa ben de aynı telefonu alırdım."

"Baba!" Camden, tarlayı işaret ederek seslenir ve hepimiz dikkatimizi ona çeviririz.

"Onu ben alayım," diyor Corie, Bayan Ward'a. "Biraz dinlenin ve bir şeyler atıştırın."

"Oh, o gayet iyi," diye onu rahatlatır.

"Hayır, ısrar ediyorum. Bebek Cam'in kucaklaşmasına ihtiyacım var." Kollarını uzatır ve Camden de ona uzanır, o da onu kalçasına oturtur.

Açılış töreni başlarken hepimiz yerlerimize otururuz. New York Tigers ile oynuyoruz ve top ilk olarak onlara verilir. İlk hücumda, savunma oyuncusu Cody Martin topu yakalar ve sahada koşturur. Otuz metrede durdurulur, ama Rampage Stadyumu'ndaki herkes çılgına döner. Bu takım tüm yıl boyunca çok mücadele etti ve bunu istiyorlar. Adlarının yazılı olduğu bir başka lig şampiyonluğu istiyorlar. Eğer tüm maç böyle geçecekse, çok heyecanlı olacak.

Maç gidip geliyor. Bir touchdown farkla öndeyiz ve tüm maç boyunca hepimiz koltuklarımızın kenarında oturuyoruz. Aslında tam olarak öyle değil. Rahat bir pozisyon bulmak için bir o yana bir bu yana kayıyorum ve başım biraz bulanık. Eminim bu heyecan ve son günlerdeki uykusuzluktan kaynaklanıyordur.

Reid haklıydı: yorgun ve mutlu olmak bizim yeni normalimiz olacak ve kızımızı kucağımıza aldığımızda tüm bunlara değecek.

"Git!" Rowan, Camden'in kolunu havaya kaldırarak tezahürat ediyor. Bebeğinin kıkırdamaları etrafımızı dolduruyor ve ben gülümsüyorum. Gelecek yıl, o ben olacağım. Kızımız bizimle birlikte olacak ve Camden'in oynayacağı bir arkadaşı olacak. Bu hayattan korktuğum için kaçtığımı ve şimdi ise onu tamamen kucakladığımı çok iyi biliyorum. Bunun için Reid'e teşekkür etmeliyim. O, kızımız ve benim onun için en önemli olduğumuzu defalarca gösterdi.

İkinci çeyreğin sonu yaklaşıyor ve Rampage hala yedi sayı önde. Şimdiye kadar oldukça yoğun bir maç oldu. Tuvaletle sanki on beş milyon kez gitmişim gibi hissediyorum. Neyse ki, süitimizde kendi tuvaletimiz var. Çeyreğin sonuna kadar dayanmaya çalışıyordum ama kızım mesanemi sıkıştırıyor ve tuvaletle gitmem gerekiyor. Savunma sahada, bu yüzden Reid'in oyununu kaçırmayacağım.

"Yine o zaman geldi," diyorum kızlara, onlar da gülümsüyor ve başlarını sallıyor. Ayağa kalkarken hızlı davranıyorum ve başım biraz dönüyor.

son birkaç gündür sık sık oluyor. Sadece bize ait olan küçük tuvalete doğru yavaş adımlarla ilerliyorum.

İşimi hallettikten sonra ellerimi yıkayıp banyo kapısını açtığımda, bir başka baş dönmesi dalgası beni vurur. Aniden, öncekinden daha fazla başım döner ve bacaklarım güçsüzleşir. Koltuğuma geri dönmek için yardıma ihtiyacım olacağını düşünürüm. Birinden yardım istemek için ağzımı açarım, ama bunu yapamadan her şey kararır.

Yirmi Birinci Bölüm

Reid

"Evet!" Landry, devre arasında soyunma odasına giderken sevinçle bağırır. Sırtıma atlar ve ben onu birkaç metre taşıyım, sonra atlayıp önüme geçer.

İki sayı farkla öndeyiz. Landry, bitime yirmi saniye kala Knox'tan mükemmel bir spiral pas yakaladı ve üstünlüğümüzü pekiştirdi. Bugün kazanırsak, gelecek hafta konferans şampiyonluğu için tekrar oynayacağız. O maçı da kazanırsak, lig şampiyonluğuna yükseleceğiz. Başarırsak, bu bizim üst üste üçüncü yılımız olacak ve hepimiz bu fırsat için sabırsızlanıyoruz. Rekorlar kırıyoruz ve bunu en iyi arkadaşlarımla, ailemle ve bu yıl kız arkadaşım ile yapıyorum. Yakında da kızımız olacak.

Tünelde ilerlerken, herkesin morali iyidir, ta ki Corie'yi soyunma odasının kapısının önünde volta atarken görene kadar. Knox karısına koşar, Landry de hemen arkasından. Baker, Foster ve ben arkalarında durup bir duvar oluştururuz.

"Corie, ne oldu?" diye sorar Knox, onu kollarına alır. O hemen uzaklaşır, kocasını ve kardeşini görmezden gelerek önüme geçer.

Kalbim yerinden çıkacak gibi olur.

"Ne oldu?" diye soruyorum, sesim titriyor.

"Bellamy bayıldı. Süitin tuvaletinden çıkarken yere düştü. Ambulans çağırdık ve onu hastaneye götürdüler. Sloane onunla birlikte," Corie gözyaşları içinde bana aceleyle anlatır.

"Ne zaman?" diye soruyorum. Vücudum uyuşmuş durumda. Kalbim göğsümün dışında atıyor gibi hissediyorum.

Lütfen iyi olsunlar. Onları kaybedemem.

"Çeyreğin bitmesine yaklaşık dört dakika vardı. Ben buraya koşarak sana haber vermeye geldiğimde onu sahadan çıkarıyorlardı."

Baker'a kaskımı uzatarak, koruyucularımı çıkarıp yere attım ve anahtarlarımı almak için soyunma odasına koştum.

"Montgomery!" Koç bağırdı. "Ne yapıyorsun sen? Neden maç kıyafetini giymedin?"

"Gitmeliyim," diyorum ona. Cevabımı duyabildiğinden bile emin değilim.

Kulaklarımda kan basıncı yükseliyor ve kendimi bir tüneldeymiş gibi hissediyorum.

"Hayatta olmaz. Hala iki çeyrek maçımız var," diye öfkeleniyor.

"Ceza verin. Kovun beni. Umurumda değil. Ailemin bana ihtiyacı var ve ben de onların yanına gideceğim." Telefonumu ve anahtarlarımı alıp, soyunma odasından dışarı koşarak çıkarken, arkamdan seslendi. Siktir et onu. Sözleşmem olduğunu biliyorum ve bunun için ceza alacağımı da biliyorum, ama hayatımın aşkı ve doğmamış çocuğumuzun tehlikede olmasına ve yanlarında olamamama izin verirsem kendimi affetmem. Onun hatalarını tekrarlamayacağım. Kariyerime mal olacaksa, olsun. İyi yatırımlar yaptım, bu yüzden maddi olarak sorunumuz olmayacak, ama ben olmayacağım. Onları kaybedersem olmaz. Koridorda Corie var. Elimi tutup beni uzaklaştırıyor, arkadaşlar da onlara haber vermek için sesleniyorlar. Cevap verme zahmetine girmiyorum, Corie'nin beni arabasına götürmesine izin veriyorum. O ısrar ediyor.

sürüş.

"Ayağını gaz pedalına basman iyi olur," diye uyarıyorum onu.

"İnan bana, ben de senin kadar endişeliyim." Önümüzde duran polis arabasına başını salladı. "Önceden aradım. Bizi oraya kadar eşlik edecekler. Rampage olmanın avantajları var," dedi, durumu hafifletmeye çalışarak, ama ben gülümsemeyi bile başaramadım.

"Onlar iyi olmak zorundalar, Core. Olmak zorundalar. Onları kaybedemem. O benim onu sevdiğimi bile bilmiyor. Ona söylemedim. Neden ona söylemedim ki? Lanet olsun, ya ona söyleme şansım hiç olmazsa? Dizlerime dirseklerimi dayayıp ellerimi saçlarıma gömdüm ve kendimi bir döngüye kaptırdım.

Lütfen, lütfen, iyi olsunlar.

"Annesi. Amanda. Onları aramam lazım. Kahretsin, koa neden ayrıldığımı bile söylemedim."

"Knox koçla konuşup Rowan'a söyleyecek. Ben beklerken Amanda'yı aradım, o da annesini arayacak."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Corie uzanıp elimi tutar. "O iyi olacak. İkisi de iyi olacak. Onu sedyeye koyarken kendine gelmeye başlamıştı."

"Bebek. Bell geçen hafta muayene olmuştu. Her şey yolundaydı. Kendini kötü hissediyor muydu? Bir şey söyledi mi?" Bir şeyleri gözden kaçırmış mıyım diye kafamı yoruyorum. Yeterince dikkat etmemiş miydim? "Neredeyse vardık," diyor ve polis arabasını takip ederek Polis bizi doğrudan acil servisin girişine götürüyor ve araç daha durmadan kapı koluna uzanıyorum.

"İçeride görüşürüz. Eskortumuza teşekkür edip park edeceğim," diyor Corie, ben ise hala hareket halindeki arabadan atlayıp içeri koşuyorum.

"Bellamy Warner," diyorum, ellerimi masaya vurarak. "Ambulansla getirildi."

"Ailesinden misiniz?" "Evet."

"Aileniz misiniz?" diye sorar bayan, ama henüz gözlerini kaldırıp beni selamlamamıştır.

"O benim her şeyim," diyorum ona, sesim duygu dolu.

Sonunda başını kaldırıp bana bakar ve gözleri büyür. "Sen Reid Montgomery'sin. Bugün maçın var." Hâlâ üniformasını giymiş halime bakar.

"Bellamy Warner," diyorum, onu görmezden gelerek.

"İmzanızı alabilir miyim?" diye soruyor.

Derin bir nefes alıp öfkemi ve korkumu kontrol etmeye çalışıyorum. Dişlerimi sıkarak, "Beni kızlarıma götürürsen, istediğin her şeyi imzalarım," diyorum, öfkemi zar zor kontrol ederek. Bu konuyu idareye kesinlikle bildireceğim.

"Oh, sadece birinci derece akrabalar olabilir."

"Dinle," diyorum, ona bağırmaya hazırken, bir erkek sesi beni durdurur.

"Bay Montgomery?" Beyaz önlük ve mavi ameliyat kıyafeti giymiş bir adama dönerek soruyorum. "Ben Dr. Jones. Nöbetçiyim. Dr. Armstrong bana Bellamy'nin geçmişini anlattı. Gelin, sizi ona götürüyüm."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandım ve onun arkasında aceleyle yürüdüm. "Durumları nasıl?"

"Onu özel bir odaya yerleştiriyorlar. Bebeğe ultrason yapmaya hazırlanıyorum," diye açıklıyor Dr. Jones.

Koridorun sonuna geldiğimizde ellerim titriyor ve o perdeyi sıkıca tutup açıyor, sonra geri çekilip bana içeri girmem için işaret ediyor. Bellamy'nin yatakta yatarken, bebeği için karnına bağlı serum ve monitörlerle bağlı olduğunu görünce kalbim duruyor. Gözleri kapalı. Solgun. Hiç bu kadar güzel olmamıştı. Yanına koşarak, yatağının yanına bir sandalye çekip nazikçe elini tutuyorum ve avucuna bir öpücük konduruyorum.

Gözlerim yatağın diğer tarafındaki Sloane'ı bulur. Bana zayıf bir gülümseme gösterir. "Sana biraz zaman vereceğim," der ve kalkıp gider.

"Sloane," diye sesleniyorum ona.

Durup bana doğru dönüyor.

"Ben gelene kadar onunla birlikte olduğun için teşekkür ederim," diyorum, boğazımda bir yumru oluşurken.

"Aile böyle yapar," diyor, sonra dönüp kapıdan çıkıyor.

Dikkatimi tekrar Bellamy'ye çeviriyorum, bir elimi monitörlere dikkat ederek karnına koyuyorum, diğer elimle ise nazikçe saçlarını gözlerinden çekiyorum.

Yavaşça gözlerini açar ve bana zayıf bir gülümseme atar. "Hey, kazandın mı?" diye sorar.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, ayağa kalkıp tüm kabloları dikkat ederek ona eğiliyorum. "Hey, güzelim," diyorum, dudaklarımı alnına bastırarak. "Hayatımdan yaklaşık elli yıl götürdün. Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgunum ama iyiyim. Bebeğin hayati organlarının da iyi olduğunu söylediler," diyor bana. "Bekle, nasıl kazanıp kazanmadığını bilmiyorsun?" Burnunu kırıştırıyor ve nedenini anlamaya çalışır gibi kaşlarını çatıyor.

"Ben gittim."

O nefesini tuttu. "Ne? Ne demek ayrıldın?"

"Devre arasında ayrıldım. Corie bana olanları anlattı, ben de ayrıldım." Ailemin bana ihtiyacı olduğunu bilirken maça konsantre olmam imkansızdı.

"Reid!" diye azarladı. Oturmaya çalıştı, ben de ona yardım ettim, sırtına yastıklar koyarak. "Cezalandırılacaksın, hatta daha kötüsü, yedek kulübesine gönderileceksin."

Omuz silkiyorum. "Umurumda değil. Olmam gereken yer burasıydı." Alnına bir öpücük daha konduruyorum, sonra koltuğa geri oturuyorum. Sanki sahayı bin kez koşmuşum gibi hissediyorum — bacaklarım güçsüz ve kalbim kızlarım için duyduğum endişe ve korkudan hala güm güm atıyor.

"Bunu yapamazsın. Geri dönmelisin."

"Hayatta olmaz," diye sertçe söylüyorum. "Sen yapana kadar bu hastaneden ayrılmayacağım."

Dr. Jones kapıyı çalar ve odaya girer. "Bebeğinize bir bakalım mı?" diye sorar ve odaya getirilen ultrason makinesinin yanına yürür. Bellamy'nin geceliğini kaldırmasına yardım ediyorum ve Dr. Jones karnına jeli sürmeden önce alt kısmını battaniyeyle örtüyorum. Birkaç saniye içinde, kızımızın kalp atışları odayı dolduruyor ve gözlerim doluyor. Bellamy elimi sıkıyor, ben de ona sıkıca sarılıyorum.

Onları kaybetmekten çok korkuyordum. "O nasıl?" diye soruyorum, sesim titriyor, korkumu gizlemiyorum.

"Her şey harika görünüyor." Ekranı çevirerek onu görebilmemizi sağlıyor. "Endişelenecek bir şey yok. Durumu gayet iyi," diye bizi rahatlatıyor.

"Neden bayıldığınızı biliyor musunuz?" diye soruyorum.

"Bazı testler yapıyoruz. Kan tahlili sonuçları yakında çıkacak. Sonuçları acele ettirdim. Şu anda anne ve bebek iyi. Her ikisinin de hayati fonksiyonları mükemmel."

"Teşekkürler, Doktor." Başımı sallıyorum ve o da Bellamy'nin şişkinliğini silmem için bana birkaç havlu uzatıyor. İşimi bitirince, geceliğini yerine çekip üstüne battaniyeyi örtüyorum.

"Şu anda yapabileceğiniz en iyi şey, sıvıların etkisini göstermesine izin vermek ve dinlenmek. Sonuçlar gelir gelmez geri döneceğim," diyor ve bizi yalnız bırakıyor.

"Maça geri d n, Reid," diyor bana yumuşak bir sesle.

"Bebeğim, seni terk etmeyeceğim. Oyun umurumda bile değil.  nemli olan sen ve kızımız. Benim olmak istediğim yer burası. Olmam gereken yer burası." Gözlerine bakarak, bana inanmasını istiyorum.

Yaklaşıp, avucunu yanağıma bastırıyorum. "Corie bayıldığını söylediğinde, buraya gelmek için acele ettim."

Beni incelerken sessiz kalıyor, ben de gözlerimi ondan ayırmıyorum. Ne kadar samimi olduğumu görmesini istiyorum. Benim olmam gereken yer burası. Gözleri yaşlarla doluyor. Korktuğunu biliyorum. Ben de çok korkmuştum. Ne yapabileceğimi sormak için ağzımı açıyorum. Neye ihtiyaı olduğunu. Ona nasıl yardım edebileceğimi, ama onun yumuşak sesli sözleri beni durduruyor.

"Seni seviyorum, Reid Montgomery."

Kalbim göğsüme sığmayacak kadar büyük. O beni seviyor.

"Seni çok seviyorum Bell. Buraya gelirken kendime çok kızgındım. Senin benim için ne kadar değerli olduğunu sana s yleyemeyeceğimden korktum. Sana kalbimin ve ruhumun sana ait olduğunu, sen ve kızımız olmadan ben ben olamayacağımı söylediğimde o güzel kahverengi gözlerinin parladığını g remeyeceğimden korktum. Seni sonsuza kadar her gün seveceğim," diye yemin ediyorum, tek bir gözyaşı yanağından süzülürken. Başparmağımla onu siliyorum ve o gülümsüyor.

"Hayatımı değiştirdin, Reid. Benden asla vazgeemedin. Benim için, bizim için ve bebeğimiz için mücadele ettin. İlişkimizin başında sana korkularımı yansıttığım için özür dilerim. Bana hissettirdiklerinden korkuyordum. Sonra, bebeği öğrendiğimizde, yine yanımdaydın, benimle birlikte bu maceraya atılmaya hazırdın. Bana gerçek aşkı ve sevdiğin insanları öncelikli tutmanın ne demek olduğunu gösterdin. Sana çok minnettarım ve sonsuza kadar her gün seni seveceğim," diye benim önceki yeminimi tekrarlıyorum.

"Az önce evlilik yeminlerimizi mi okuduk?" diye soruyorum, ona şımarık bir gülümsemeyle. İtirafımızla kalbim hafifledi ve biliyorum ki gideceğimiz yer orası: Çok sayıda bebeğimiz ve ömür boyu sürecek aşkımızla mutlu bir hayat.

Yorgun olduğunu ve uykuya ihtiyaı olduğunu anlayabiliyorum. "Dinlen bebeğim, ben buradayım," diye onu teselli ediyorum.

"Tamam." Başını sallayıp gözlerini kapatıyor.

Onu dikkatle izliyorum ve nefes alışları derin ve düzenli hale geldiğinde nihayet rahat bir nefes alıyorum.

Onlar iyi olacaklar. Hala bayılmasının nedenini merak ediyorum ve doktorların bunun nedenini bulmasını umuyorum, ama onlar iyi. Kızlarım güvende ve önemli olan da bu.

Onun uyumasını izlerken elini elimde tutuyorum. Ne kadar süredir burada oturduğumu bilmiyorum, kapı hafifçe çalınıyor. Kafamı kaldırdığımda Corie'yi kapıda dururken görüyorum.

"O nasıl?" diye fısıldadı.

"Daha iyi. Testler yapıyorlar, ama her ikisi de mükemmel," diye fısıldıyorum.

"Oh, şükürler olsun." Corie'nin omuzları gevşer. "Annesi yolda ve Amanda hasta, bu yüzden ona evde kalmasını söyledim, ama ona haber vereceğim," diye açıklıyor Corie, telefonuna mesaj yazarken.

"Rowan ve ben mesajlaşıyoruz. Maç biter bitmez o ve arkadaşları buraya gelecekler."

"Sloane?"

"Bekleme odasında. Buraya aynı anda sadece iki kişi girebiliyor ve bana yerini vermek istedi."

Başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim... ikinize de, her şey için."

"Orada olduğumuz için mutluyum. Annesi geldiğinde onu geri göndereceğim," diyor Corie.

"Koç?" diye soruyorum.

"Knox onunla ilgilendi. Eminim o da buraya gelecektir."

"Teşekkürler," diye fısıldarım ve dikkatimi tekrar Bellamy'ye veririm.

Corie sessizce çıkar ve ben başımı yatağın kenarına yaslayarak korkumun adrenalinini akıp gitmesine izin veririm. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Onu bir daha nasıl endişelenmeden bırakabilirim?

"O nasıl?" diye birinin sorduğunu duyarım. Kafamı kaldırdığımda, Candice'in yatağın ayak ucunda durduğunu görürüm.

"İkisi de mükemmel. Her ikisinin de hayati fonksiyonları güçlü. Doktorlar, bayılmasının nedenini bulmak için bazı kan tahlilleri yapıyorlar."

"Uyandı mı?"

"Evet. Ultrason sırasında uyanıktı ve kız bebek harika görünüyor," diye onu rahatlatıyorum.

"Tanrıya şükür," diyor Candice, elini göğsüne koyarak. "Peki ya sen? Nasılsın?"

"Onlar iyi olduğu sürece ben de iyiyim," diyorum ona.

"Maçtan çıkmış gibi görünüyorsun?"

"Devre arasında soyunma odasından koştum," diyorum ona. Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Hayatımda kızlarımdan daha önemli hiçbir şey yok." Sesimin tonundaki kararlılığı ben bile duyabiliyorum.

"Oh, Reid, seni bulduğu için çok mutluyum. Onun için mücadele ettiğin, asla vazgeçmediğin için teşekkür ederim."

"Onu sevmek çok kolay."

Candice gülüyor. "Kızımı tanıyorum ve içinde taşıdığı öfkeyi biliyorum."

"Bu onu daha sevimli yapıyor. Ona bunu göstermek için bana bir şans vermesini istedim ve o da verdi. Tek istediğim buydu ve şimdi, onsuz hayatımı hayal edemiyorum. Onlarsız."

"Sen iyi bir adamsın, Reid Montgomery."

"O beni daha iyi yapıyor."

Sessizce oturup Bellamy'nin uyumasını izliyoruz, onun çok ihtiyaç duyduğu dinlenmeyi almasını. Candice ayağa kalkıp esnediğinde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. "Cliff'e haber vereceğim. Benimle gelmekte ısrar etti."

"İyi adam." Başımı sallıyorum. "Ben burada olacağım."

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Biliyorum, sen de biliyorsun, o da biliyor," der. Yatağı işaret eder. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"İhtiyacım olan her şey bu odada." Eli yine kalbinin üzerine konuyor ve sessizce odadan çıkarken dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

Bir sonraki kapıyı çalan Rowan'dır. Kızlarımla nasıl olduğunu sorar ve odadan çıkmadan önce, selam vermek isteyen insanlarla dolu bir bekleme odası olduğunu söyler. Knox, Landry, Foster ve Baker sırayla bizi ziyarete gelirler ve tüm bu süreç boyunca Bellamy huzur içinde uyur. Ona söz verdiğim gibi, yanından hiç ayrılmam. Söylediğimde ciddiydim. O bu hastaneden çıktığında ben de çıkacağım.

Kapı bir kez daha açılır ve başımı kaldırdığımda koçun orada durduğunu görürüm. Bellamy'nin uyuduğunu görünce biraz yumuşayan bir ifadeyle bana bakar. "O nasıl?" diye sorar, sesi kısık.

"O iyi. İkisi de iyi. Bazı testler yapıyorlar. Yakında bir şeyler öğreneceğiz, ama doktor ikisinin de iyi olacağını söyledi." Bizi ziyarete gelen her ziyaretçiye verdiğim mesajı tekrar ediyorum.

"Bugün ceza alacağını biliyorsun." Ses tonu nötr, daha önce soyunma odasından çıktığımda olduğu gibi tehditkar değil.

"Evet. Umurumda değil," diyorum, onun bakışlarını karşılayarak. "Bu dünyada, onların bana bu kadar ihtiyaç duydukları bir anda beni onlardan uzak tutacak hiçbir şey yok. Cezayı, uzaklaştırmayı, sözleşmemin feshini kabul ederim... Sonuç ne olursa olsun, itiraz etmeden kabul ederim." Gözlerimi tekrar Bellamy'ye çeviriyorum. "Tek mücadele edeceğim şey ailem için. Kızlarım için."

Ondan sonra ikimiz de sessiz kalıyoruz. O, yatağın karşı tarafındaki sandalyeye oturuyor ve sadece onun uyumasını izliyor. Nefesi derin ve düzenli, ekrandaki bebeğin kalp atışları da güçlü. Bu, onların gerçekten iyi olduklarını bana sürekli hatırlatıyor.

"Onlar için savaşmadım," diyor Koç, sesi sert bir fısıltı gibi. "Savaşmak istedim, ama savaşmadım ve bunu pişman olmadığım tek bir gün bile yok." Bir süre duruyor ve ben sessiz kalıyorum, düşüncelerini toparlamasına izin veriyorum. "Kendim için bir şeyler yapmak istedim, ama onlar için de. Onlara her şeyi vermek istedim ve bunun karşılığında yolumu kaybettim. Candice ve ben denedik, ama sonunda ikimiz de birbirimiz olmadan bir hayat kurduk ve geri dönüş yolunu bulamadık. Bellamy ortada kaldı ve ben korkakça bir çıkış yolu seçtim. Beni görmek istemediğinde, Candice'e onu zorlamamasını söyledim. Ona daha fazla acı vermek istemedim, çünkü onun acısı beni bıçak gibi kesiyordu."

Elini uzatarak, gerek olmamasına rağmen battaniyesini yukarı çekiyor. "Bir hafta sonu ikiye, haftalara, aylara ve sonra yıllara dönüştü. Kavga etmek istemediğim için çok şey kaçırdım, onu daha da inciteceğinden korktum, ama yanılmışım." Sesi çatlıyor. "Çok yanılmışım. Onu planlanan ziyaretlerine getirmeliydim. Ona benim dünyam olduğunu gösterebilirdim,

bunu nasıl ifade edeceğimi bilemese de. Bunun yerine, onun gitmesine izin verdim ve küçük kızımı kaybettim."

"O hala kalbinde aynı küçük kız," diye hatırlatırım ona. "Şimdi ona göster. İstedğin şey için mücadele etmek için asla geç değildir."

"Senin gibi mi? Sen onun için mücadele ettin ve şimdi buradasın, kariyerinin tehlikeye girebileceğini bilerek. Takımın sana ihtiyaç duyuyor, ama sen buradasın."

"Rampage'ı seviyorum. Oradaki adamları seviyorum, onlar benim ailem, ama bu ikisi" — yatağı işaret ederek başımı sallıyorum — "onlar benim kalbim. Benim tüm dünyam. Hiçbir şey bununla kıyaslanamaz."

"Onu tanımak istiyorum. Onun hayatının, torunumun hayatının bir parçası olmak istiyorum."

"Oyunu öğrenebileceğini düşünüyor musun, Koç?" diye alay ediyorum. Gözlerinde ve sesinde bunu görebiliyorum. Şimdi savaştacak, o zaman yapması gerektiği gibi.

Kıkırdar ve aramızda yine bir sessizlik geçer. "Onu sevdiğin için teşekkür ederim. Ben hiç yapmadığım halde ona bunun ne demek olduğunu gösterdiğin için," der sessizce.

"Onunla evleneceğim," diyorum ona. İzin istemiyorum çünkü buna ihtiyacım yok. İhtiyacım olan tek izin onun izni. "Onu sevmek nefes almaktan daha kolay," diyorum, tam da gözleri açılırken. Bakışları bana düşüyor ve gülümsüyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "İhtiyacım olduğunda yanıma geldiğin için teşekkür ederim."

"Seni sevdiğim için bana teşekkür etme Bell," derim, ayağa kalkarak. Babasının odada olması umurumda bile değil, dudaklarına yumuşak bir öpücük kondururum. "Ben de seni seviyorum Bell. Bir ziyaretçin var. Aslında birkaç ziyaretçin var ama bu özel biri," diyorum ona. Bu daha çok koçum için, kızım için değil. O, doğru şeyi yaptığını düşünen, yıkılmış bir adam. Bunu anlıyorum ve umarım ikisi her zaman olması gerektiği gibi bir ilişki kurabilirler.

Kafasını çevirip babasını görünce nefesini tutar. "Baba?"

"Merhaba Bella. Nasılsın?" Sesi yumuşak ve nazik. "İyiyim. Biz iyiyiz," diyor, elleri karnına gidiyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Düdük çaldığı anda, takımın yarısı hastaneye koştu galiba."

"Kazandınız mı?" diye soruyor ona, ama bana bakıyor. "Bilmiyorum bebeğim, sormadım."

"Reid! Lig şampiyonasında oynayacaksan bunu bilmen gerek. Bu çok önemli. Nasıl sormazsın?"

Gülüyorum çünkü onunla ilk tanıştığımda, benim kariyerim veya futbol maçı hakkında tek bir düşünce bile etmezdi. Artık ilgilenmeye başladığı için, tüm maçlarımı izliyor ve hiç düşünmeden beni destekliyor.

"Kazandık," diyor koç ona.

"Gerçekten mi?" Gözleri parlıyor.

Koç, onun samimi ve coşkulu tepkisine zorlukla yutkunarak başını sallıyor. "Sana bir şey getireyim mi?" diye sorar. Kapı çalınır ve Dr. Jones içeri girer.

"Bellamy, kan tahlili sonuçların geldi. Açıkça konuşabilir miyiz, yoksa misafirlerin odadan çıkmasını mı istersin?"

"Bu benim erkek arkadaşım Reid, bu da babam. Bize söyleyebilirsiniz." Koçun gözleri büyüdü, ama tek kelime etmedi.

"Peki, kan tahlil sonuçlarına göre ciddi bir anemi var. Tüm semptomların bu sonucu doğruluyor ve bayılmana da bu sebep olmuş."

"Bunu nasıl tedavi edebiliriz? O ve kızımız tehlikede mi?" diye diyorum.

"Anemi çok ciddi olabilir, ama eminim ki birkaç Birkaç gün dinlenip demir takviyesi alırsanız, kısa sürede ayağa kalkarsınız. Demir genellikle vücut tarafından zor emilir. Siz buradayken demir infüzyonu sipariş edeceğim. Taburcu olduktan sonra ağızdan alınan ilaca başlayabilirsiniz. İki hafta sonra değerlerinizi tekrar kontrol edip, takviyenin işe yarayıp yaramadığını veya kesip normal infüzyonlara devam etmemiz gerekip gerekmediğini göreceğiz. Tedbir olarak, bu gece sizi yatırmak istiyorum. Demir infüzyonu tamamlansın, yarın değerlerinizi tekrar kontrol edelim. Her şey beklediğim gibi görünürse, sizi taburcu ederiz."

"Teşekkür ederim Doktor," diyorum.

"Sabırlı olun. Sizi bir odaya alacağız." O odadan çıkar ve üçümüz de rahat bir nefes alırız.

Endişemin omuzlarımdan kaybolduğunu hissederken dudaklarımı kızımın alınına bastırıyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. Bu inanılmaz kadına benim için ne kadar değerli olduğunu söylemeden

bu inanılmaz kadına benim için ne kadar değerli olduğunu söylemeden geçiremem.

Bana bakar, o büyük kahverengi gözleri odanın loş ışığında bile parıldar. "Ben de seni seviyorum."

"Sana biraz zaman vereceğim," diyor Koç ayağa kalkarak.

"Baba?"

Donup kalır ve tüm dikkatini Bellamy'ye verir. "Benim için yapabileceğin bir şey var." "Ne olursa olsun," diye kararlı bir şekilde cevaplar.

Dudakları titrer. "Sarılabilir miyim?" diye sorar, sesi çok zayıf çıkar.

"Ah, Bella," der, yatağa doğru geri adım atar ve onu kucaklamak için eğilir. "Birçok şey için çok üzgünüm," der ona.

Sesinde duygu dolu bir ses tonu var ve ben gülümsüyorum. Bu an bana ikisinin de iyi olacağını söylüyor. Birbirlerine geri dönecekler.

"Ben de üzgünüm," diyor kadın, adam geri çekilirken. "Ben de biraz suçluyum."

"Sen daha çocuktun."

"Öyleydi. Ama yetişkin olarak bile, Reid ile tanışana kadar dinlemeyi reddettim."

Koç bana bakıyor. "Küçük kızımın benim oyuncularımdan biriyle ilişki yaşayacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"O zaman buna alışsan iyi olur," diyorum ona. "Yakında benim soyadımı alacak." Bellamy'ye göz kırptıyorum, o da bana parlak bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Bu benim teklifim değil, ama yakında olacak. Bu kadın benim kalbim. Onu karım olarak adlandırmam çok uygun.

Epilog Bellamy

Bellamy

Lig Şampiyonası Maçı

Stadyum, taraftarların favori takımlarını desteklemesi ile elektrikleniyor. Onların nasıl hissettiklerini anlayabiliyorum. Reid'in sonunda seyahat etmeme izin vermesi için çok uğraştı. Dr. Armstrong, kendimi iyi hissettiğim sürece sorun olmadığını söyledi. Demir takviyesi çok yardımcı oldu ve hala yorgunum ama bu, 34 haftalık hamile bir kadının hissetmesi gereken yorgunluk kadar.

Onun iznine ihtiyacım yoktu. Ben zaten maça gelecektim ve o da benim burada olmamı istiyordu. Sadece benim ve bebeğim için endişeleniyordu. Anlıyorum. Son maça gittiğimde bayılmıştım ve o da maçı terk ettiği için yirmi bin dolar ceza almıştı. Onu desteklemek için burada olmamam mümkün değildi.

Üç yıl üst üste lig şampiyonasına çıkmak çok büyük bir başarı. Tabii ki, kazanırlarsa bu üçte üç olacak. Bu çok büyük bir başarı ve erkek arkadaşımın takımı, ailemizi, başardıkları her şey ve bu noktaya gelmek için gösterdikleri çaba için çok gurur duyuyorum.

Şu anda Corie, Amanda, Sloane, annem, Cliff, Reid'in ailesi, Knox'un ailesi, bebek Camden ve Baker ile Foster'ın aileleriyle birlikte bir süitteyim. Nashville'e bir zafer daha kazandırmak için çocuklarımızı desteklerken, bu bir aile meselesi haline geldi.

"İyi misin?" diye soruyor Amanda.

En iyi arkadaşıma gülümsüyorum. "Harika," diye onu temin ediyorum.

"İşte böyle!" Knox'un babası Ridge bağıyor.

Zamanında sahaya bakıyorum ve topun sahanın en az yarısı kadar uzağa uçup Landry'nin ellerine düştüğünü görüyorum. O dönüp koşmaya başlıyor ve son bölgeye doğru koşuyor. Hepimiz ayağa kalkıyoruz, ben diğerlerinden biraz daha yavaşım ama hepimiz Landry'nin kramponlarına tekerlekler takıp son bölgeye kaymasını destekliyoruz. O, on yard çizgisinde durduruluyor. Saate bakıyorum. Oynanacak süre bir dakikadan az. Bunu başarabiliriz. Altı sayı gerideyiz. Bu touchdown'ı ve saha golünü yapabilirsek, kazanırız. En kötü ihtimalle, uzatmaya gideriz.

Takım tekrar sıraya girer. Knox oyunu çağırır ve ben de görürüm. Reid serbest kaldığı anda havaya sıçrar, pası yakalar ve endzone'a dalar.

"Touchdown Rampage!" diye bağıyor spiker.

Süitimiz tezahüratlarla çınlar ve sevgilimin sevdiği şeyi yapmasını izlerken kalbim hiç olmadığı kadar doludur. Tabii ki bu konuda çok da iyi olduğunu söylemeye gerek yok.

Kicker'ımız Hank Martin pozisyonunu alıyor. Top havaya atıldığında hepimiz nefesimizi tutuyoruz ve Hank tüm gücünü ortaya koyuyor. Top havada süzülerek direklerin arasından geçiyor.

"Rampage kazandı! Nashville Rampage, üst üste üçüncü kez lig şampiyonluğunu kazandı!" diye bağıyor spiker.

Annem beni kucaklayıp geri çekilip gözyaşlarımı silene kadar ağladığımı fark etmiyorum. Onun gözleri de bu locadaki herkesin gözleri gibi yaşlı.

Reid'in babası Sam yanıma gelir ve kolunu omuzlarıma dolamıştır. "Hadi, sevgilini görmeye gidelim."

"Oh, ben iyiyim," diye onu rahatlatıyorum.

"Evet, ama oğlum, sahaya inerken seni korumama söz verdirdi. Değerli bir yük gibi bir şeyden bahsetti." Göz kırpar.

"Komik, ben de öyle," diyor Cliff, diğer tarafıma geçerek.

"Sanırım hepimizi etkiledi." Knox'un babası Ridge gülüyor.

"Kendi kişisel koruma ordum varmış gibi hissediyorum. Hamileyim, tehlikede değilim." Gülümserim.

"O sadece seni ve bebeği merak ediyor," diye Corie onu savunur.

"Bırak adam telaşlansın," diye Reid'in annesi Paula bana söyler.

"Hepinize bizim için burada olduğunuz için teşekkür ederim. Onun için," derim, boğazım düğümленir. Hala bazen bunun benim hayatım olduğuna inanmak zor geliyor.

"Aileler bunun için vardır." Sam, süitten çıkarken göz kırptır.

Reid'in neden onların yanımda olmasını istediği belli. Kalabalık çok yoğun ve etrafımda bir erkek ordusu olması, kalabalığın içinden geçmemize kesinlikle yardımcı oluyor. Kadınlar ortada, erkekler ise etrafımızı sarıyor.

"Babam orada," diye Jared'ın, Baker'ın babasının, arkamızdaki torununa söylediğini duyuyorum.

Gözlerim kalabalığın içinde Reid'i arıyor, ama boyum çok kısa. Sonunda, o da bizi fark eder etmez onu görüyorum. Kararlı adımlarla bize doğru geliyor ve kimseyle durup konuşmaya tenezzül etmiyor. Bana ulaştığında, beni sıkıca kucaklıyor, sonra dizlerinin üzerine çöküp karnımı öpüyor. Hiçbir şey umursamadan, terli saçlarını parmaklarımla okşuyorum. Islak gözlerle bana bakıyor ve bana büyük bir sevgiyle bakıyor.

Elini babasına uzattığını ve babasının da eline küçük bir kutu koyduğunu izliyorum. Dikkatleri üzerimize çekmeye başlıyoruz, ama ben önümde diz çökmüş adamdan başka kimseyi görmüyorum.

Benim erkeğim.

"Bellamy Warner, seni seviyorum." Kalabalığa rağmen sesi yüksek çıkıyor, ya da belki de birbirimize o kadar uyumluyuz ki bana öyle geliyor. Anlamak zor.

"Seni seviyorum," diyorum ona.

O gülümsüyor. "Seninle tanıştığımda, tüm dünyanın altüst olacağını bilmiyordum. Sınırların dışındaydım, yolumu bulmaya çalışıyordum, ama senin için bu oyunu öğreneceğimi biliyordum. Bu küçük kız, bizim sesli komutumuz, ve ben seninle bir ömür boyu sesli komutlar istiyorum. Bell, bebeğim, benim karım olma şerefini bana bahşeder misin? Benimle evlenir misin?"

Görüşüm bulanıklaşırken başımı sallıyorum. "Evet. Evet, seninle evlenirim."

Reid ayağa kalkıyor ve kimse izlemiyormuş gibi beni öpüyor. Bu adam, benim kalbim ve ruhum, ve

geleceğin bize neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Epilog Reid

Reid

Altı Hafta Sonra

Gözlerim durmadan yaşıyor. Cidden, bu bir sorun çünkü karım ve yeni doğan kızımız bulanık görünüyorlar, oysa onları canlı canlı görmemiz gerekir. Sanırım baba olunca böyle oluyor.

Vay canına, ben baba oldum.

Bu kavramı sindirmek için aylarca vaktim vardı. Ancak, şimdi o burada ve bu hayatımı değiştiren, tarif edilemez bir şey. Doğmadan önce onu sevdiğimi sanıyordum, ama şimdi, tüm dünyam bu hastane yatağının yanında oturuyor.

"O mükemmel." Bellamy, annesi onu dünyaya getirmek için on iki saatlik bir doğum sancısı çektikten sonra huzur içinde uyuyan kızımıza sevgiyle bakıyor.

"Tıpkı annesi gibi," diye cevap veriyorum.

"Bir isim bulmalıyız," diyor Bellamy. "Birçok fikir tartıştığımızı biliyorum, ama daha fazla bekleyemeyiz. Karar vermemiz gerekiyor."

"Coral," diyorum. Aylardır düşündüğüm bir isim, ama kendime sakladım. Bir keresinde aklımda bir isim olduğunu ima etmiştim, ama konu başka yöne kaydı.

"Coral Montgomery." Bellamy deniyor.

"Evet, ikinci isim için bir fikrim yok. Ama Coral uygun çünkü tanıştığımız gece giydiğin elbisenin rengi. Otel odasının zemininde kalan ve bu küçük mucizenin gerçekleşmesine neden olan elbise."

"Reid," diye fısıldadı Bellamy. "Mükemmel."

"Annelerimizin ikinci isimlerinin aynı olduğunu biliyor muydun?" "Olamaz! Gerçekten mi?"

O başını sallar. "Coral Renee Montgomery. Kulağa hoş geliyor, sence de öyle değil mi?"

"Evet." Ayağa kalkıp yatağın kenarına oturuyorum. Onlara daha yakın olmam lazım.

"Baban seni seviyor, Coral Renee." Başparmağımın ucunu öpüp kızımın alnına hafifçe bastırıyorum. "Ben de seni seviyorum, Bell. Tüm ağır işleri yaptığın için teşekkür ederim. Harikaydın."

"Her adımda yanımdaydın. Sadece doğumda değil. Hamile olduğumu öğrendiğim andan itibaren her an yanımdaydın. Sen bizim küçük ailemizin belkemiğisin ve seni seviyorum." Kızımıza bakarak ekliyor. "Seni seviyoruz."

"Sanırım doktora görünmem gerek," diyorum ona. "Gözlerim durmadan yaşıyor."

Kıkırdar ve bu en güzel sestir.

"Ben ağlayan biri değilim, ama lanet olsun, kızımızı doğurmanı izlemek beni çok duygulandırdı. Ne zaman tekrar yapabiliriz?" diye soruyorum ona.

Daha fazla kahkaha ve onun büyük kahverengi gözlerinde çok sevdiğim ışıltıyla ödüllendiriliyorum. "Önce bunu eve götürelim ve en azından altı haftamı geçireyim," diyor, başını sallayarak.

"Hazır olduğunda bana söyle. Coral'ın bir erkek kardeşi ya da kız kardeşi olmalı, ya da belki ikisi de," diyorum.

"Yavaş ol, Yirmi Numara. Sezon dışıdayız," diye şaka yapıyor.

"Tamam, tamam. Coral, annene babanın sadece ailesini seven bir adam olduğunu söyle."

Bellamy eğilip yanağıma öpücük kondurur. "Aileden bahsetmişken, bence artık onları içeri almalıyız. Dışarıda dolu bir oda bekliyor, biliyorsun."

"Tamam, seni paylaşmam gerekirse." Anneme mesaj atıp, ebeveynlerimizi göndermesini söyledim. "Ebeveynlerimiz ve Cliff önce gelsin, senin için sorun olur mu?"

"Harika. Bekle, bu kadarını buraya sığdırabilir miyiz?"

"Eh, izin istemektense af dilemek daha kolay." Sözlerim daha ağzımdan çıkmadan kapı açılır ve ailem, Cliff, Candice ve Koç içeri girer. Sanırım ona Will diye hitap etmeye başlamam gerekiyor, ama bu bana garip geliyor. Eminim onun kızıyla evlendiğimi görmek de onun için aynı derecede garip. Ki bu çok yakında gerçekleşecek.

"Aman Tanrım," annelerimiz aynı anda söylüyor.

"Millet," Bellamy konuşmaya başladı. "Torununuzla tanışın. Coral Renee Montgomery."

"Benden sonra," diyorlar ikisi de, sonra birbirlerine dönüp bakıyorlar.

"İkinizin de ikinci isminin aynı olması oldukça uygun." Bellamy gülüyor. Babasına dönüyor. "Onu kucağına almak ister misin?" diye soruyor. Sesindeki tereddüt hissediliyor.

"Evet. Tabii ki onu kucağıma almak istiyorum." Ayağa kalkar ve ellerini pantolonuna sürter, sonra eğilip Coral'ı kollarından alır. Ona hayretle bakar ve onda bir şeylerin değiştiğini fark ederim. "Daha iyi olacağım," der ona, sesi alçaktır ama hepimiz onu duyarız. "Söz veriyorum, daha iyi olacağım," der kızına.

Bellamy gözyaşlarına boğulur ve babası paniklemiş görünür. "Sorun yok," diye onu sakinleştiririm. "Bunlar mutluluk gözyaşları."

Bellamy'ye bakar. "Öyle mi?"

O başını salladıktan sonra yüzünü göğsüme gömdü.

Koç, Candice gelip ona onu tek başına sahiplenmemesini söyleyene kadar Coral'ı uzun süre kucağında tutar. Gülerek onu bana verir. Ebeveynlerimiz ve hatta Cliff bile, dışarı çıkıp diğerlerini içeri almadan önce sırayla kızımızı kucaklarlar.

Oda tıpkı göğsüm gibi doludur. Daha önce hiç hissetmediğim bir sevgi ve heyecanla doludur. Eğer düşüncelerimi duyabilselerdi, erkekler bana zor anlar yaşatırlardı. Belki Sin Baba hariç. O da bu anı yaşamıştı. Onunki farklı görünse de, sonuç yine aynıydı. O da benim gibi bir baba ve bu hayat değiştiren bir şey.

"Seni seviyorum Bayan Montgomery," diye Bellamy'ye fısıldıyorum, Landry ve Knox ise Coral'ı kimin kucağına alacağı konusunda tartışıyorlar.

Bellamy bana bakar. "Henüz evlenmedik," diye hatırlatır

.

"Bu, öğrenmek için sabırsızlandığım bir oyun," diye alay ediyorum ve eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Yakında, ebeveyn olmanın ritmine girdiğimizde, o benim karım olacak. Kalbimde, o zaten benim karım. Ama yakında, o Bellamy Montgomery olacak ve içimden bir ses, o zaman da gözlerimden yaşlar akacak diyor.

Teşekkürler

Learn the Play'i okuduğunuz için çok teşekkürler!

Reid ve Bellamy hakkında daha fazla bilgi mi istiyorsunuz? Aşağıdaki QR kodunu tarayarak bonus sahneyi okuyun. Ayrıca [buraya da](#) tıklayabilirsiniz.

Nashville Rampage'den daha fazlasına hazır mısınız? Follow the Play 16 Aralık'ta çıkıyor! Kopyanızı [buradan](#) rezerve edin. _____

Landon ve Tessa'nın hikayesini okumak ister misiniz? Lucky Baller'ı [buradan](#) okuyun.

Yeni çıkan kitapları kaçırmayın: [Haber bültenine kaydolun](#) Ücretsiz içerikler, yeni çıkan kitaplar, kapak tanıtımları, indirimler ve daha fazlası hakkında ilk siz haberdar olun.

* * *

Kaylee'nin kitapları hakkında daha fazla bilgiyi www.kayleeryan.com adresinde bulabilirsiniz.

* * *

Riggins Brothers serisini ÜCRETSİZ olarak başlatın. [Play by Play'i şimdi](#) indirin.

Kincaid Brothers serisine ÜCRETSİZ başlayın. [Stay Always'ı şimdi indirin.](#)

* * *

Kaylee Ryan ile
iletişime geçin:

[Web sitesi](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Okuyucu Grubu](#)

[Goodreads](#)

[BookBub](#)

[TikTok](#)

Teşekkürler

Yayın sürecine çok sayıda kişi dahil oluyor. Ben kelimeleri yazıyorum, ancak her kitabın en iyi hale gelmesi için editörlerimden, düzeltmenler ve beta okuyucularımdan yardım alıyorum. Yukarıda bahsedilenler ekibimin tek üyeleri değil. Fotoğrafçılar, modeller, kapak tasarımcıları, formatlayıcılar, blog yazarları, grafik tasarımcılar, yazar arkadaşlar, asistanım ve daha pek çok kişi var. Bu insanlar olmadan bunu başaramazdım. Ve sonra okuyucularım var. Bunu okuyorsanız, teşekkür ederim. Desteğiniz benim için her şey demek. Zor kazandığınız parayı benim yazdıklarıma harcayıp, onları okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Size tahmin ettiğinizden çok daha fazla minnettarım.

Özel Teşekkürler: Becky Johnson, Hot Tree Editing.
Julie Deaton, Jo Thompson, Jaime Ryter ve Jess Hodge, Düzeltme
Lori Jackson Designs – Kapak Tasarımı (Guy Cover)
Mary, Books N Moods – Özel Baskı Kapak
Michelle Lancaster – Fotoğrafçı (Ana Kapak) Chasidy
Renee – Kişisel Asistan
Leanne Trn - İçerik Ekibi
Jamie, Stacy, Lauren, Franci ve Erica
Blogcular, Bookstagramcılar ve TikTokcular
Lacey Black & Kelly Elliott
Stacy ve Ms. Betty'nin Tasarımları - Grafikler
Give Me Books Ekibinin tamamı
Grey's Promotion Ekibi'nin tamamı
Yazar arkadaşlarım

Harika okuyucularım

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM